

DE **R**ODE STEEN

NANINE KAMP

"Ik zal het doen," zei Esmeralda. Haar stem klonk vastbesloten. De elfjes die rondom haar zaten, keken Esmeralda geschrokken aan.

"Maar het is gevaarlijk! En stel dat heks Ziggara je mist! Dan krijg je vreselijke straf," riepen ze uit. "En wij ook."

Maar Esmeralda schudde met haar hoofd.

"Er moet wat gebeuren," zei ze. "We moeten van Ziggara bevrijd worden. En dat kan alleen met iemand uit de mensenwereld. Ik ben er al een paar keer geweest. Ik weet wat ik moet doen."

De elfjes rondom haar vielen stil en knikten. Ze zagen dat Esmeralda niet van haar besluit af te brengen was.

"Wees voorzichtig," zei er een toen.

"Ja, en kom terug met iemand die we kunnen vertrouwen," zei een ander.

"Ja ja," antwoordde Esmeralda. "Ik zal geen volwassene nemen. Ik heb al iemand op het oog."

Een klein elfje vlak bij Esmeralda schoof haar handje in de hare.

"Ben je snel weer terug?" vroeg ze kleintjes aan Esmeralda. "Ik wil niet dat Ziggara ontdekt dat je weg bent."

"Ik zal snel weer terug zijn," beloofde Esmeralda.

Door de gangen van de steengroeven kwam haastig een elfje aangevlogen.

"Snel, snel," zei ze tegen de elfjes die bij Esmeralda op de grond zaten. "Terug aan het werk. Ziggara komt eraan."

© 2008-2013 Nanine Kamp
<http://www.ngjmkamp.nl/naninekamp/>

Omslagillustratie © 2012 Nanine Kamp

Dit verhaal is geschreven op de verhalen site:
<http://www.ngjmkamp.nl/verhalen/>

Inhoud:

HOOFDSTUK 1: EEN ROEP OM HULP	6
HOOFDSTUK 2: BIJ KABOUTER ROMPELPOT.....	13
HOOFDSTUK 3: DE RUÏNE VAN ABARON	21
HOOFDSTUK 4: HET VROUWTJE BIJ HET VUUR.....	30
HOOFDSTUK 5: HET ANTWOORD VAN DE BLAUWE BLOEMEN...36	
HOOFDSTUK 6: TERUG UIT DE RUÏNE.....	42
HOOFDSTUK 7: OP WEG NAAR DE HEKS - EEN NARE ONTDEKKING	47
HOOFDSTUK 8: BIJ DE HEKS ZIGGARA.....	53
HOOFDSTUK 9: ZIGGARA IS BOOS OP DE ELFJES	66
HOOFDSTUK 10: EEN GAST VOOR ZIGGARA	74
HOOFDSTUK 11: WAT IS DE RODE STEEN?	83
HOOFDSTUK 12: JORIS EN RESI IN HET NAUW	96
HOOFDSTUK 13: GEVLUCHT!	103
HOOFDSTUK 14: VOOR DE TWEEDE KEER IN DE RUÏNE VAN ABARON.....	110
HOOFDSTUK 15: TOVERKRACHT VAN DE BLAUWE BLOEMEN.118	
HOOFDSTUK 16: ONTMOETING IN HET BOS	125
HOOFDSTUK 17: TE GAST BIJ DE ELFJES	132
HOOFDSTUK 18: TERUG NAAR ZIGGARA.....	141
HOOFDSTUK 19: HET HUISJE VAN KABOUTER ROMPELPOT.....	148
HOOFDSTUK 20: OPNIEUW DE RODE STEEN.....	158
HOOFDSTUK 21: GEBEURTENISSEN IN DE NACHT.....	168
HOOFDSTUK 22: VOOR DE DERDE KEER IN DE RUÏNE VAN ABARON.....	175
HOOFDSTUK 23: EEN SCHOK VOOR JORIS EN RESI	185
HOOFDSTUK 24: ACHTER KABOUTER ROMPELPOT AAN	194

HOOFDSTUK 25: IN DE GROENE VALLEI.....	205
HOOFDSTUK 26: VOOR DE LAATSTE KEER ZIGGARA	213
HOOFDSTUK 27: BIJ DE GEITENHOEDER.....	219
HOOFDSTUK 28: MET BART IN DE BERGEN	229
HOOFDSTUK 29: DE SPELONK.....	240
HOOFDSTUK 30: WAAR IS KABOUTER ROMPELPOT?.....	246
HOOFDSTUK 31: KABOUTER GRISIUS	253
HOOFDSTUK 32: HARD WERKEN	261
HOOFDSTUK 33: OP HET NIPPERTJE!.....	268
HOOFDSTUK 34: HET EINDE	275
HOOFDSTUK 35: SLOT.....	285

Hoofdstuk 1: Een roep om hulp

Resi lag in bed en probeerde te slapen. Maar dat lukte niet. Buiten regende het hard, en het onweerde, en ze was bang. Met open ogen keek het meisje de kamer in. Steeds kwam weer een lichtflits, die de kamer fel verlichtte. En even later was daar dan de donder. En dat ging zo maar door. Lichtflits, donder, lichtflits, donder. Maar plotseling zag Resi ook een ander soort licht in haar kamer schijnen. Vlak bij haar bed was een licht verschenen dat ze nog nooit had gezien. Waar kwam dat vandaan? Het licht was een stuk minder fel dan de bliksemschichten buiten waren. Zacht en geelachtig verlichtte het de spullen rondom Resi's bed. Wat was het?

Resi knipperde met haar ogen. Ze zag het licht dichterbij komen. En toen ineens zag ze wat het was. Het licht kwam van een elfje! Resi was erg verbaasd haar te zien. Een elfje? Hier in haar kamer? Het meisje dacht dat ze droomde. Maar ze droomde niet. Het elfje was er echt en kwam naar haar toe. Resi keek haar aan. Het gezichtje van het elfje was ongerust. Een beetje bang keek ze naar het meisje in haar bed op.

"Hallo," zei ze heel voorzichtig tegen Resi.

"Hallo," antwoordde Resi verbaasd terug. "Wie ben je?"

"Ik ben Esmeralda," antwoordde het elfje. "Ik ben naar je toegekomen, want we hebben je nodig."

"Nodig?" vroeg Resi niet-begrijpend. "Mij? Maar waarvoor dan?"

"Oh," zuchtte het elfje. "We hebben het zo slecht!"

En ze begon te vertellen.

"De heks Ziggara is in ons land. Opeens was ze daar. En nu moeten we doen wat ze zegt. Ze heeft zich onze glimsteenmijnen toegeëigend, en we moeten allemaal voor haar werken. En harder dan we kunnen! We werken ons kapot. We kunnen niet meer. En daarom ben ik naar jou toe gekomen. Ziggara zal me zeker missen, en de andere elfjes zullen op hun kop krijgen, omdat ik weg was.

Maar we hebben besloten dat risico te nemen. Je moet ons helpen!"

Resi keek het elfje aan. Ze zag een traan over haar wang rollen. Ze had medelijden met haar.

"Maar wat kan ik doen?" vroeg ze aan het elfje. "Waarom ben je naar mij gekomen?"

"Ziggara is gemeen," antwoordde het elfje. "En wij, elfjes, zijn zo niet. We kunnen daardoor haar trucs niet doorzien. We hebben we iemand nodig die ook zo gemeen kan zijn. Een mens. Iemand die Ziggara met haar eigen wapens terug kan vechten."

"Maar ben ik dan de gemeenste van alle mensen?" vroeg Resi erg verbaasd.

"Nee, nee, nee," antwoordde het elfje haastig. "Nee, je bent niet de gemeenste. Nee, ik ben naar jou gekomen, omdat jij in ons gelooft. Verzorg jij niet altijd dat bosje daarginder, dat voor ons is?"

Dat klopte. Resi verzorgde altijd het bosje dat iets verderop in de straat lag. Er werd gezegd dat daar elfjes huisden, maar niemand had er ooit een gezien. Als Resi eerlijk moest zijn, geloofde zij het verhaal ook niet. Wel had ze het altijd een leuke fantasie gevonden: het was prettig je voor te stellen dat daar in dat bosje fijne wezentjes woonden die dankbaar waren als je het daar weer keurig had gemaakt. En ze hield gewoon van tuinieren. En daarom verzorgde ze het bosje.

Maar elfjes had ze er nooit gezien. Ook buiten het bosje nooit. Tot nu toe dan..!

"Je bent het eerste elfje dat ik zie," zei Resi tegen Esmeralda. Esmeralda knikte.

"We zijn niet zo vaak in de mensenwereld," antwoordde ze. "Zoals ik al zei, kunnen wij slecht tegen het slechte karakter van mensen. Wij zijn niet zo. Daarom zijn we een makkelijke prooi voor mensen. Maar af en toe laten we ons wel zien, hoor! Soms hebben mensen ons nodig, en we helpen graag. Maar alleen als het goede mensen zijn. We moeten daarin voorzichtig zijn. Maar....., kom je ons helpen?"

"Ho," antwoordde Resi verschrikt. "Niet zo snel. Kan je me eerst vertellen wat ik moet doen?"

Maar helaas hief het elfje nu afwerend haar handen op.

"Dat weet ik zelf ook niet," antwoordde ze Resi. "Je moet ons bevrijden van de heks Ziggara. Dat is alles wat ik weet. Hoe dat moet, en wat je ervoor moet doen, weet ik niet. In het bos woont een oude kabouter. Hij weet misschien meer. Ik zal je naar hem toebrengen. Hij kan je meer vertellen. Gewoonlijk ontvangt hij geen mensen, alleen inwoners van ons land, maar ik ga met je mee en zal je aan hem voorstellen. Dan zal hij wel met je willen praten. Alsjeblieft, kom je nu met me mee?"

Het elfje keek zo smekend naar het meisje op dat Resi niet kon weigeren. Dus stond ze op van haar bed.

"Laat mij me eerst aankleden," zei ze tegen het elfje. "En moet ik nog eten meenemen?"

"Nee, eten hoeft je niet mee te nemen," antwoordde het elfje, "maar kleeft je goed aan. Het is koud 's nachts in ons bos. Schiet op! Ik wil niet de hele nacht wegblijven, en we moeten ook naar Rompelpot toe. Rompelpot is de kabouter."

Resi zocht dus vlug haar kleren bij elkaar en kleeftde zich haastig aan. Onderwijl keek het elfje zittend vanaf haar bed toe.

"Ben je klaar?" vroeg ze na een poosje ongeduldig.

"Nog even," antwoordde Resi. "En ik moet mijn rugzak nog pakken."

Het meisje deed haar haar, pakte de rugzak die in de hoek van de kamer lag, en toen was ze klaar.

"Ik ben klaar," zei ze tegen het elfje. "Waar gaan we heen?"

"We gaan naar mijn land," antwoordde het elfje. "Hier, neem mijn hand en doe je ogen dicht. Dan breng ik je er heen. Vertrouw op mij. Goed doen hoor! En niet kijken. Alleen mensen die ons blindelings vertrouwen, kunnen de grens tussen jouw land en mijn land oversteken."

Wat bang nam het meisje het lichtgevende handje van het elfje in de hare. Wat zou er gaan gebeuren? Het handje van Esmeralda voelde verrassend normaal aan. Wel was het erg klein. Resi

probeerde er niet te hard in te knippen. Toen deed ze haar ogen dicht.

"Goed zo," klonk de stem van het elfje naast haar. "Nu, houd je ogen dicht. Niet kijken hoor! Vertrouw op mij. Dat is echt belangrijk."

"Dat zal ik doen," antwoordde Resi. Ze voelde haar rugzak op haar rug, het handje van het elfje in de hare, en ze hield haar ogen dicht. Toen kwam ineens een wind in haar kamer. Een wind die om het meisje heen waaide, en haar scheen op te pakken. Resi voelde de grond onder haar voeten verdwijnen, maar ze viel niet. De wind was er, en het leek alsof die haar meenam.

Resi was heel nieuwsgierig, maar ze keek niet. Ze hield het handje van het elfje goed vast en wachtte heel geduldig.

Na een poosje voelde ze dat ze weer stond. De wind verdween, en het werd rustig om haar heen. En toen ineens hoorde ze het geluid van een uil: "Oehoe, oehoe."

"Je kunt je ogen opendoen, we zijn er," sprak het elfje.

Nieuwsgierig deed Resi haar ogen open. Ongelooflijk! Ze was buiten in een bos. Een bos waar het heel lekker rook. Het was er ook nacht, maar het onweerde niet. Er was zelfs geen regen! Boven het hoofd van het meisje ritselden de bladeren zachtjes in de wind. Nogmaals klonk het oehoe van de uil.

"Dat is Ivar," vertelde het elfje. "Hij heeft je gezien. Nu, welkom in ons land."

Opeens maakte een schaduw zich van de bomen los en kwam naar het elfje toevliegen. Toen Resi beter keek, zag ze dat het een bruine uil was. De uil ging op de schouder van het lichtgevende elfje zitten en keek met zijn gele ogen naar Resi.

"Ha Ivar," zei het elfje tegen de uil. "Dit is Resi. Ik heb haar van Mensenland meegenomen om ons te bevrijden van die heks Ziggara."

"Ooh," antwoordde de uil. "Ik vroeg me al af waar je heen was. Je hebt geluk gehad, meisje. Ziggara miste je, maar toen spatte een van haar brouwsels uiteen in het vuur, en moest ze daar haastig

naar toe. Ga gauw terug naar de anderen. Ik zal me wel over dit mensenkind ontfermen."

"Dat is aardig van je, Ivar," antwoordde het elfje. "Dank je wel. Ze moet naar kabouter Rompelpot. Die zal wel weten wat ze moet doen om Ziggara van hier te verjagen."

"Dat weet ik, dat weet ik," antwoordde de uil. "Ik zal haar brengen. Ga nu maar."

"OK," antwoordde het elfje. Ze nam Resi's hand weer in de hare. "Alsjeblieft, bevrijd ons," zei ze zacht tegen het meisje. "Doe je best."

Resi knikte. Ze wist niet wat ze moest antwoorden. Het meisje was nog altijd verbaasd over wat ze zojuist had meegemaakt. Maar tijd om iets te zeggen had ze ook niet.

Het elfje knikte ook, als antwoord op haar knikken, draaide zich om, sloeg haar vleugels uit, en vloog toen weg.

"Zo," zei de uil toen het elfje verdwenen was en Resi met hem in het bos was achtergebleven. Het dier was op een tak vlakbij gaan zitten. "Dus jij gaat ons bevrijden van die gemene heks Ziggara. Ik ben blij dat Esmeralda je heeft gehaald. De elfjes worden uitgebuit. Dag en nacht moeten ze werken in die glimsteenmijnen. Er is geen tijd voor ontspanning en plezier meer."

"En ook niet voor slapen?" vroeg Resi.

"Deze elfjes hebben geen slaap nodig," antwoordde de uil. "Ze slapen nooit. Ze kunnen dag en nacht door. Maar wel hebben ze regelmatig ontspanning nodig. Dan maken ze muziek en dansen ze in het licht van de maan. Deze ontspanning betekent voor de elfjes hetzelfde als wat slapen voor jou en mij betekent. Maar nu de heks Ziggara er is, mogen ze geen muziek meer maken. Zelfs geen liedje mogen ze meer zingen. Ze moeten werken, werken en nog eens werken. Daar kan niemand tegen. Ook deze elfjes niet. Je ziet het aan hun. Ze zien er uitgeput uit."

Resi voelde zich wat ongemakkelijk.

"Ik hoop dat ik ze kan bevrijden," zei ze.

"Het zal niet makkelijk zijn," waarschuwde de uil. "Maar we zullen je allemaal helpen. Kom, dan gaan we nu eerst naar Rompelpot."

De uil spreidde zijn vleugels uit en vloog weg door het bos. Resi ging achter hem aan. Zachtjes, zonder een geluid te maken, vloog de uil tussen de bomen door. Hij probeerde voor Resi een zo goed mogelijk pad te kiezen: een waarbij ze niet door struiken moest kruipen. En dat lukte heel goed. Lopend over gras en mos, kon Resi de uil gemakkelijk volgen.

Na een poosje zag het meisje de schaduw van een klein, ingezakt huisje in de verte. Opgewonden hield ze haar adem in. Het was precies een huis als uit een sprookje! Ivar merkte haar opwinding en kwam naar haar terugvliegen.

"Daar woont Rompelpot," zei hij tegen het meisje, terwijl hij op een boomtak dichtbij ging zitten en met een vleugel naar het huisje wees.

"Ik moet je waarschuwen dat hij wat nors kan zijn. Je moet hem dat maar niet kwalijk nemen. Het is een oude kabouter, en wat eenzaam."

Het meisje luisterde aandachtig naar de uil.

"Dat zal ik doen," zei ze.

"Kom," zei de uil, en wiekte weer weg. "Dan gaan we kijken of hij nog wakker is, of wakker wil worden."

"Moeten we niet wachten tot de ochtend?" vroeg Resi twijfelend.

De uil kwam weer teruggevlogen.

"Nee," antwoordde hij. "Vannacht is de beste nacht. Ziggara is bij haar mislukte experiment. Het bos is vredig."

"Oh," zei Resi. Ze voelde zich opeens wat angstig worden.

Inderdaad zag het bos rondom haar er heel vredig en lieflijk uit.

Net als in een sprookje. Het was een wat angstige gedachte dat dit niet altijd zo was.

"Zodra Ziggara weet dat je achter haar aan bent, zal ze je proberen te pakken," zei de uil veelbetekenend. "Rompelpot moet je wat geven om je tegen haar te beschermen."

"Ik hoop dat hij wat heeft," zei Resi. Ze vond het steeds enger worden.

Ze kwamen aan bij de deur van het huisje. Resi keek de uil vragend aan.

"Moet ik kloppen?" vroeg ze.

Ze wist het niet. Alles was zo anders dan thuis!

"Ja," antwoordde de uil. "Maar klop beleefd hoor. Ik hoop dat Rompelpot een goed humeur heeft."

"Ik hoop dat ik hem niet uit bed klop," zei Resi.

"Ja, dat kan," antwoordde de uil. "Maar dan is dat maar zo."

Het meisje vond het maar niets een onbekende kabouter uit zijn slaap te moeten halen. Maar er zat niets anders op. En dus klopte ze beleefd op de deur van het huisje.

Hoofdstuk 2: Bij kabouter Rompelpot

Er gebeurde niets. Alles bleef stil binnen.

"Nog eens," zei de uil. Hij was op de lantaarn gaan zitten die vlakbij de deur hing en zacht brandde.

Resi gehoorzaamde en klopte nog eens. Nu iets harder.

Ja, daar was geluid. Resi hoorde een gezucht en gekreun.

"Wie klopt daar?" klonk toen een stem van binnen.

"Wij zijn het, Ivar en Resi," antwoordde de uil voordat Resi wat had kunnen zeggen. "Rompelpot, kun je ons binnen laten?"

Even bleef alles stil in het huisje. Toen ging de deur open. Aan de andere kant stond een kabouter. Met schrik zag Resi dat ze hem inderdaad uit bed had geklopt. De kabouter droeg een lange nachthemd dat tot aan de grond reikte, en een grote slaapmuts. Hij was niet groot, maar ook niet erg klein. Hij kwam tot Resi's schouders.

"Oh, ik zie niets," zei de kabouter terwijl hij met zijn ogen knipperde. "Mijn bril. Ivar, ben jij dat echt?"

"Ja, ik ben het echt," antwoordde de uil. "Ga je bril maar halen. Kunnen wij alvast naar binnen?"

"Kom maar," zei de kabouter. "Wie was ook al weer bij je?"

"Resi, een mensenkind," antwoordde de uil.

"Een mensenkind?" vroeg Rompelpot verbaasd. "Gelooft ze in ons?"

"Ja, dat doet ze," antwoordde Ivar. "Het is allemaal in orde.

Esmeralda heeft haar hier gehaald om Ziggara te verslaan."

"Zo," zei de kabouter terwijl hij door zijn bijziende ogen naar Resi probeerde te kijken. "Oh, mijn bril, ik moet hem echt gaan halen."

De kabouter snelde terug naar binnen en liet de deur openstaan.

"Kom," zei Ivar terwijl hij van de lamp opsteeg. "Kom maar achter mij aan."

Op zijn grote vleugels zeilde de uil door de voordeur naar binnen.

Resi volgde hem voorzichtig. Ze kwamen in een klein gangetje, waar links allemaal haakjes in de muur zaten. Aan sommige ervan

hingen jasjes, en Resi zag ook een versleten tuinbroek hangen. De uil vloog naar het andere einde van de gang waar ook links een deur openstond. Uit de deuropening kwamen geluiden van gerommel.

"Waar is mijn bril nu?" klonk de stem van de kabouter ongeduldig.

"Je bril ligt op het tafeltje naast je bed," zei Ivar. Resi kwam nu ook in de deuropening staan, en zag nog net hoe de uil op de rand van een kast ging zitten.

"Oh ja," klonk Rompelpots stem uit de kamer, en de kabouter snelde langs Resi heen terug de gang in.

Ivar klapte met zijn vleugels als om ze uit te schudden. Toen zag hij Resi in de deuropening staan.

"Kom verder," zei hij vriendelijk tegen haar. "Rompelpot zal zo wel komen."

Nieuwsgierig kwam Resi de kamer binnen. Ze zag dat het de woonkamer van de kabouter was. Aan de ene kant stond een robuust uitziende tafel met vier stoelen er om heen, en aan de andere kant, helemaal links bij het raam, stonden twee grote schommelstoelen. Verder stonden er enorm veel kasten, waarvan de deuren allemaal gesloten waren, maar waar bovenop allerlei verschillende voorwerpen stonden: flessen, potten, beeldjes. Alle kasten stonden vol met snuisterijen. Alleen het stukje kast waar Ivar op zat, was nog leeg.

Daar was Rompelpot al weer terug.

"Bedankt Ivar," zei de kabouter tegen de uil. "De bril lag inderdaad naast m'n bed. Ik verbaas me steeds opnieuw over je wijsheid."

Door zijn brillenglazen heen keek de kabouter Resi nu aan.

"Zo," zei hij terwijl hij haar van top tot teen bekeek.

"Ik neem aan dat je voor iets dringends bent gekomen?"

"Resi is door Esmeralda naar ons bos gehaald," zei de uil vlug.

"Esmeralda?" vroeg de kabouter afwezig.

"Een van de elfjes," antwoordde de uil.

"Oh ja, juist," zei de kabouter. "Die arme elfjes."

"Esmeralda hoopt dat Resi hun kan bevrijden. Ze heeft me gevraagd haar naar jou te sturen, zodat jij haar kan helpen." Door zijn brillenglazen heen keek de kabouter de uil nu ongelovig aan.

"Nee, hè, je zegt toch niet...?" begon hij chagrijnig.

Onverstoorde keek de uil terug.

"Vertel ons wat je denkt," antwoordde hij rustig.

De kabouter keek nu naar Resi en schudde met zijn hoofd. Het meisje voelde de grond onder haar wegzinken. Ze had ineens het gevoel dat ze onderdeel van een spel was. Een spel dat ze niet begreep. Ze wilde nu maar dat ze thuis gebleven was. Thuis in haar eigen bed. Bij het onweer!

"Rompelpot!" herhaalde Ivar streng. "Zeg ons wat je denkt!"

Rompelpot schudde nog steeds met zijn hoofd, maar hij liep naar een van de schommelstoelen toe en ging erin zitten. Met zijn hand wees hij Resi de andere stoel aan. Resi ging ook zitten. De uil kwam van de kast afgevlogen en ging achter Resi's schouder op de rugleuning van haar schommelstoel zitten. Het voelde vreemd aan de grote uil zo dichtbij te hebben. En het gaf het meisje een wat ongemakkelijk gevoel. Nog nooit was een vogel zo dicht bij haar geweest. Maar alles was vreemd. Het huisje, de kamer met de kasten, de kabouter die tegenover haar zat. Misschien droomde ze wel.

"Nou," zei Ivar nogmaals. "Vertel ons, Rompelpot. Wat is er aan de hand."

Rompelpot schraapte zijn keel, en begon toen.

"Er is al iemand op weg," zei hij.

Zowel Resi als de uil schrokken op.

"Wat bedoel je?" vroeg Resi.

"Precies wat ik zeg," antwoordde de kabouter. "Er is al iemand op weg met jullie opdracht. Een jongen. Joris heet hij. Ik heb hem zelf een paar nachten geleden hier naar toe gehaald. En hem op weg gestuurd."

Het was even stil.

"Waar is hij naar toe?" vroeg Ivar toen.

"Naar de ruïne van Abaron," antwoordde Rompelpot.

Een kleine stilte viel.

"En toen?" vroeg Ivar.

"Ik heb niets meer van hem gehoord," antwoordde Rompelpot. "Ik vrees dat hij het niet heeft gered."

De kabouter kwam overeind in zijn schommelstoel.

"Daarom," zei hij. "Daarom lijkt het me niet verstandig als Resi ook gaat. Bij Joris dacht ik nog dat het hem zou moeten lukken. Ik heb nu gezien dat dat niet zo is. Daarom mag Resi niet gaan."

"Stuur haar terug naar waar ze hoort, Ivar. Hier kan ze niets beginnen."

"Maar," protesteerde Ivar. "Wat zeg ik tegen de elfjes? Moeten zij dan blijven doorwerken onder die heks?"

De kabouter viel terug in zijn stoel en begon verwoed heen en weer te schommelen.

"Nee, nee, nee," zei hij. En onderwijl schudde hij met zijn hoofd ook hard van nee.

"Nee. Ik weet het niet. Ik weet het nog niet. Ik dacht dat ik een plan had. Ik dacht dat ik een goed plan had en ik stuurde Joris er op uit. Maar mijn plan heeft gefaald. Ik moet eerst een nieuw plan bedenken."

"Vertel ons je oude plan," zei Ivar. "Alsjeblieft Rompelpot, vertel ons wat je met Joris van plan was."

De kabouter antwoordde niet. In zijn schommelstoel slingerde hij heen en weer terwijl hij nog steeds met zijn hoofd van 'nee' schudde.

"Ziggara is gemeen," mompelde hij voor zich uit. "Nee, Ivar, ik had nog geen echt plan. Ik wist dat een mensenkind ons zou moeten helpen. Alleen mensen zijn gemeen genoeg om Ziggara aan te kunnen."

"Zoiets zei het elfje ook al," mompelde Resi. "Maar ik ben niet gemeen."

Maar zowel de uil als de kabouter gingen niet op Resi in.

"Ik stuurde Joris naar de ruïne van Abaron, om daar naar de blauwe bloemen te zoeken. Je weet dat die alleen daar groeien."

Ivar knikte. Resi zag het niet, omdat hij nog steeds achter haar op de leuning zat. Maar ze voel hem heen en weer bewegen en begreep dat hij knikte.

"Blauwe bloemen," ging de kabouter voort, "zijn heel wijs. Zij weten altijd raad. En ze bezitten toverkracht. Dus gaf ik Joris de taak naar ze te zoeken."

"Hoe lang geleden is dat?" vroeg de uil.

"5 nachten," antwoordde Rompelpot. "Deze nacht niet meegerekend. En je weet wat ze van de ruïne van Abaron zeggen. Als iemand niet binnen zeven nachten terug keert, is hij verloren."

"Je bedoelt," zei Resi terwijl ze vlug rekende, "je bedoelt dat als Joris morgenochtend niet terug is, hij niet meer terug zal komen?"

"Ja, dat bedoel ik," antwoordde Rompelpot.

"Wat kan er dan gebeurd zijn?" vroeg Resi.

De kabouter maakte een vertwijfelend gebaar met zijn hand.

"Van alles," vertelde hij. "De ruïne is een verzamelplaats van allerlei nare geesten. Het spookt er en er gebeurt van alles."

Hij schudde met zijn hoofd.

"Ik had hem er niet heen moeten sturen."

"Er is nog hoop," merkte Ivar op.

"Nog twee nachten," zei de kabouter schamper. "Deze nacht en de komende nacht."

"Als we Resi naar hem laten zoeken?" vroeg Ivar.

Het meisje kreeg direct een brok in haar keel.

"Ik?" vroeg ze huiverend. Nog nooit was ze in een spookslot geweest. Ze vond ze te eng. En nu moest ze naar een echte gaan? Rompelpot schudde met zijn hoofd.

"Ik weet het niet, ik weet het niet," mompelde hij terwijl hij opnieuw in zijn stoel heen en weer schommelde.

Toen ging Ivar op zijn poten staan. De uil rekte zich uit en klapte met zijn vleugels.

"Nu moet je eens goed naar me luisteren, Rompelpot," zei hij streng terwijl hij zich over Resi's schouder heen naar de kabouter rekte. "De elfjes moeten geholpen worden. En de enige manier waarop dat kan, is door een mensenkind. Resi is hier door hun

gehaald om ze te bevrijden. De elfjes hebben hun hoop op haar gezet! Je kunt ze nu niet in de steek laten. Als jij vindt dat de blauwe bloemen nodig zijn om Ziggara te verslaan, dan moet Resi er heen. Wij wisten niet dat je Joris al had gestuurd, en dat hij nog niet teruggekomen is. Dat weten we nu pas. Maar als we het niet hadden geweten, dan hadden we Resi ook laten gaan. Laat haar dus gaan. We weten dat het niet makkelijk is om Ziggara te verslaan. Maar dit is onze enige hoop."

"Laat me wat anders verzinnen," zei de kabouter wanhopig. Het werd stil in het kamertje. De uil antwoordde niet. Pas nu merkte Resi dat er een klok tikte. Ze keek op en zag hem staan, ergens op een van de kasten tussen alle andere spullen. Het was twee uur 's nachts, zag ze.

"Goed," zei de uil toen. "We hebben de dag nog. We moeten Resi ook wat laten slapen. Ze heeft vannacht nog niet geslapen."

"Ik ben ook wakker gemaakt," mompelde de kabouter die nog steeds in zijn nachthemd zat.

Maar Ivar deed alsof hij dat niet had gehoord.

"Vertel het meisje wat meer over Ziggara," zei hij.

"Er is niet veel te vertellen," antwoordde de kabouter.

"Ineens was ze hier, en ze heeft de glimsteenmijnen overgenomen. Ze verkoopt de glimstenen nu aan haar vrienden."

"Wat zijn glimstenen?" vroeg Resi.

De kabouter stond op uit zijn schommelstoel, en slofte naar een laag kastje waar ook allemaal spullen op stonden. Tussen de spullen stond een klein schemerlampje. De kabouter pakte de lamp en schroefde de kap er vanaf. Hij liet Resi zien wat binnenin zat. Daar, waar normaal bij mensen altijd een peertje zit, zat hier een witachtige bol dat van massief steen gemaakt leek te zijn. De bol straalde licht uit en zorgde voor het licht in de kamer.

"Dit is een glimsteen," antwoordde de kabouter. "Het is een steensoort dat licht geeft."

"Fantastisch," zei Resi die zag dat het schemerlampje geen snoer had. "En heeft het geen elektriciteit nodig?"

"Niets," antwoordde de kabouter. "En het geeft net zo veel licht als jullie lampen met elektriciteit."

"Dat zouden wij moeten hebben," mompelde Resi.

"Precies," antwoordde de kabouter. "Maar glimstenen werden alleen aan eerlijke mensen verkocht. Zo zag je precies wie goed was en wie niet. Maar nu is dat niet meer. Ziggara verkoopt de stenen aan haar vrienden, en nu krijgen de slechte mensen ook glimstenen. Het is jammer. Je kan er niet meer op vertrouwen dat iemand niets kwaads in de zin heeft."

De kabouter zette de lamp weer neer, en ging terug naar de schommelstoel.

"Meer is er over Ziggara niet te vertellen," zei hij. "Ze is slecht, en gemeen."

Hij schudde met zijn hoofd.

"Wij kunnen niet zo zijn. En daarom heb ik een paar nachten geleden Joris gehaald. Een mens moet ons helpen. Een mens die Ziggara in haar eigen gemeenschap pakt."

"Maar wat moet die mens dan doen? Wat moet ik doen?" vroeg Resi.

De kabouter schudde opnieuw met zijn hoofd.

"Ik weet het ook niet," zei hij.

"Ik zie dat de slechten nu ook glimstenen krijgen. Ik zie dat ze oprukken. Vroeger kwamen ze hier nooit. Omdat ze wel zagen dat ze hier door de mand zouden vallen, omdat ze geen glimstenen hadden. Maar nu zie je ze hier komen. En de bewoners leiden eronder. Er wordt gestolen, er wordt gevochten. Dat was vroeger allemaal niet."

De kabouter keek het meisje aan.

"Ziggara moet worden gestopt," zei hij. "En de oplossing ligt in hoe ze gekomen is. Ik blijf me maar steeds afvragen: waarom was ze hier vroeger niet, en waarom is ze er nu ineens wel? Er moet iets zijn gebeurd wat heeft gemaakt dat ze naar hier kwam. Maar wat dat is, dat weet ik niet. Jullie moeten dat uitvinden. En de blauwe bloemen zullen jullie daarbij helpen."

"En daarom moet ik komende nacht naar dat spookkasteel," zei Resi. Ze voelde er helemaal niets voor.

"Daarom moet je komende nacht naar de ruïne van Abaron," bevestigde de kabouter.

Hoofdstuk 3: De ruïne van Abaron

Resi schrok wakker. Even hoopte ze dat ze in haar eigen bed lag. Maar toen ze haar ogen opendeed, zag ze dat het niet zo was. Ze lag in een klein bedje, in een klein kamertje ergens achterin in het kabouterhuis. Ze was dus nog steeds in het sprookjesbos waar het elfje haar naar toe gebracht had.

Hoe laat was het? Hoe lang had ze geslapen? Begon het al avond te worden? Resi hoopte dat dat nog lang niet het geval was. Ze zag er erg tegenop om naar die ruïne te gaan. En hoe later het werd, hoe dichterbij dat moment kwam!

Ze keek naar buiten door het kleine raampje van het kamertje. Begon de zon al te dalen? Werd het zonlicht al oranje? Maar helaas kon ze het niet goed zien. Het huisje van de kabouter lag midden in het bos, en alles wat het meisje zag, was groenachtig licht en takken met bladeren.

Ze dommelde weer in, en werd later weer wakker. Nu was het wel avond aan het worden. Het werd al een beetje donker, en de schaduwen begonnen dieper te worden.

Er klonk geklop op de deur. Resi schrok op. Ze had veel zin om het geklop niet te beantwoorden. Om diep onder de lakens te kruipen en de hele wereld te vergeten. Maar toen dacht ze aan het elfje dat vorige nacht bij haar aan het bed verschenen was. Ze zag het bange gezichtje weer voor zich, en ze beseftte dat ze een taak te doen had. Een taak waarvan ze niet weg kon lopen. Dus verzamelde ze al haar moed.

"Kom binnen," zei ze en ze kroop diep onder de dekens.

Het deurtje ging open en Rompelpot kwam naar binnen.

"Ik kwam je wakken," vertelde hij het meisje. "Heb je goed geslapen?"

Resi knikte. Ze bedacht hoe apart het eigenlijk was om door een kabouter gewekt te worden. Een echte kabouter! En om hier in een kabouterhuis te slapen. Wie van haar vriendinnen had dat ooit gedaan?

"Prima," antwoordde de kabouter. "Ik heb een maaltijd klaargemaakt. Ik zie je zodirect in de keuken, OK?"

"OK," zei Resi.

De kabouter ging weer weg, en Resi bleef nog even liggen. Ha, lekker dat bed. Lekker en veilig. Maar het meisje voelde dat ze aan de slag moest, en dus stond ze op.

Toen Resi even later de keuken binnenkwam, was het buiten donkerder geworden. De keuken bevond zich aan de achterkant van het huisje. Het was klein, maar had alles wat een keuken nodig had: een gootsteen, een fornuis, kastjes en een tafel waaraan vier personen konden eten. Op de tafel stond haar eten al klaar: brood, met zelfgemaakte jam, salade, melk, bessen en een schaal met noten. Het zag er goed uit.

Resi ging zitten, en at met smaak. De kabouter at met haar mee. Ivar was nergens te bekennen.

"Hij is teruggegaan naar zijn boom," vertelde Rompelpot. "Luister, ik loop zodirect een stukje met je mee om je de weg te wijzen. De ruïne is niet moeilijk te vinden. Ik hoop dat je Joris vindt. Hij moet daar echt weg. Zoek niet alleen naar een mensenkind. De spookkrachten die rond de ruïne heersen kunnen hem veranderd hebben. Let dus goed op."

"Pas ook goed op jezelf," ging de kabouter verder. "Er gebeurt een hoop daar rond die ruïne, en niet alles wat daar gebeurt is even aardig. Vertrouw niet iedereen."

"Maar hoe weet ik dan wie Joris is, en wie slecht is?" vroeg Resi. Maar daar ging de kabouter niet op in.

"Zoek de blauwe bloemen op," zei hij. "Zij zullen je op weg helpen."

"En blijf niet te lang bij de ruïne. Ik vrees dat ik vergeten ben dat aan Joris te vertellen, en dat hij daarom nog steeds weg is. Als er niet iets met hem is gebeurd, natuurlijk. Dat kan ook nog."

Hij werd even stil.

"Wees voorzichtig," besloot hij toen tegen Resi.

En na het eten was het dan zo ver. Resi ontdekte haar jas aan een van de haakjes in de gang en haar rugzak stond eronder op de grond. Rompelpot had nog enkele pakjes met eten voor haar.

"Voor jou en Joris," zei hij.

Resi bedankte hem en stopte de pakjes in haar rugzak.

De kabouter trok ook zijn jas aan, en nam een wandelstok die in de hoek van de gang bij de deur stond. Van een plank pakte hij twee stenen. Aan beide was een hengel vast gemaakt. Een van de stenen gaf hij aan Resi.

"Hier, een lantaarn," zei hij.

Resi nam de lantaarn aan.

"Is dit een glimsteen?" vroeg ze.

"Natuurlijk," antwoordde Rompelpot. "We hebben niets anders."

Hij prutste aan een knopje dat aan de zijkant van de steen zat en de steen begon te branden.

Het lukte Resi ook om haar steen brandend te krijgen, en toen waren ze klaar voor de tocht.

Het bos was inmiddels helemaal donker geworden. Er hingen zware wolken in de lucht, en Resi was blij met haar lantaarn. Ze huiverde even in haar jas. Ze had het niet koud, maar het was van de spanning.

Rompelpot merkte dat niet. Voor Resi uit liep hij tussen de bomen door. Hij volgde een klein paadje van platgetrapte aarde, en Resi bedacht dat ze dit paadje moest onthouden. Anders kon ze de weg naar het kabouterhuis niet meer terugvinden!

Zo liepen het meisje en de kabouter in het donker door het bos.

Op een gegeven moment hield kabouter Rompelpot in. Hij wees tussen de bomen naar iets dat daar verderop moest zijn. Resi keek. Het bos was hier iets dunner, en ze kon wat verder kijken. En daar, tussen de bomen door, zag Resi iets dat op een gebouw leek. Ze zag een stenen muur. Maar verder kon ze niets onderscheiden.

"Dat is de ruïne van Abaron," fluisterde de kabouter haar toe.

Hij fluisterde nu.

"Hier laat ik je in de steek. Ga daarheen, en zoek Joris en de blauwe bloemen op. En onthoud: Kom in ieder geval binnen zeven dagen weer terug. Ik wens je veel succes."

Resi keek naar de kabouter en wilde hem bedanken, maar Rompelpot was al weer omgedraaid. Op zijn kleine beentjes liep hij terug naar huis. Hij ging heel vlug. Het was alsof hij rende. Zijn lantaarn zwaaide heen en weer.

Nu was Resi helemaal alleen in het bos. Het meisje zuchtte en keek naar het stenen gevaarte dat voor haar in het bos lag. De ruïne van Abaron. Daar moest ze naar toe. Ze zou maar gaan. Op haar hoede liep Resi verder. Het bos hield niet op bij de ruïne. He stenen gevaarte lag midden in het bos en de bomen stonden tot dicht bij de muren. Daardoor kon Resi niet zien hoe groot de ruïne was of hoe het eruit zag. Ze kwam bij de stenen muur. Het pad maakte hier een kleine bocht naar links, en eindigde even verderop bij een kleine poort. Het meisje besloot naar die poort te gaan. Ze moest toch de ruïne in.

De poort zat dicht met een grote, houten deur. Resi stak haar hand uit en duwde voorzichtig tegen de deur. Tot haar verbazing gaf de deur mee. Het meisje duwde hem verder open. Het ging niet soepel, maar het ging. En de deur kraakte niet. Spoedig was de deuropening groot genoeg om er doorheen te glippen. Resi ging erdoor naar binnen. Toen ze binnen was, keek ze rond.

Ze was op een kleine open plek gekomen. Achter haar was de muur die ze buiten had gezien. Maar die eindigde links iets verderop en daar was het bos weer zichtbaar. Rechts van haar maakte de muur een bocht en ging toen over in een groot gebouw. Resi keek op. Dat moest de ruïne van Abaron zijn!

Ze zag een kasteelachtig gebouw van ongeveer drie verdiepingen hoog, met torentjes, resten van ramen, en grote gaten waar eens ramen gezeten hadden. Links van het gebouw was een poort. Resi besloot daar naartoe te gaan.

Het meisje schrok op toen ze ineens een klok hoorde luiden. Onwillekeurig telde ze de slagen. Elf slagen klonken over de stenen resten van de ruïne. Resi was wat angstig. Een klok in een

ruïne die sloeg? Tot nu toe had het meisje niemand ontmoet, maar ze begreep nu dat de ruïne niet verlaten kon zijn.

Ze stak de open plek over en ging door het poortje dat ze had gezien. Er zat geen deur in en het meisje kon zo doorlopen. Ze kwam op een nieuwe open plek. Deze was een beetje kleiner, en was ook betegeld. Dit in tegenstelling tot de binnenplaats waar ze net vandaan gekomen was. Tussen de tegels groeide het onkruid erg hoog, en er waren zelfs struiken, maar het meisje zag nog wel dat deze binnenplaats betegeld was.

Links was een zuilengang. Het was donker achter de zuilen, en Resi durfde niet goed te kijken. De zuilengang eindigde in een toren, en daarachter zat weer een poortje. Daar ging het meisje heen.

Met haar lantaarn voor zich uitschijnend, spoedde ze zich over de binnenplaats. Ze schrok toen ze plotseling allerlei schuifelende geluiden hoorde. De geluiden kwamen van de muur voor haar. Deze muur was er slecht aan toe. Op verschillende plekken waren de grijze stenen afgebrokkeld, en er waren grote gaten zichtbaar. Om het poortje te kunnen bereiken, moest het meisje vlak langs deze muur. Ze vond het heel eng, maar toch liep ze door. Opeens zag ze waar het schuifelende geluid vandaar kwam.

Dikke spinnen waren op de muur bezig. Grote, harige beesten met dikke poten die eruit zagen alsof ze je vingers konden afknippen. Resi was vreselijk bang. Maar ze moest er langs. Toen ze dichterbij kwam, zag ze dat het geen spinnen waren, maar wollig beestjes met grote poten die veel op spinnen leken. Ze zag ze nu ook over de grond lopen. En toen ontdekte het meisje dat de beestjes met brokken steen sleepten. Net zoals mieren dat doen. Van de muur kwam nog steeds dat schuifelend geluid. Daar zaten de beestjes ook. Het schuifelende geluid leek van hun af te komen. Resi keek nog eens goed, en zag toen wat er gebeurde. Die beestjes braken de stenen af! Ze knaagden de stenen in stukken, en sleepten de brokstukken weg. Waarheen, dat kon Resi niet zien. Resi vond het allemaal vreselijk eng. Daar was het poortje. Het meisje rende erheen en vluchtte er doorheen.

Weer een binnenplaatsje. Er kwamen allerlei gebouwtjes op uit. Lage gebouwtjes met gapende, zwarte deuropeningen. Resi durfde er niet in te kijken. Ze keek om zich heen. Voor zich zag ze in een van de muren een holte waarin een wasbekken stond. Boven het wasbekken was een beeld gemonteerd. Het zag er mooi uit en het meisje liep er nieuwsgierig naar toe.

Maar toen ze dichterbij kwam, hoorde ze een gefluister. Eerst verstond ze niet wat er werd gezegd. Maar toen ze nog een stukje dichterbij kwam, hoorde ze het duidelijker.

"Hier moet je niet zijn," klonk het in haar oren. "Ga weg van hier. Vertrek."

Bevreemd keek Resi op naar de muur voor haar. Wie fluisterde daar zo?

"Blijf niet staan," klonk het opnieuw. "Ga weg. Hier moet je niet zijn."

Het leek of het de stenen waren die zo praatten. Resi wist het niet. Maar het klonk in ieder geval wel erg eng. Rechts van haar was opnieuw een poort. Het meisje spoedde zich erheen.

Ze kwam opnieuw op een binnenplaats. Een grote dit keer. Maar deze zag er vreselijk uit. Overal lagen brokken stenen verspreid, grote en kleine. Er tussendoor groeiden onkruid en struiken. Het geheel zag er verwaarloosd en afgetakeld uit. Veel erger dan de andere binnenplaatsen die het meisje had gezien. Toen keek Resi op en daar zag ze voor zich het grote huis. Machtig torende het aan de overkant van de binnenplaats op. Resi hield haar adem in. Het kasteel van Abaron moest vroeger een prachtig gebouw zijn geweest. Ook nu zag het er nog prachtig uit. Met grote bogen en overal versieringen. Een grote toren rees in het midden op en daar zat de klok die het meisje eerder deze avond had horen luiden. Maar het gebouw was vreselijk vervallen. Grote gaten gaapten waar vroeger de ramen geweest moesten zijn. En de linkervleugel was helemaal ingestort.

De plaats was groot. En bleek vol leven te zitten. Links van Resi was opnieuw een grote zuilenganderij. Er was een fontein vlakbij, en uit de verbrokkelde pijpen die eens de vorm van

spuwende vissen hadden gehad, stroomde nog steeds water. Iets verderop stond nog een beeld, en Resi schrok toen ze daar allemaal geesten rondom zag dansen.

Het waren witachtige, doorzichtige figuren. Ze leken meer op spoken dan op mensen. Gelukkig hadden de figuren Resi niet ontdekt. Ze dansten maar door, rondom dat beeld. Resi hoopte dat ze zo verdiept in hun dans waren dat ze haar niet zouden zien.

Rechts van haar was weer die muur die door de spinachtige beestjes afgebroken werd. En ook hier waren de beestjes bezig, zag ze. Ze knaagden en knauwden en sleepten met brokken steen. Waar gingen ze met dat steen naar toe?

En achter haar klonk continu dat gefluister:

"Blijf niet hier. Ga weg."

Maar het meest schrok Resi van het lichtschijnsel van een vuur dat ze rechts voor zich bij het huis ontdekte. Een vuur dat grimmig flakkerde, en waar een wezen bij zat. Een mens, leek het. Een echt mens, net als Resi. Een vrouw die even later opstond en een nieuw stuk hout op het vuur gooidde. Was het echt een vrouw? Of was dit een geest? Boven het vuur waren stokken samengebonden, en daar hing een kookpot aan. De vrouw roerde in de kookpot en ging toen weer zitten.

Het meisje wist niet waar ze heen moest gaan. Naar de zuilengalerij links met de geesten? Maar stel dat die haar zouden zien? Langs de muur rechts met de spinnen? Het meisje rilde al als ze eraan dacht. Of naar voren, naar het huis, waar de vrouw zat? Zou ze terug gaan? Maar achter haar was dat kleine binnenplein met die huisjes, en dat enge gefluister. Het leek Resi dat daar niets kon zijn. Als er iets was, zou dat toch bij het grote kasteel moeten zijn. Maar toch! Misschien kon Joris zich er hebben verstopt. In een van die huisjes. Beschutting zoekend tegen de nacht.

Het meisje slikte. Ze moest de huisjes doorzoeken.

Ze rilde. Maar toen draaide ze zich om en ging door de poort terug naar de kleine binnenplaats.

De stenen fluisterden nog steeds: "Ga weg." En de gaten in de kleine gebouwtjes staarden haar tegemoet. Het meisje had weinig zin naar binnen te gaan.

Maar ze had een lantaarn bij zich. De glimsteen deed het goed. De lamp gaf voldoende licht. Wacht, ze had een idee. Ze zou niet de huisjes ingaan, maar met de lantaarn naar binnen schijnen.

Misschien zag ze zo al wat.

En dus ging het meisje dapper alle gaten van de deuropeningen en ramen af. Bij ieder gat scheen ze met de lantaarn naar binnen en keek wat ze aantrof.

De stenen bleven fluisteren: "Blijf niet hier." En het meisje ging dan ook nergens naar binnen.

De huisjes waren gelukkig klein. Ze bestonden steeds maar uit een kamer, en Resi kon met haar lantaarn gelukkig alles zien. Binnen was het een hoop troep: houten planken, brokken steen, en af en toe nog resten van huisraad lagen over de grond verspreid. Ook hier waren de spinachtige beestjes bezig. Het meisje hoorden hun geknauw.

De gebouwtjes hadden verdiepingen boven. Soms zag Resi een trap, maar in de meeste huisjes was deze al weg. Ze durfde niet naar boven te gaan. Dan zou ze de huisjes in moeten, en dat durfde ze niet. Maar wat als Joris daar zat? En dat was haar taak voor deze nacht: Joris vinden.

Zou ze roepen? Tot nu toe had het meisje ongestoord rond kunnen lopen. De wezens die ze had gezien: de spinnen, de geesten, het oude vrouwtje, en de pratende stenen, hadden haar allemaal met rust gelaten. Maar dat kwam waarschijnlijk omdat ze het meisje niet hadden opgemerkt, vermoedde ze.

Nee, Resi durfde niet te roepen. Stel dat iemand haar dan opmerkte en haar pakte! Dus liet ze de bovenverdiepingen voor wat ze waren en liep verder.

Toen ze alle huisjes rond het open plein had gehad, stond het meisje nadenkend stil. Niets gevonden. Wat moest ze nu doen? Ze besloot weer terug te gaan naar de grote binnenplaats waar het kasteel lag. De binnenplaats met de geesten en de oude vrouw.

Toen gebeurde er ineens iets engs. Plotseling werd ze van achteren vastgegrepen. Het meisje slaakte een geweldige gil, maar meteen werd een hand over haar mond gelegd. Resi spartelde en rukte om los te komen. Maar ze kon niets meer doen.

Hoofdstuk 4: Het vrouwtje bij het vuur

Resi werd meegesleurd, een van de huisjes in. Het meisje spartelde vreselijk. De lantaarn met de glimsteen gleed uit haar handen en viel op de grond net buiten het huisje. Hij bleef gelukkig branden. Binnen in het huisje was het vreselijk donker. Dit was het huisje dat nog het meest intact was, en de muren waren zonder gaten. Ze hielden bijna al het licht buiten. Alleen de glimsteen wierp een deel van zijn schijnsel door de deuropening naar binnen.

Resi werd op de grond gegooid, en werd toen losgelaten. Vlug draaide ze zich om. Nu kon ze zien wie haar gepakt had. Ze zag het niet goed, want het was erg donker binnen, maar ze zag dat het een lelijk gedrocht moest zijn. Een mannetje was het. Ongeveer even groot als zij, maar vreselijk rimpelig, met grote oren en een haakse, puntige neus.

Resi zei niets, maar keek met grote ogen naar haar belager. Die bukte zich en trok haar zittend overeind. Zodra het meisje zat, greep het mannetje naar haar rugzak en probeerde hem van haar rug te trekken. Resi's armen zaten vast in de hengsels. Het mannetje trok aan de rugzak, maar hij trok Resi's armen omhoog. Het deed vreselijk pijn.

"Laat los! Au! Je doet me pijn!" gilte het meisje ineens uit.

Direct liet het mannetje de rugzak los.

"Ssst," fluisterde hij terwijl hij een puntige wijsvinger voor zijn mond legde.

Het meisje keek boos naar hem op.

Opnieuw trok het mannetje aan de rugzak, en haastig deed het meisje hem af.

Zodra het mannetje de rugzak had, zette hij hem op de grond, en ritste hem open. Hij greep naar de pakjes van kabouter Rompelpot, en haalde die eruit. Toen, tot verbazing van het meisje, opende het mannetje een van de pakjes en begon er van te eten. Hij at gulzig en ging helemaal op in het voedsel. Hij leek Resi en de rugzak te

zijn vergeten. Verbaasd stond Resi op en pakte haar rugzak terug. Ze ritste hem dicht en deed hem zwijgend weer om. Het mannetje had niets door. Het at maar van de pakjes die kabouter Rompelpot aan het meisje meegegeven had. Kennelijk had hij erge honger. Het meisje wilde van de gelegenheid gebruik maken en het huisje uitsluipen, maar toen keek het mannetje op.

"Ga niet weg," zei hij plotseling.

Het klonk bijna smekend.

Resi bleef nieuwsgierig staan, en draaide zich om. Ze keek het mannetje aan. Ze was nu minder bang. Zij stond en hij zat. Bovendien was de deuropening achter haar niet ver weg. Ze kon zo vluchten als het moest.

Het mannetje zat haar ook aan te kijken.

"Help me," zei hij zwakjes.

"Wie ben je?" vroeg Resi.

"Mijn naam is Joris," antwoordde het mannetje. "Ik ben betoverd." Joris? Was dat mannetje de jongen die zij zocht?

"Wie ben je?" vroeg Resi nog een keer.

Het mannetje werd een beetje ongeduldig.

"Dat heb ik je toch al gezegd," zei hij. "Mijn naam is Joris."

"Ja, maar wat ben je?" vroeg Resi terwijl ze met haar hand een gebaar maakte. "Ben je een kabouter? Woon je hier?"

"Ik ben een mens," zei Joris boos. "Net als jij. Een jongen om precies te zijn. Iets ouder dan jij. En ik ben hier naartoe gehaald om de blauwe bloemen te zoeken. Maar ik ben betoverd. En ik word steeds lelijker. Ik ben bang, en ik heb die blauwe bloemen nog steeds niet gevonden."

"Joris!" zei Resi blij. "Ik ben erop uitgestuurd om je te zoeken. Je moet hier snel weg, anders sterf je."

Daarvan schrok de jongen.

"Is dat werkelijk zo?" vroeg hij. "Daarover heeft de kabouter me niets verteld."

"Je bedoelt kabouter Rompelpot, niet?" zei Resi opgelucht. "Hij heeft mij ook gestuurd. Hij was inderdaad al bang dat hij je dat vergeten was te vertellen. Ook ik moet de blauwe bloemen

zoeken. Ze moeten ons op weg helpen om de heks Ziggara te verslaan."

Joris knikte.

"Ja, inderdaad," zei hij. "Maar ik vind ze steeds niet. En het is hier vreselijk. Heb je die spinnen gezien? En die geesten?"

Het meisje knikte. "Ja, die heb ik gezien."

"En er is nog veel meer," zei Joris. "Er gebeurt hier van alles. Het is vreselijk."

"Je mag hier niet lang meer blijven," zei Resi nuchter. "Kom op. Laten we proberen die blauwe bloemen te zoeken. Jij kan me rondleiden. We hoeven alleen te zoeken op de plekken waar jij nog niet geweest bent."

"De ruïne is groot," mompelde Joris, "er zijn nog een hoop plekken waar ik nog niet ben geweest."

Maar toch stond de jongen op.

"Ik ben blij dat je er bent," zei hij tegen Resi. "Nu ben ik niet meer alleen. Mag ik nog zo'n pakje eten van je? Ik barst van de honger."

Resi gaf hem nog een pakje eten, en toen greep ze zijn hand. Het voelde koud en rimpelig aan. Ze negeerde het enge gevoel.

"Kom, we gaan zoeken," zei ze.

Joris half met zich meesleurend, liep Resi het huisje uit, de binnenplaats op. Toen liep ze met Joris terug door de grote poort naar de grote binnenplaats waaraan het huis lag.

Daar waren de geesten nog steeds aan het dansen, en rechts van de kinderen liepen de spinnen met hun brokken steen.

"Weet jij waar ze met die stenen heen gaan?" vroeg Resi aan Joris. Die haalde zijn schouders op.

"Ik heb geen idee," antwoordde hij. "Ze zitten overal. Ze breken de hele ruïne af."

Bij het kasteel zat de vrouw nog steeds bij het vuur. Resi wees naar haar.

"Zou zij weten waar de blauwe bloemen groeien?" vroeg ze aan de jongen naast haar.

Opnieuw haalde hij zijn schouders op.

"Ik heb het haar niet durven vragen," zei hij. "Ze lijkt op een heks."

"Maar nu zijn we met zijn tweeën," zei Resi flink. "Kom op, laten we het proberen."

En ze trok Joris mee de binnenplaats over, naar het oude vrouwtje bij het vuur.

Het oude vrouwtje zag hun naderen, maar bleef zitten. Dat gaf Resi moed. Als ze wat kwaads in de zin had gehad, zou ze nu wel opgestaan zijn of een toverspreuk naar hun twee toegeslingerd hebben.

"Goedenacht," riep Resi haar toe toen ze het vrouwtje dicht genoeg genaderd waren. "Mogen we u wat vragen?"

De oude vrouw keek hun eerst stom aan. En het meisje was al bang dat ze niets zou zeggen. Maar toen opende ze haar mond.

"Natuurlijk mag je dat, kind," antwoordde ze. "Wat wil je weten?"

Resi bedacht dat ze best aardig klonk. Misschien was zij ook wel betoverd, net als Joris. Misschien was het vrouwtje oorspronkelijk ook wel een meisje geweest, of een jonge vrouw. Maar nee, dan zou ze hier na zeven nachten al gestorven zijn. Dat kon dus niet.

"We zijn op zoek naar de blauwe bloemen," zei ze. "Weet u waar die groeien?"

"Oh dat weet ik heel goed," antwoordde het vrouwtje. "Maar kom even zitten. Ik ben maar alleen, en ben blij eindelijk wat gezelschap te hebben. Kom, eet wat van mijn soep. Het is juist gaar."

Joris had nog steeds honger. Maar zowel hij als Resi durfde niet van de soep van het oude vrouwtje te eten. Dus weigerden ze allebei beleefd. Maar ze wilden wel even gaan zitten.

"Hoe lang zit u hier al?" vroeg Joris terwijl hij het zich op de grond gemakkelijk maakte. Hij strekte zijn handen uit naar het vuur. Wat was dat lekker warm!

"Oh, dat weet ik al niet meer," antwoordde het vrouwtje. "Al heel erg lang. Ik kook soep, maar niemand wil er van eten. Dat is jammer. Terwijl ze zo lekker is. Weten jullie zeker dat jullie geen kommetje willen?"

Maar zowel Joris als Resi schudde hard met hun hoofd van 'nee'.
"Nee, dank u," zeiden ze allebei, precies tegelijk.

"Jammer," zuchtte de vrouw. "Ik zit maar te denken: zou mijn soep misschien niet gaar zijn? Of is hij te zout? Of te flauw misschien? Maar nee, dan zou iemand het toch ooit geproefd moeten hebben. Maar tot nu toe heeft niemand er nog van gegeten."

"U zelf ook niet?" vroeg Joris.

Het oude vrouwtje keek de jongen met haar moede ogen aan.

"Ach lieve kind," zuchtte ze. "Weet je, als je mijn leeftijd hebt, dan eet je niet meer zo veel."

Resi en Joris wisten nu zeker dat ze niet van de soep moesten eten!

Het oude vrouwtje zuchtte opnieuw.

"Wat doen jullie hier, kinderen? Deze plaats is toch niets voor jullie?"

"We zijn op zoek naar de blauwe bloemen," zei Joris dapper.

"Weet u waar ze zijn?"

Het oude vrouwtje wiegde met haar hoofd.

"Jazeker, dat weet ik," zei ze. "Ze zijn hier ergens in het kasteel. Vroeger, toen ik nog goede benen had, was ik er vaak te vinden. Maar nu lukt dat niet meer. Dat is jammer. Erg jammer."

"Kunt u ons de weg erheen vertellen?" vroeg Resi gespannen.

Het oude vrouwtje sloot haar ogen.

"Dat kan ik," antwoordde ze. "Maar laat me nadenken hoe het ook al weer is."

Het was even stil, maar toen begon het oude vrouwtje.

"Ja, ik weet het weer. Steek dit plein van hier schuin over, en ga voorbij die geesten daar. Daarachter is een deur in de muur. Ga die door. Je bent dan buiten het kasteel. Ga rechts, langs de muur. Je zult een volgende poort tegenkomen, maar ga die niet in. Neem de poort die daarna komt. De tweede dus. Je komt dan op een heel klein binnenplaatsje. Daar woonden de tuinmannen vroeger. Aan het eind kun je naar links, weer een poortje door. Je komt dan in de tuin van de hofvrouw. Daar, rechts in de hoek, dicht tegen het

kasteel aan bloeien de blauwe bloemen. Ze geven licht in de nacht. Ze zijn echt prachtig."

"Dank u wel," zeiden Resi en Joris als uit een mond.

Het vrouwtje knikte.

"Doe ze de groeten van mij," zei ze. "En vraag wat ik tegen mijn stijve knieën kan doen. Willen jullie dat doen?"

"Dat zullen we doen," zei Joris, terwijl hij opstond.

Het vrouwtje keek verschrikt naar hem op.

"Ga nog niet weg," zei ze bijna smekend. "Jullie zijn er maar net."

Op dit moment begon de klok weer te luiden. Het was twaalf uur.

Twaalf slagen galmden over het spookplein.

"Twaalf uur," zei het oude vrouwtje, "spooktijd."

Boven de kinderen, in het kasteel begon het ineens te rommelen.

Een gelach klonk op, een diep borrelend gelach. Resi stond snel op.

"Helaas, we moeten er vandoor," zei ze tegen het oude vrouwtje.

"De blauwe bloemen vinden. Hartelijk dank voor uw aanwijzingen. We zullen naar uw knieën vragen en uw groeten overbrengen."

"Doe dat," zei het oude vrouwtje. "Kom na afloop weer bij me terug. Ik vind het prettig gezelschap te hebben."

Resi ging hier niet verder op in.

"Dag!" zei ze. Ze pakte Joris hand, en sleurde hem mee over het plein.

Achter hun borrelde het gelach weer op. Het kwam vanuit het kasteel.

"Brrr, ik ben blij dat we niet dat kasteel in hoeven," zei Joris. "Wat een eng geluid."

"Maar we moeten wel voorbij die geesten," zei Resi. "Ssst. Laten we zachtjes doen."

Hoofdstuk 5: Het antwoord van de blauwe bloemen

Joris wees naar de zuilengang.

"Laten we daarlangs gaan," zei hij. "Het is daar donker. Als we ons zachtjes voortbewegen, zullen de geesten ons misschien niet opmerken."

Dat deden de kinderen. Ze staken het plein weer terug over, naar het poortje dat naar het binnenplaatsje met de huisjes leidde. En toen gingen ze langs de zuilengang lopen.

Het ging allemaal goed. Het meisje en de jongen passeerden de dansende geesten zonder dat die wat van de kinderen merkten.

Daar zagen ze de deur al waarover het vrouwtje hun had verteld. Ze liepen er vlug heen.

Joris probeerde de deur en die ging open. Daarbuiten was inderdaad het bos. Opgelucht glipten het meisje en de jongen door de deuropening naar buiten en toen stonden ze buiten het kasteel.

Wat zag het bos er normaal uit! Donker, dat wel. Maar Resi's lantaarn gaf voldoende licht om haar en Joris de weg te wijzen.

"We moeten naar rechts," fluisterde Joris tegen het meisje. "Kom op."

Samen liepen de twee kinderen langs de muur die rechts van de deur liep. Ze kwamen voorbij de eerste poort. Maar die lieten ze met rust. Ze moesten de tweede poort hebben. Die was iets verderop. Er zat een deur in. Resi duwde tegen de deur. Ze verwachtte dat die open zou gaan, maar dat gebeurde niet.

"Joris help eens," vroeg ze aan de jongen. "De deur zit klem, denk ik."

Joris kwam erbij staan. Samen duwde het meisje en het mannetje nog eens tegen de deur. Maar weer gaf die niet mee. Hoe de kinderen ook duwden, de deur bleef gesloten.

Dat was jammer!

"Wat nu?" zei Resi teleurgesteld. "Wat kunnen we nu doen?"

Het meisje vond het niet leuk. Nu waren ze zo dicht bij de blauwe bloemen, en dan ging die deur niet open!

Joris was aan het nadenken.

"Volgens de beschrijving van het vrouwtje, zou de tuin hier links verderop beginnen," zei hij tegen Resi. "Laten we kijken of er verderop nog een poort is. Een die rechtstreeks naar de tuin leidt." Dat was een goed idee. En dus liepen het meisje en de jongen langs de muur nog een stukje verder. Maar hoe ze ook liepen, een volgende poort kwamen ze niet meer tegen.

"Laten we teruggaan," zei Resi na een poosje. "Hier vinden we niets."

Vanuit een van de torens van het kasteel kwam ineens een lichtflits. De glimsteen in Resi's lantaarn beefde. Het meisje schrok. Het licht moest niet uitgaan! Dan zou het helemaal eng worden!

"Laten we teruggaan," zei ze nog een keer met trillende stem.

"Toe, Joris."

De twee kinderen gingen terug. Ze kwamen weer bij het poortje. Resi probeerde de deur nogmaals. Ze verwachtte dat hij nu ook niet open zou gaan. Maar tot haar verbazing sloeg de deur opeens soepel en geluidloos open.

Het meisje en de jongen waren erg verbaasd.

"Wat deed jij nou?" vroeg Joris.

"Ik weet het niet," antwoordde Resi. "Net hebben we zo hard zitten duwen, en er gebeurde niets. En nu deed ik maar een klein duwtje, en die poort zwaait ineens open. Het ging heel licht. Zou die lichtflits van net er misschien mee te maken hebben?"

"Als dat zo is, dan kunnen we de deur maar beter vastzetten," merkte Joris op. "Ik zou niet willen dat hij niet meer open ging, als ik aan de andere kant stond."

"Dat is een goed idee," vond Resi.

De twee kinderen zochten om zich heen naar iets geschikts. Joris vond een dikke tak.

"Hiermee gaat het lukken," zei hij tegen Resi.

Hij deed de deur open, en legde de tak ervoor. Terwijl hij de tak in de aarde drukte, duwde hij de deur eroverheen. De tak had een korte, dikke zijtak, en daar bleef de deur tegenaan leunen. Nu kon hij niet meer dichtvallen.

"Goed gedaan," fluisterde Resi tegen hem. "Kom, we gaan naar binnen."

Aan de andere kant van de deur bleek een kleine binnenplaats te zijn. Precies zoals de vrouw hun had beschreven. Resi en Joris liepen door tot aan het eind, en sloegen daar links af. Daar was de poort waar ze doorheen moesten. Hier zat geen deur in. Het meisje en de jongen konden zo doorlopen.

Ze kwamen in een uitgestrekte tuin. Of wat vroeger de tuin geweest moest zijn. Hier groeiden allerlei bomen en struiken. Er waren ook stukken waar vroeger lage plantjes of gras gegroeid moest hebben, maar die waren nu allemaal overwoekerd. Rechts van de kinderen doemde het kasteel weer op. Joris wees er naar. "We moeten daarheen," fluisterde hij tegen Resi. "Blijf hier dicht bij de muur. Dan komen we er wel."

Het meisje en de jongen liepen een paar stappen, en toen zagen ze in de verte voor zich een blauw schijnsel opdoemen. Dat moesten de blauwe bloemen zijn! Ze waren er nu bijna! Bij het licht van Resi's lantaarn liepen de twee kinderen haastig verder. Het blauwachtige schijnsel werd sterker en sterker, en toen zagen Resi en Joris de blauwe bloemen zelf.

De bloemen groeiden bij elkaar in een hoekje vlak bij het kasteel. Het waren prachtige bloemen. Ze waren blauw, maar elk bloemblaadje had een rand van wit en ook de hartjes van de bloemen waren wit. De witte en blauwe kleuren lichtten alle twee op in de nacht, en de combinatie ervan was prachtig om te zien. Ofschoon er geen wind was, bewogen de bloemen op hun stelen heen en weer. Ook klonk er van de plek waar ze stonden een licht gesuis. Het leek alsof de bloemen met elkaar aan het praten waren. "Misschien is dat ook wel zo," bedacht Resi terwijl ze voorzichtig naderbij liep. "Misschien praten de bloemen inderdaad met elkaar.

En gaan ze op hun stelen van de een naar de ander. En bewegen ze daarom ook zo."

Toen waren ze er. Het meisje en de jongen bleven even staan kijken. Maar na een poosje verhief Joris zijn stem.

"Hallo!" riep hij tegen het bed van bloemen.

Direct hield het gesuis bij de bloemen op. Het werd stil in het hoekje bij het kasteel. Ook het bewegen van de bloemen hield op. Alle bloemen leken nu naar Joris en Resi te kijken.

"Hallo," zei Joris opnieuw, nu wat zachter omdat het ineens wel erg stil was geworden. "Wij zijn Joris en Resi. Mogen we jullie een paar vragen stellen?"

Eerst was het stil. Maar toen klonk ineens het geluid alsof zilveren bellen tingelden. En uit dat getingel klonk een stem, die zei:

"Natuurlijk mag dat. Stel jullie vragen maar."

"Dank jullie wel," zei Resi opgelucht tegen de bloemen. "We zijn door kabouters Rompelpot gestuurd. We moeten de heks Ziggara verslaan. Ze is hier en houdt de elfjes gevangen. Kabouters Rompelpot vertelde ons dat jullie wisten hoe wij haar zouden kunnen verslaan. Kunnen jullie ons dat vertellen?"

Terwijl Resi sprak, was het weer stil geweest in het bloemenperk; maar toen ze klaar was, klonk het geluid van de zilveren belletjes opnieuw.

"De heks heeft een geheim," zeiden de blauwe bloemen tegen de kinderen. "Ontfrutsel haar het geheim."

Resi en Joris waren verbaasd over dit antwoord. En ook wel een beetje teleurgesteld. Was dit alles? Maar wat konden ze daarmee?

"Hoe moeten we dat aanpakken?" vroeg Joris na een stilte aan de blauwe bloemen. "Hoe kunnen we de heks haar geheim ontfrutselen?"

Weer klonk het geluid van de zilveren belletjes op.

"Ontfrutsel het haar," klonk het opnieuw tegen de kinderen. "Zorg ervoor dat ze jullie het geheim vertelt. Zorg ervoor dat ze jullie vertrouwt."

Joris was nog steeds ontevreden, maar Resi's ogen lichtten opeens op. Nu begreep ze het. Ze wist wat haar te doen stond!

Het meisje trok Joris aan zijn jas.

"Joris, ik snap het," zei ze tegen hem. "We moeten met de heks gaan samenspannen. We moeten gaan doen alsof we haar vrienden zijn. Net zo lang totdat ze ons haar geheim verklapt. Nu snap ik waarom niemand uit dit bos het kon doen."

Joris klapte zijn mond dicht en keek Resi aan. Inderdaad, het meisje had gelijk. Dat moesten ze gaan doen: zich voordoen als vrienden bij de heks.

De jongen draaide zich weer naar de bloemen toe.

"Maar hoe....," begon hij.

Maar in het bloemenbed was het gesuis weer begonnen. En de bloemen waren weer gaan wiegen. Geen van hen schonk nog aandacht aan Resi en Joris.

Resi trok opnieuw aan Joris' jas.

"Daar vinden we wel wat op," zei ze tegen hem. "We weten nu wat ons te doen staat. Ziggara heeft een geheim, en dat geheim moeten we haar ontfruitselen."

Het meisje verhief haar stem.

"Jullie moeten de groeten hebben van het vrouwtje bij het vuur," riep ze tegen de bloemen.

Direct hield het gesuis weer op.

"Dank jullie wel," spraken de zilveren belletjes terug. "Zeg haar maar dat ze het sap van een berkenboom op haar knieën moet smeren. Daarvan worden ze soepeler."

Het meisje stond verbaasd. Hoe wisten de bloemen van de vraag die ze hen had moeten stellen?

"Eh, ik heb nog een vraag," begon Joris verlegen tegen de bloemen. "Mogen we van haar soep eten? Of is het betoverd?"

"Betoverd is het zeker niet," antwoordde de stem van de bloemen tussen het geluid van de belletjes door. "Het is een aardige vrouw, die Elsa. Eet wat van haar soep, en blijf nog even bij haar zitten. Dat verdient ze."

"Dat zullen we zeker doen," zei Resi opgelucht, blij dat ze het vrouwtje een plezier kon gaan doen. "Bedankt, bloemen."

"Niets te danken," antwoordde de stem met de zilveren belletjes. En toen begon het suizen weer. En het gewieg van de bloemen. Joris en Resi bleven nog even kijken naar de lichtgevende bloemen in het bed. Het was ook zo'n mooi gezicht, die blauw-met-witte bloemen die zo wiegden in de nacht! Maar toen greep Joris Resi's hand.

"Kom," zei hij tegen haar, "we gaan naar Elsa. Haar het antwoord van de bloemen vertellen. En soep eten."

Hoofdstuk 6: Terug uit de ruïne

De twee kinderen verlieten vlug de donkere plek bij het kasteel. Langs de muur liepen ze terug naar de plaats waar de huisjes van de tuinlieden stonden, en toen door de poort het bos in. De deur van de poort stond gelukkig nog steeds open, en daar waren de kinderen erg blij om. Joris wilde doorlopen, maar Resi bukte zich en rommelde aan de tak die de deur had tegengehouden.

"Wat doe je?" vroeg Joris aan haar.

"Ik haal de tak weg zodat de deur weer dicht kan vallen," antwoordde Resi.

"Ach, laat dat toch zitten," zei Joris ietwat geërgerd. "Wie weet of we er niet nog een keer heen moeten. Kom mee."

"Nee," antwoordde Resi koppig. "Wil jij dat iedereen bij die blauwe bloemen kan komen? Die deur zat dicht, en daar zal vast wel een reden voor zijn."

Joris begreep het nu.

"OK," zei hij.

Hij bukte zich nu ook en samen trokken het meisje en de jongen de tak weg. Direct sloeg de deur met een klap dicht. Resi probeerde of ze de deur weer open kon maken. Maar nee, dat lukte niet meer. De deur zat dicht.

"Kom op," zei Joris fluisterend. Hij was onwillekeurig weer gaan fluisteren. "We gaan verder."

Door de tweede poort, waarvan de deur gelukkig nog wel steeds open ging, kwamen de jongen en het meisje weer op het grote plein aan de voorkant van het kasteel. Daar dansten de geesten nog steeds. Joris en Resi pakten elkaars hand, en zo stil als ze konden, slopen ze door de donkere zuilengang terug tot waar de poort naar het pleintje met de huisjes was.

Ze zagen het vuur van Elsa al van ver branden. Oranjeachtig flikkerde het in de hoek bij het kasteel. Het was best wel een huiselijk gezicht vergeleken bij het koude licht dat de maan over de rest van de binnenplaats wierp. De twee kinderen waren blij dat

ze de persoon die daar zat, ook konden vertrouwen. Ze staken de binnenplaats over naar het vuur.

"Hallo!" riep Joris het vrouwtje al van ver toe. "We zijn er weer."

Het oude vrouwtje was in slaap gevallen. Ze schrok wakker.

"Wie is daar?" vroeg ze. "Oh, zijn jullie het, kinderen. Wacht even hoor, even naar mijn soep kijken."

Op haar oude benen stond het vrouwtje op en roerde in de soep.

"Ze is prima," zei ze mompelend voor zich uit. "Willen jullie een kommetje, kinderen?"

"Ja, doe dat maar!" antwoordden Resi en Joris precies tegelijkertijd.

Op het gezicht van het oude vrouwtje verscheen een grote glimlach. Ze zag er meteen minder moe uit.

"Dat is fijn," zei ze tegen hen. "Ga maar zitten. Ik zal hem inschenken."

Uit de zak van haar rok haalde het vrouwtje twee kommen, en terwijl de kinderen bij het vuur op de grond gingen zitten, vulde het vrouwtje met haar lepel de beide kommen met soep.

Ze vulde eerst de ene kom en gaf die aan Joris. Toen vulde ze de tweede kom en gaf hem aan Resi.

Daar zaten Resi en Joris, ieder met een dampende kom soep in hun handen. Ze durfden er niet goed aan te beginnen. De blauwe bloemen hadden gezegd dat het kon. Maar kon het ook werkelijk? Joris snoof eens. De soep rook goed. Hij kreeg er water van in zijn mond. Hij besloot hem te proberen.

"Nog niet eten," zei het oude vrouwtje.

Joris schrok op.

Het oude vrouwtje glimlachte opnieuw.

"Ik zag dat je wilde beginnen," zei ze. "Wacht nog even. Hij is nog heet."

Ze liet haar lepel weer rusten en ging ook zitten.

"Hoe is het met jullie, kinderen?" vroeg ze. "Jullie gingen naar de blauwe bloemen, niet? Hebben jullie ze gevonden?"

"Ja, dat hebben we," antwoordde Resi. "En we hebben naar uw knieën gevraagd. U moet er de sap van een berkenboom op smeren. Daar worden ze soepeler van."

"Ach ja, mijn knieën," zei het oude vrouwtje. "Die zijn zo slecht. Bedankt dat jullie het gevraagd hebben. Straks als het dag is, zal ik achter het sap aan gaan."

Opnieuw klonk uit het kasteel een bulderend gelach op. Tegelijkertijd klonk er een ting van de klok. Het was kwart voor een.

"Kwart voor een," zei het oude vrouwtje. "Gelukkig is het spookuur bijna weer voorbij."

"Wie is dat?" vroeg Resi.

"Wie?" vroeg de vrouw.

"Dat gelach," verduidelijkte Resi haar vraag. "Wie maakt dat?"

"Oh dat gelach," antwoordde het oude vrouwtje. "Ik weet het niet. Het is elke avond zo. Ik probeer er maar niet naar te luisteren. Ze komen gelukkig nooit hier."

Joris wees met zijn hand naar de dansende geesten aan de andere kant van het plein.

"En zij daar?"

"Oh, zij dansen altijd. Dansen en dansen maar door. Waarom weet ik niet. Het is een rare boel hier. Ja, een rare boel."

"Waarom zit u hier?" vroeg Resi. "Waarom gaat u niet in het bos wonen, net als kabouters Rompelpot?"

Het oude vrouwtje keek het meisje met haar moede ogen aan.

"Maar lieve kind, ik woon in het bos," zei ze.

Nu begrepen Joris en Resi het helemaal niet meer.

"Maar waarom zit u dan hier?" vroegen ze allebei tegelijk.

Het oude vrouwtje glimlachte en schudde meewarig met haar hoofd.

"Ik moet soep koken," antwoordde ze.

Ze zei het alsof het de normaalste zaak van de wereld was, en Joris en Resi besloten niet verder te vragen.

"U heet Elsa, niet?" vroeg Joris.

Het oude vrouwtje knikte. "Precies," antwoordde ze. "En wat zijn jullie namen? Ik ben ze alweer vergeten."

"Joris en Resi," antwoordde Joris.

"Oh ja, Joris en Resi. Ik zal proberen ze te onthouden. Overigens mogen jullie de soep nu wel proberen. Ik denk dat ze nu niet meer te heet is."

Joris en Resi keken elkaar aan. Zouden ze?

Maar Joris was nog steeds erg hongerig. Dus wachtte hij niet langer, maar nam een slokje van de soep.

Gespannen keek Resi de jongen aan. Zou hij nu betoverd worden? Maar er gebeurde gelukkig niets. Behalve dan dat Joris al betoverd was, en er nog steeds lelijk uitzag.

Toen besloot Resi de soep ook te proberen. En dus nam ze voorzichtig ook een slokje.

De soep was heerlijk! Niet te zout en niet te flauw, niet te pittig en niet te smaakloos. En het smaakte heerlijk naar allerlei kruiden.

"Goed?" vroeg het oude vrouwtje benieuwd. "Is de soep goed?"

"Hij is heerlijk!" antwoordde Joris. De jongen was nu helemaal verkocht en dronk zijn soep met kleine slokjes op. Ook Resi had haar vrees overwonnen en dronk van de soep.

Het vrouwtje was zichtbaar tevreden de kinderen van haar soep te zien genieten.

"Dat is mooi," zei ze steeds maar weer. Mompelend, als tegen haarzelf. "Dat is mooi."

Niet lang daarna hadden Joris en Resi hun soep op. Joris nam nog een tweede kom. Maar Resi bedankte. Het oude vrouwtje stond weer op en vulde de kom van Joris. De klok op het kasteel liet een slag horen. Het was nu 1 uur.

"We moeten zodirect maar snel gaan," zei Resi tegen Joris. "Het is nog best wel een eind naar het huis van kabouter Rompelpot."

"Gaan jullie naar kabouter Rompelpot?" vroeg de oude vrouw.

"Breng hem mijn groeten over. Vertel hem dat ik zijn oude bril nog steeds gebruik."

De meisje en de jongen konden geen bril op de neus van het oude vrouwtje zien. Maar misschien had zij hem wel thuis. Ze beloofden de boodschap over te brengen.

Joris wachtte even tot zijn nieuwe kom soep afgekoeld was, en dronk hem toen ook op. Toen hij hem ophad, sprongen de jongen en het meisje op.

"We gaan er vandoor," zei Resi tegen de oude vrouw. "Bedankt voor uw soep. Hij was heerlijk."

"Dat is fijn, dat is prima," antwoordde de oude vrouw. "Bedankt voor jullie komst, kinderen. En kom nog eens langs, als jullie in de buurt zijn."

"Dat zullen we doen," beloofde Resi.

Joris stak zijn hand op.

"Dag!" zwaaide hij.

Al zwaaiend liepen de jongen en het meisje terug naar de poort waarachter de binnenplaats met de huisjes lag. Onderwijl bleven ze maar zwaaien naar de oude vrouw bij het vuur, die naar hen terugzwaaide.

"Nou, ze was toch wel aardig," zei Joris toen ze weer terug bij de huisjes waren. "En haar soep was lekker. Ik ben blij dat ik nog een tweede kom genomen heb. Weet jij hoe we nu verder moeten? Ik ben de weg helemaal vergeten."

Maar Resi wist het gelukkig nog en ze greep Joris' hand.

Niet lang daarna waren de jongen en het meisje terug in het bos, vlak bij de plek waar kabouter Rompelpot Resi achtergelaten had.

"We gaan terug naar hem," zei Resi tegen Joris. "Hij zal ons moeten vertellen waar we de heks kunnen vinden om vrienden met haar te worden."

Hoofdstuk 7: Op weg naar de heks - een nare ontdekking

Met haar lantaarn voor zich uit schijnend, probeerde Resi het pad dat door de bomen liep te volgen. Het bos was donker, en helemaal stil. Hoe rustig was het hier, vergeleken bij de ruïne van Abaron!

Resi schrok dan ook geweldig toen ineens iets tegen haar aan vloog. Het kwam met een enorme kracht op haar schouder terecht, en bijna was het meisje voorover gevallen. Maar gelukkig kon ze zich staande houden. Ze gaf een gil van schrik.

"Nou zeg," klonk een stem in haar oor. "Ik ben het maar hoor!" Resi hoorde hoe Joris achter haar riep: "Het is een uil!" Toen begreep ze dat het Ivar was.

"Ivar!" zei Resi blij. "Ik wist niet dat jij het was. Sorry."

"Dat is al goed," antwoordde de uil in haar oor. "Wie is dat mannetje?"

"Dat is Joris," antwoordde Resi. "Weet je nog? Kabouter Rompelpot had hem ook naar de ruïne van Abaron gestuurd. Maar hij kwam niet meer terug. Ik heb hem gevonden."

Haar gezicht werd ernstig toen ze vroeg: "Hoe is het met de elfjes? Met Esmeralda?"

"Slecht," mompelde de uil als antwoord. "Heb je de blauwe bloemen gevonden?"

"Ja, dat hebben we," antwoordde Resi. "We moeten vrienden met de heks worden. Zodat ze ons gaat vertrouwen. En dan moeten we achter haar geheim zien te komen. De heks heeft namelijk een geheim, en dat moeten we te weten zien te komen."

De uil liet een zacht oehoe horen.

"Dat is nogal wat," zei hij. "En dan zijn jullie nu zeker op zoek naar haar."

"Eh nee," antwoordde Resi, "We zijn op weg naar kabouter Rompelpot."

"Laat kabouter Rompelpot maar zitten," adviseerde de uil. "Het is een wat knorrige man, en hij houdt niet zo van bezoek. Jullie hebben hem niet meer nodig. Ik begrijp dat jullie naar Ziggara moeten. Ik zal jullie brengen."

De uil sloeg zijn vleugels uit en steeg omhoog de lucht in. Resi keek Joris aan en Joris keek Resi aan. Ze wilden allebei hetzelfde aan de ander vragen: doen we dat?

Resi voelde een brok in haar keel. Het was toch heel wat om recht op het huisje van een heks af te stappen.

Ivar merkte haar aarzeling en kwam weer naar beneden gevlogen.

"Ik zie dat je twijfelt," zei hij tegen haar. "Wil je weer terug naar mensenland?"

"Nee, oh nee," antwoordde Resi. "Ik wil de elfjes helpen."

"Dat is goed," antwoordde Ivar.

"Maar, zal ik niet meteen door Ziggara worden ontdekt?" vroeg Resi onzeker. "Zal ze niet meteen zien dat wij achter haar geheim aan zitten?"

Ivar maakte een rondje door de lucht en kwam toen opnieuw op haar toevliegen.

"Kindje, je hebt jezelf nog niet gezien," begon hij voorzichtig.

"Wat is er aan de hand?" vroeg Resi ongerust.

"Nou, jij bent ook in de ruïne van Abaron geweest," zei de uil. "En dat kun je zien. Je bent dan wel niet zo lelijk als Joris, maar toch..."

Verschrikt sloeg Resi haar handen voor haar gezicht.

"Ben ik lelijk geworden?" vroeg ze aan Ivar.

"Iets," antwoordde Joris voor de uil. "Iets lelijker maar."

Dat was niet het goede antwoord.

"Ik was vroeger niet lelijk," zei Resi vinnig.

Ze durfde haar handen niet meer voor haar gezicht weg te halen.

"Is het erg?" vroeg ze aan Ivar en Joris door haar handen heen.

"Welnee," zei de uil. "En het gaat wel weer over. Dit is een uitstekende vermomming voor de heks Ziggara. Zo zal ze je veel beter accepteren als haar vriend."

"Hoe erg is het?" vroeg Resi opnieuw. Ze had nauwelijks naar de uil geluisterd.

"Kom met me mee," antwoordde de uil.

Hij nam de jongen en het meisje mee naar een stil bosmeertje dat rimpelloos in het maanlicht lag.

Geknield op de oever keek Resi in het water beneden haar. Vanuit het water keek een vreemde vrouw naar haar terug. Een oude vrouw met rimpels in haar gezicht en een puntige, uitstekende neus. Was zij dat?

"Oh!" riep Resi verschrikt en ze greep naar haar neus.

Ook Joris zag zichzelf nu voor het eerst. Hij schrok ook.

"Ben ik dit?" vroeg hij met onvaste stem aan Ivar.

"Maak jullie niet druk," zei de uil. Hij was op de glimsteen gaan zitten die Resi naast zich in het gras gelegd had.

"Echt, dit is de perfecte vermomming voor heks Ziggara."

"Maar ik kan zo niet terug naar de mensenwereld," jammerde Resi. "Niemand zal me herkennen."

"Je wilt toch ook niet terug?" vroeg de uil. "Dat heb je me net verteld. Je wilt de elfjes gaan bevrijden."

Resi haalde haar schouders op.

"Ja, maar eens wil ik toch wel weer terug," zei ze. Ze keek nogmaals naar het spiegelbeeld in het water onder haar. "Oh, moet je die neus zien!"

"Kom," zei Ivar en fladderde op haar schouder. "Maak je voorlopig niet druk over hoe je eruit ziet. Je hebt een taak te doen. Kom op. Ga met me mee naar heks Ziggara. De nacht verloopt snel. Voor je het weet is het morgen."

"Moeten we niet eerst nog slapen?" vroeg Joris. "Ik ben behoorlijk moe."

"Kom nu eerst mee naar de heks Ziggara," zei Ivar een beetje ongeduldig. "Als we er zijn, kun je daar nog slapen. Maar ik zorg dat ik ver uit de buurt ben als ze wakker wordt. Ik moet niets van haar hebben."

"Kom op, Resi, sta op, pak de lantaarn en volg me."

Resi gehoorzaamde de uil. Ze stond op, pakte de lantaarn met de glimsteen en liep toen Ivar achterna die inmiddels al weer een paar bomen verder gevlogen was. Nog even dacht het meisje aan haar verpeste uiterlijk. Maar gelukkig vergat ze het daarna snel.

Het was nog een flink eindje lopen naar het huisje waar Ziggara woonde. Maar uiteindelijk zagen ze het toch tussen de bomen opdoemen.

"Daar is het," zei de uil, terwijl hij even naar Resi vloog.

Resi en Joris keken naar het huisje dat in het bos op een open plek was gebouwd. Het zag er uit als een soort boerderijtje. Een oud boerderijtje, dat wel, met een rieten dak dat hier en daar een beetje ingezakt was.

Resi's knieën knikten.

"Ik weet niet wat ik moet doen," fluisterde ze.

"Als het dag wordt, en de heks is buiten, dan stap je naar haar toe, en je vraagt of je in ruil voor het verrichten van wat werk bij haar mag logeren," antwoordde de uil. "Dat zal ze vast goed vinden.

Nou, en dan ben je er. Je doet het werk wat ze je opdraagt, en verder houd je je oren en ogen goed open. Dat is toch ook wat de blauwe bloemen hebben gezegd?"

Resi knikte.

"Ik ga jullie verlaten," zei de uil. "Jullie zien het huisje daar liggen, dus mijn taak zit erop. Ik ga weer vlug terug voor de heks wakker wordt en mij ontdekt. Heksen willen altijd uilen. Ze vinden dat interessant staan, of zo. Zo'n uil die dan op een stok naast haar zit, terwijl ze in haar kookpot roert. Maar dat is niets voor mij. Ik ben een bosuil, en mijn plaats is in het bos. Dus, tot ziens, kinderen."

"Gaan we je nog eens zien?" vroeg Resi.

"Wacht! Wat moeten we doen als we het geheim hebben ontdekt?" vroeg Joris ongerust.

De uil was al weer weggevlogen, maar kwam toch nog even terugvliegen.

"Ga naar kabouter Rompelpot," antwoordde hij de twee kinderen.

"Hij zal wel weten wat dan moet worden gedaan."

Resi schudde met haar hoofd.

"Hoe vinden we kabouter Rompelpot?" vroeg ze. "Ik ben onderweg de weg kwijtgeraakt."

Maar hierop gaf de uil geen antwoord meer. Met grote vleugelslagen klapwiekte hij weg. Joris en Resi voelden zich wat verloren toen ze de uil zo zagen gaan. Binnen een minuut had het donkere bos hem opgeslokt.

Joris greep Resi's hand.

"Hier staan we dan," zei Resi somber. "Ik ben bang."

"Ik ook," antwoordde Joris.

Het werd even stil. Allebei de kinderen keken door de bomen naar de oude, verzakte boerderij die daar in de verte stond. Geen van beide sprak.

"Kom, laten we proberen te slapen," zei Joris tenslotte. Hij gaf een geeuw. "Ik ben echt moe."

Het meisje en de jongen zochten een goed plekje op de grond en gingen liggen. Tot hun verbazing lukte het inderdaad om in slaap te komen. Zo sliepen ze een paar uur, tot de zonnestralen hen wakker maakten.

Joris werd het eerst wakker. Met een geeuw wreef hij zijn ogen uit. Eerst wist hij niet waar hij was, maar toen kwam alles weer terug. Naast hem lag Resi. Zij was nog vast in slaap. De glimsteen was uitgegaan.

De zonnestraal die Joris had gewekt, zocht zijn plek over de grond, en niet lang daarna scheen hij ook op het meisje haar gezicht. Direct werd Resi ook wakker.

"Goedemorgen," zei Joris grinnikend.

Resi gaf een klein gilletteje toen ze het lelijke gezicht van Joris zo dichtbij zag. Toen wist ze weer wie hij was, en ze sloeg verschrikt haar hand voor haar mond.

"Oh, sorry," zei ze.

Toen vroeg ze gehaast: "Ben ik ook nog steeds lelijk?"

Joris knikte ter bevestiging.

"En we gaan vandaag naar de heks," antwoordde hij. "Dus je hebt je perfect vermomd. Maar eerst wil ik wat eten. Heb je nog wat te eten voor me?"

In Resi's rugzak zat nog genoeg van wat kabouter Rompelpot haar had meegegeven. En Resi haalde het tevoorschijn.

Genietend van de lekkerheden en de rust in het bos, aten de jongen en het meisje hun ontbijt op. Tijdens het eten hielden ze de oude boerderij verderop goed in de gaten. Daar was alles nog rustig. De kinderen zagen niets gebeuren. Waarschijnlijk was de heks nog in slaap. Of was ze er misschien niet?

"Na het ontbijt stappen we er gewoon op af," besloot Joris flink.

"En dan bellen we aan."

Toen het ontbijt op was, was het dus tijd om te gaan. Met veel tegenzin stonden de twee kinderen op. Ze vonden het toch wel een beetje eng. Langzaam slenterden ze naar de boerderij toe.

"Ik voel me nu net Hans en Grietje," zei Resi tegen Joris. "Straks word jij opgesloten en moet ik het huishouden gaan doen."

"Ik denk wel dat we in het huishouden moeten meehelpen," antwoordde Joris. "Tot zo ver is het gelijk aan het sprookje. Ik hoop alleen niet dat ik opgesloten word!"

Toen waren ze bij het huis. Aan de lange zijde van het gebouwtje zat aan de voorkant een deur. Met een klein stoepje ervoor en een rieten afdak erboven. Er hing een bel naast de deur, met een lang koord dat je heen en weer moest zwiepen om de bel te doen luiden. Joris besloot dat te doen. Hij zwiepte het koord heen en weer en de bel klonk luid door de stilte. Resi schrok er een beetje van. Maar toen haalde ze diep adem. Kom op, ze moest flink zijn. Gespannen wachtten het meisje en Joris af. Wat zou er gaan gebeuren?

Hoofdstuk 8: Bij de heks Ziggara

Eerst gebeurde er helemaal niets. Maar toen, na lange tijd, klonken ineens sloffende voetstappen vanuit het huisje. Het sloffen ging richting de deur en de jongen en het meisje beseften dat de heks er nu echt aan kwam.

Er klonk gerommel aan de ander kant van de deur, en een gemiauw. En toen werd de deur opengedaan.

Nieuwsgierig keken Joris en Resi naar de vrouw die daar voor hun op de drempel stond. Ze verwachtten een heks te zien, en ze werden niet teleurgesteld. Daar stond een oude vrouw, met een lelijk, diep gerimpeld gezicht met een grote, puntige neus. Een beetje als Resi, maar dan nog veel en veel erger. Lange, grijze, vette haren piekten aan de zijanten van het gezicht omlaag. En bovenop haar hoofd droeg de heks een zwarte puntmuts waarop enkele zilverkleurig sterren stonden. Verder droeg ze een lang, zwart gewaad wat een jurk moest voorstellen, maar dat geen enkele vorm had en dat tot aan haar enkels reikte; en zwarte, enorme schoenen die allebei aan de uiteinde omhoog krulden. Net alsof in het laatste stuk geen voet meer zat en haar schoenen eigenlijk te groot waren. Aan de voeten van de heks stond een zwarte kat die verontwaardigd naar Joris en Resi blies.

"Dag kinderen," zei de heks met een stem die helemaal niet onaardig klonk. "Wat willen jullie?"

Joris verzamelde zijn moed bij elkaar.

"We zouden hier graag een poosje willen logeren," zei hij dapper.

"Kunt u ons in ruil voor wat karweitjes onderdak geven?"

Even dacht de jongen dat de vrouw nu naar de hokken die rechts van de boerderij stonden, zou wijzen. Dan zou hij echt Hans uit het sprookje van Hans en Grietje zijn! Maar tot zijn opluchting knikte de vrouw met haar hoofd en deed de deur toen verder open.

"Komen jullie maar binnen," zei ze tegen de twee kinderen. "Dan zullen we eerst kennis maken."

De kat blies nog steeds heftig. Maar de vrouw pakte het beest bij zijn nekvel en hief het omhoog.

"Let maar niet op mijn kat," zei ze tegen Joris en Resi. "Ze is wat schuw en houdt niet van bezoek."

De heks zette de kat op de trap die vlak achter de deur in een hoek begon, en de kat vluchtte omhoog.

De heks ging hun voor, langs de trap, door de gang, naar achteren. Daar was een keuken. Een flinke keuken was het. Met een vloer van zwart-witte, vierkante, gepolijste stenen, en een grote, houten tafel in het midden. Om de tafel stonden vier stoelen, en de heks nodigde haar bezoekers uit er plaats te nemen.

Toen ze zaten, keek Resi de keuken rond. Het was een ouderwetse keuken. Precies een als uit sprookjesboeken. En nog ouder dan de keuken bij kabouter Rompelpot was. Er stond een pomp in de hoek bij het raam, waaruit het water gehaald werd; en iets verderop achter een klein hekje hing een enorme ketel, met daaronder een stapel hout voor het vuur. Verderop stond nog een hoge kast met gesloten deuren.

Langs de muren waren twee rijen planken bevestigd, die allemaal vol met verschillende potten en flessen stonden, waarin van alles zat. Net zoals bij kabouter Rompelpot, maar het zag er hier allemaal nog veel geheimzinniger en hekseriger uit.

"Wel," zei de heks en ze ging ook zitten.

"Laat me jullie eens goed bekijken."

Er volgde een stilte waarin de heks de gezichten van de kinderen nauwkeurig bestudeerde. Resi vroeg zich af wat de heks eraan aflas. Ze voelde zich erg onzeker onder haar onderzoekende blik. Voor de eerste keer was het meisje blij dat ze bij de ruïne van Abaron lelijk was geworden. Dat was inderdaad een heel goede vermomming!

"Hmm," zei de heks, terwijl ze van de een naar de ander keek.

"Jullie zijn niet van hier. Waar komen jullie vandaan?"

"Van over de bergen," antwoordde Joris op goed geluk.

"De Dwalen-bergen of de Witte-bergen?" vroeg de heks.

"Oeps," dacht Joris geschrokken. Maar hij antwoordde: "De Dwalen-bergen."

"Hmm," zei de heks. "Hmmm, dat gebied ken ik niet zo."

"Pfjoei," dacht Joris. Hij was opgelucht dat dit goed gegaan was.

"En zijn jullie hier om glimstenen te kopen?" vroeg de heks op een toon alsof ze het niet zeker meer wist.

"Nee," antwoordde Resi, "we willen vragen of we hier een poosje mogen logeren."

"In ruil voor karweitjes," voegde Joris er aan toe.

"Oh," zei de heks. "Oja. En wat zoeken jullie dan hier?"

Hier wisten zowel Joris als Resi geen antwoord op te geven. De beide kinderen keken elkaar aan.

"Niets," antwoordde Resi.

"We zwerven rond," voegde Joris er snel aan toe. "En nu willen we een poosje hier blijven."

"Oh ja," zei de heks. "Zo zo."

"Nou, het geluk wil dat me dat eigenlijk wel goed uitkomt. Ik heb het deze tijd erg druk, en een paar handen kan ik wel gebruiken. Ja, jullie mogen hier logeren. Als jullie mij tenminste van dienst zijn."

"Oh ja, dat willen we," zeiden Joris en Resi allebei tegelijkertijd.

"Goed," zei de heks. "Dan beginnen we maar meteen."

"Ik heb nieuw hout nodig voor mijn kookvuur. Dat kan jij mooi doen, jongen."

En de heks knikte naar Joris.

"En jij, meisje, kan vandaag mijn kruidentuin wieden. Ik moest het al een hele tijd doen. Weet je het verschil tussen kruiden en onkruid?"

Resi trok een bedenkelijk gezicht. Ze had nog nooit een kruidentuin gewied! Ze kende geen enkele kruid bij naam, laat staan wat ze wist wat onkruid was en wat niet! Maar de heks was vandaag in een goede bui.

"Ik zal het je laten zien," zei ze goedmoedig tegen Resi.

Ze stond op en nam het meisje mee. In de keuken was een keukendeur, en toen Resi daardoorheen liep stond ze aan de

andere kant van het huisje. Achter het huis lag een enorme tuin. Hier kweekte de heks haar kruiden. Met stenen had de vrouw de tuin in stukken verdeeld, en in elk stuk kweekte ze weer een ander soort kruid. Er waren honderden van zulke stukken.

"Kijk," zei de heks tegen Resi en wees om haar heen. "In elk stuk groeit een kruid. Dus alles wat anders is dan dat kruid, moet weg. Eigenlijk is het heel simpel. Trek het onkruid eruit met wortel en al, want anders groeit het zo weer op. Neem een mand, hier deze." En de heks gaf Resi een mand die onder een afdakje op een plank stond die aan de achterkant van het huis was vastgemaakt.

Vlakbij hing ook een bijl en die gaf de heks aan Joris.

"Ga het bos in en zoek wat droog hout voor me," zei ze tegen hem.

"Mooi droog hout voor het vuur."

"Ja, mevrouw de heks," antwoordde Joris beleefd en een beetje angstig.

Hij tilde de bijl, die een beetje zwaar was, omhoog en probeerde hem op zijn schouder te laten rusten. Net zoals hij het wel eens op plaatjes in boeken had gezien. Maar het ging fout, en de bijl viel met een doffe klap in de aarde vlakbij. De heks sprong op.

"Wat is dat?" vroeg ze wat geërgerd.

"Het spijt me," antwoordde Joris. Hij pakte de bijl opnieuw op, en hield hem nu maar in zijn handen. Toen liep hij er mee weg.

De heks ging weer naar binnen, en liet Resi achter bij haar mand.

Joris kwam teruggelopen.

"Nou," zei Resi tegen Joris toen de heks weg was. "Daar staan we dan."

Joris keek met een zuur gezicht naar de bijl die hij maar weer op de grond had laten rusten. Tjonge, wat was dat ding zwaar. Hij antwoordde niet.

"Ik ga maar beginnen," onderbrak Resi tenslotte de stilte. "Sterkte jongen, met je bijl. Ik geloof dat jij dat wel nodig hebt."

"Wees niet zo grappig," bromde Joris. "Moeten we soms ruilen?"

"Nee," zei Resi. "Ik kan die bijl helemaal niet hanteren. Nee, ik ga hier wel op mijn knieën tussen de planten. Ga nu maar, straks krijg de heks argwaan."

Joris gromde, maar liep toch het bos in.

De ochtend ging snel voorbij. Resi plukte onkruid zo goed als ze kon. Aan het eind van de ochtend was de mand vol, en zaten haar handen onder de paarse vlekken. Een van de planten die het meisje eruit had getrokken, had een paarse sap afgegeven en dat paars ging niet meer van haar handen af.

Joris kwam terug uit het bos terwijl hij een hele stapel hout droeg. Het was hem gelukt een oude, dode tak te vinden, en die had hij in stukjes gehakt. Zijn spieren deden pijn van het harde werk.

Ondertussen was de heks de hele tijd in het huisje bezig geweest. De kinderen wisten niet wat ze daar gedaan had. Door het raam in de keuken had Resi haar af en toe bezig gezien, en ook had ze rook uit de schoorsteen van het huisje zien komen. Ze vermoedde dat de heks vanochtend iets gebrouwen had.

De heks kwam naar buiten toen ze Joris met het hout zag terugkomen, en ze keek heel tevreden. Ook over het werk van Resi was ze tevreden.

"Kom maar naar binnen," zei ze tegen de twee kinderen. "Ik heb eten klaarstaan."

De heks ging hun voor het huisje in en Joris en Resi keken elkaar bang aan. Konden ze het voedsel van de heks wel eten? Dit was nog wel een stukje griezeliger dan de soep van Elsa en nu waren er geen blauwe bloemen die hun raad konden geven. Ze moesten echt zelf beslissen.

"Laten we het maar doen," fluisterde Resi tegen Joris. "We kunnen niet hier overnachten, en ondertussen niet bij haar eten. Laten we het er maar op gokken."

En dus namen de twee kinderen aan de tafel plaats en wachtten met een bang gevoel op wat de heks hun zou voorschotelen.

Het bleek mee te vallen. De heks zette gewoon brood op tafel en voor iedereen een appel. Alleen het drinken was wat vreemd: een glas met een gifgroen brouwsel erin.

"Dat is kruidensap," legde de heks uit toen ze de kinderen naar het glas zag kijken. Zelf had de heks ook een glas, en ze dronk er rustig van. Dus toen dronken de kinderen het ook. Het sap smaakte

naar groente en kruiden, en ik weet niet wat allemaal meer. Het was heel vreemd, maar niet vies. Na het drinken keken de twee kinderen elkaar aan. Ze keken of ze wat raars bij elkaar zagen. Maar gelukkig was er niets gebeurd.

Ook 's middags had de heks weer karweitjes voor ze. Joris moest het gras op de open plek maaien, en Resi ging door met onkruid wieden. Het was een zonnige dag, en terwijl de kinderen zo buiten aan het werk waren, bedachten ze allebei dat het op deze manier niet erg was om karweitjes voor de heks te doen.

Toen de avond viel, riep de heks de kinderen weer naar binnen. Opnieuw had ze een maaltijd voor ze klaargemaakt. Het bestond uit vlees van het een of ander dier, en groenten. Het vlees smaakte wat vreemd, en de kinderen durfden niet te vragen van welk dier dit afkomstig was. Maar het smaakte gelukkig wel.

Na het eten waren de kinderen nog niet klaar. Er moest worden afgewassen. De heks liet Resi een grote, grijze teil zien, en zette toen een potje op tafel. Achter het glas van het potje zag Resi een mengsel van bladeren, zaden en knoppen zitten.

"Dit moet in het water," legde de heks het meisje uit. "Daarvan wordt de vaat weer schoon. Het water kun je met de pomp oppompen. Succes kinderen. Ik kom straks kijken of alles schoon is."

Toen ging de heks naar de kamer aan de voorkant en liet Joris en Resi achter in de keuken met de teil en het potje.

"Nou," zei Joris, "laat ik maar eens gaan kijken hoe deze pomp werkt. Oei, ik ben moe van de dag. Als het pompen maar lukt. Vreemd dat de heks geen stromend water heeft."

De jongen ging aan het werk met de pomp. Zijn spieren deden zeer van het hout hakken en het maaien vandaag, maar hij zette door en het lukte hem om water uit de pomp te krijgen. De teil vulde zich.

"Het is wel koud water," zei Resi bezorgd terwijl ze met haar hand voelde. "Moeten we het niet eerst koken?"

Joris haalde zijn schouders op en wees naar de grote ketel die achter het hekje hing.

"Weet jij hoe dat werkt?" vroeg hij terug.

Resi schudde met haar hoofd.

"Laat het maar koud," zei Joris. "De heks heeft er ook niets over gezegd. Misschien dat die kruiden van dat potje nog helpen."

Resi hield het potje met de zaden en knoppen omhoog en bestudeerde de inhoud.

"Het ziet er niet naar uit," zei ze. "Ik hoop dat Ziggara zich niet vergist heeft."

Ze opende het potje en schudde toen wat van het zaden- en knoppen-mengsel in het water van de teil. Met haar handen roerde ze het mengsel door het water.

Direct begonnen allerlei stukjes blad te drijven, en aan de wand van de teil en aan haar handen te kleven. Het meisje trok een vies gezicht. Maar tegelijkertijd werd het water ook zeperig, en dat was wel weer goed.

Joris en Resi wasten af. De vaat was groot, want het was van de hele dag. De blaadjes in het water waren heel irritant. Steeds opnieuw plakten ze aan de kopjes en borden. Op een gegeven moment verwijderde het meisje ze maar niet meer, en kreeg Joris ze aan zijn droogdoek.

De grote pot hing aan de ketting boven het vuur. Resi knikte ernaar.

"Zou die pot ook moeten?" vroeg ze aan Joris.

De jongen ging naar de pot en boog zich erover.

"Hij is nog vol," antwoordde hij Resi. Hij schudde met zijn hoofd.

"Nee, laat die maar zitten."

"Ik hoop dat we het goed doen," zei het meisje angstig. "Ik hoop dat de heks niet boos op ons wordt."

"Nee, dat hoop ik ook niet," mompelde de jongen. "Maar we doen ons best."

Toen de afwas was gedaan, en de hele tafel vol schone kopjes, glazen, potten en borden stond, gingen Resi en Joris verlegen naar de kamer aan de voorkant. Daar zat de heks. Ze was een boek aan het lezen, maar toen ze de kinderen zag komen, sloeg ze het boek dicht.

"Zijn jullie klaar?" vroeg ze aan de jongen en het meisje. "Dan is het nu tijd voor spelletjes. Ik ben blij dat jullie er zijn. Ik heb al lang niet meer met iemand gespeeld. Neem plaats in die stoelen, dan pak ik de kaarten."

De heks stond op, borg haar boek weg, en kwam toen terug met een spel kaarten. Ze deelde de kaarten aan de kinderen uit. Toen legde ze uit hoe het spel ging. Het spel was heel eenvoudig. De kinderen hadden meteen door wat ze moesten doen. Ze hadden het nog nooit gespeeld, maar het leek hun wel een leuk spel.

Toen begonnen ze.

De kinderen begonnen met goede moed en deden hun best, maar toch verloren ze iedere keer opnieuw. En de heks won iedere keer. De vrouw grinnikte.

"Weer gewonnen," zei ze tegen de kinderen. "Jullie moeten beter spelen. Maar goed, jullie zijn natuurlijk nog beginners, en ik ben ervaren. Kom laten we het nog een keer proberen."

De heks schudde de kaarten en deelde ze opnieuw uit voor het volgende potje.

Resi en Joris deden echt hun best. Maar weer verloren ze.

De tijd vloog om. Toen de kinderen opkeken, was het buiten al donker aan het worden. In de kamer werd het ook donker. De heks legde haar kaarten neer, en stak een lamp aan.

"Tjonge, wat gaat de tijd toch snel," zuchtte ze tegen de kinderen.

"Nog een rondje, kinderen. Eens kijken of jullie nu van me winnen. Daarna gaan we naar bed."

Ze speelden nog een ronde, en Resi en Joris deden opnieuw hun uiterste best. Maar toch verloren ze ook dit keer. Triomfantelijk legde de heks aan het eind haar kaarten neer.

"Ik heb weer gewonnen!" zei ze tevreden. "Alle keren gewonnen. Ik wist wel dat ik het nog kon. Ruim de kaarten maar op, kinderen, dan gaan we naar boven. Op naar bed."

Resi en Joris veegden de kaarten bij elkaar, en legde ze op een mooi stapeltje. De heks glimlachte en waaide met haar hand over de stapel. Toen pakte ze het stapeltje op en liet de voorkant van de

kaarten zien. Tot grote verbazing van de kinderen lagen alle kaarten keurig gesorteerd achter elkaar!

"Hihi!" grinnikte de heks. "Kijk, de kaarten liggen klaar voor de volgende keer."

Toen wisten Joris en Resi zeker dat de heks de hele avond het spel had beheerst.

Achter de vrouw klommen ze even later over de nauwe trap naar boven. Halverwege de trap kwam de kat hun tegemoet. Het beest blies verontwaardigd toen ze de kinderen zag, en schoot langs hen heen naar beneden.

Boven aan de trap was een klein halletje met twee deuren, en er was nog een derde deur, een wat kleinere. Deze opende de heks.

"Jullie slapen op zolder," zei ze tegen de kinderen achter zich.

"Hier, deze weg."

Joris en Resi zagen nog een trap. Ze gingen langs de heks het deurtje door en beklommen de trap naar boven. Toen ze boven waren, deed de heks de deur op de gang weer dicht, en toen hoorden de kinderen hoe een sleutel werd omgedraaid. Ze werden opgesloten!

Verschrikt keken Joris en Resi elkaar aan. Buiten was het nu helemaal donker geworden, en ze konden niet veel zien. Ze waren op de zolder van de boerderij gekomen. De maan scheen door een raampje naar binnen en gaf wat licht.

"Joris, we zijn gevangen," zei Resi met bevende stem. "Wat doen we nu?"

"Ssst," zei Joris fluisterend. "Wees stil. De heks kan ons hier nog horen, denk ik. Probeer er niet aan te denken dat je opgesloten zit, Resi. Ik denk dat het niets betekent. De heks heeft ons vandaag goed behandeld. Misschien wil ze alleen dat we niet in haar huisje gaan snuffelen. Laten we maar gaan slapen. Je zult zien dat we morgen weer worden vrijgelaten."

De ogen van de twee kinderen begonnen nu aan het donker te wennen. In het licht van de maan zagen ze twee bedjes op de zolderverdieping staan. Joris ging op een ervan liggen.

"Deze zijn vast voor ons," zei hij tegen Resi. "Oh, ik ben moe! Ik wed dat ik morgen heel veel spierpijn heb. Dat hakken was zwaar. Kom, ga op dat andere bed liggen. Dan gaan we slapen. Ik denk dat ik zo weg ben."

Resi stapte voorzichtig in het andere bed, nadat ze eerst haar jurk uitgetrokken had. Aan de ademhaling van Joris hoorde ze dat die al in slaap gevallen was. Hij had zich niet eens meer uitgetkleed! Het werd nu erg stil op de zolderkamer. Vanuit haar bed luisterde Resi naar de geluiden in het huis. Dat waren er niet veel: af en toe hoorde ze een tik of gekraak als het hout waaruit het huis was opgetrokken werkte. En een keer hoorde ze het gemiauw van de kat. Van de heks hoorde Resi niets. Misschien sliep zij ook al.

De volgende ochtend scheen de zon stralend naar binnen. Joris werd wakker en stond van zijn bed op. Resi werd ook wakker, en trok haar jurk weer aan. Toen wachtten de twee kinderen totdat de heks hun uit de zolderkamer zou bevrijden. Maar dat gebeurde niet.

De kinderen wachtten een tijdlang. Toen ging Joris het trappetje af en voelde aan de deur. De deur ging gemakkelijk open! De jongen riep Resi en liet haar de geopende deur zien.

"Kijk, de deur is open," fluisterde Joris. "Misschien heeft de heks ons vannacht toch niet opgesloten. Misschien hoorden we het gisteravond wel verkeerd."

Met zijn tweeën gingen de twee kinderen de benedentrap af en naar de keuken. Daar zat de heks al aan tafel. Ze was bezig met het ontbijt. Ze keek op toen Joris en Resi binnenkwamen.

"Goedemorgen, jullie zijn laat," zei ze tegen de kinderen.

Joris knikte als antwoord.

"Het spijt ons," zei hij verontschuldigend

Maar de heks was niet boos.

"Ga zitten," zei ze goedmoedig. "En eet. Neem genoeg. Het wordt vandaag een drukke dag voor jullie."

De twee kinderen keken de ontbijttafel rond, en zagen brood en vruchtenjam staan. Heerlijk, iets normaals! Vlug gingen ze zitten en namen er van.

"Thee?" vroeg de heks.

De kinderen knikten en de heks schonk in.

Dit ontbijt was normaal. Dit ontbijt was goed! Zelfs de thee smaakte normaal, hoewel die vast uit de kruidentuin van de heks kwam.

"Ik kweek hem zelf," zei de heks alsof ze Resi's gedachten had gelezen. Het meisje schrok op.

"De thee," verduidelijkte de heks. "Ik kweek hem zelf. Maar het gaat niet gemakkelijk hier. Veel te koud. Ik moet er een hoop voor doen. Maar gelukkig lukt het me. Daar waar ik vandaan kom, ging het kweken van thee makkelijker. Maar ja, daar is het klimaat ook anders."

"Waar komt u vandaan?" vroeg Joris nieuwsgierig. Hij vond dit een mooi onderwerp om op in te gaan.

Maar helaas gaf de heks er geen antwoord op. Ze nam een hap brood en deed of ze druk kauwde. Joris durfde zijn vraag niet nog een keer te stellen.

Na het ontbijt begon de werkdag weer. Joris moest verder met het maaien, en Resi moest verder met het wieden. Halverwege de ochtend ging de heks weg.

"Ik ben niet terug tot de avond," zei ze tegen de twee kinderen.

"Jullie lunch staat klaar in de keuken. Neem er van, maar blijf verder van mijn spulletjes af."

Joris en Resi knikten.

Tijdens de ochtend werkten ze allebei ijverig door. Toen het tijd werd voor de lunch, gingen ze via de keukendeur het huis binnen. Daar stond inderdaad hun lunch op tafel. Dat was ook nu weer brood met fruit en een glas kruidensap.

Joris keek Resi aan en zijn ogen glinsterden ondeugend.

"Nu de heks er niet is, kunnen we op onderzoek uitgaan!" zei hij tegen Resi.

"Nee joh!" schrok Resi meteen. "Je weet toch dat we haar beloofd hebben van haar spulletjes af te blijven?"

Joris haalde zijn schouders op.

"Een knikje maar," zei hij. "Dat kan je geen belofte noemen. En ze is er nu niet. Nu kunnen we kijken of we meer over haar te weten kunnen komen."

Maar Resi schudde met haar hoofd.

"Nee, doe het nu niet," zei ze smekend. "De heks heeft het vast door als je haar ongehoorzaam bent. En we moeten juist vriendjes met haar worden, weet je nog wel?"

Maar Joris ging toch naar de deur die naar de gang leidde en voelde er aan,

Maar de deur zat op slot. Joris kreeg hem niet open.

"Op slot," zei Resi opgelucht toen ze het zag. "Zie je nu wel, Joris? Kom, ga eten."

Een week versteek. Resi en Joris begonnen aan hun leventje bij de heks te wennen. Nog steeds was het eng om zo dicht bij een heks te leven, en vooral Resi had af en toe nog de bibbers. Maar de vrouw was best aardig en ze zorgde goed voor de kinderen.

Wel werden ze elke nacht opgesloten. De heks nam geen enkel risico! De tweede nacht was Joris de zoldertrap afgegaan en had geprobeerd het deurtje onderaan open te krijgen, maar dat was hem niet gelukt. De deur was inderdaad op slot. Maar nooit hoorden de kinderen dat de sleutel 's ochtends weer teruggedraaid werd. Elke ochtend was de deur gewoon weer open. Heel vreemd.

De heks zat altijd al in de keuken als Resi en Joris beneden kwamen, en iedere ochtend zei ze tegen de kinderen dat ze laat waren. Het leek wel een grapje van haar. Resi was er vast van overtuigd dat de vrouw een spelletje met hun twee speelde en heimelijk steeds om hun zat te lachen.

Afgezien van deze eigenaardige trucjes, zagen de kinderen echter niets vreemds aan de vrouw. En soms konden ze dan ook alleen maar met moeite nog geloven dat dit de nu enge heks Ziggara was waarvoor iedereen bang was en die het hele bos in haar macht

hield. Maar dan herinnerde Resi zichzelf en Joris weer aan hun opdracht, en dan beseften de kinderen dat ook dit onderdeel van hun plan was: Als zij vrienden met de heks wilden worden, moesten ze ook deze kant van haar leren kennen.

Maar het was erg vreemd. Dit was nu de gemene heks Ziggara. En alles wat de kinderen zagen was een vriendelijke vrouw met alleen wat eigenaardigheden.

Precies een week nadat Resi en Joris bij de heks waren ingetrokken, kwam Ivar langs om te informeren hoe het met hun ging. De uil ontmoette Joris in het bos, en Joris vertelde het Resi toen de heks de volgende dag weg was.

Resi was erg blij met het nieuws.

"Was het Ivar er inderdaad?" vroeg ze blij aan Joris. "Wanneer?"

"Gisteren, in het bos," vertelde Joris. "Ik was bezig hout te hakken, toen hij naar me toe kwam vliegen."

"Had hij nieuws?" vroeg Resi nieuwsgierig.

"Hij wilde weten hoe het met ons ging," antwoordde Joris. "Ik heb hem alles verteld."

"En meer?" vroeg Resi. "Vertelde hij nog hoe het met kabouter Rompelpot ging, en met de elfjes?"

"Niets, verder niets," antwoordde Joris. "Hij was er maar kort. Hij is veel te bang voor de heks! Hij vertelde dat we zo moeten doorgaan, en dat we de groeten van de elfjes moesten hebben."

"De elfjes," zei Resi. "Ik ben benieuwd hoe het met ze is."

Wel, dat zou ze spoedig te weten komen!

Hoofdstuk 9: Ziggara is boos op de elfjes

Precies die zelfde middag kwam de heks boos thuis.

"Die vervelende elfjes," mopperde ze boos voor zich uit. "Ze moeten werken. Maar ze zijn toch weer gaan zingen!"

Joris was op dat moment nog buiten, maar Resi was in de keuken. Het meisje luisterde bang naar het gemopper van de boze heks. Nu Ziggara boos was, was ze ineens een heel andere vrouw. Ze zag haar boos door de keuken stampen.

"Ze blijven maar zingen," zei Ziggara kwaad, "iedere keer weer. Ondanks dat ik het hun verboden heb. Er mag geen vrolijkheid zijn! Ik wil geen vrolijkheid bij die elfjes. Ze moeten werken!"

Maar dat kon Resi toch niet zo maar laten gaan.

"Euh," zei ze daarom verlegen. "Iedereen heeft toch van tijd tot tijd ontspanning nodig?"

Dat had het meisje niet moeten zeggen. Boos stapte de heks op haar af.

"Wat weet jij daar nou van," zei ze bits tegen het meisje. "Jij bent niet van hier. Wat weet jij nou van de elfjes?"

Resi durfde niets terug te zeggen. Bang haalde ze haar schouders op.

Op dat moment kwam Joris binnen. Hij hoorde het antwoord van de heks. Maar hij herinnerde zich dat hij vrienden met haar moest zijn.

"Zijn er problemen?" vroeg hij daarom met neutrale stem.

De heks had Joris niet binnen horen komen, en ze draaide zich nu naar hem om. Met fonkelende ogen keek ze de jongen aan.

"Ach," zei ze kwaad tegen hem. "Het is hetzelfde liedje. Die elfjes moeten altijd maar zingen. Ik wil dat ze daarmee ophouden!"

Toen stond de heks plotseling stil. Heel stil. Een glimlach vloog over haar gezicht. Ze had een idee gekregen!

"Ja, dat doe ik!" zei ze blij tegen Joris. "Dat ga ik doen, jongen! Ik laat de elfjes stoppen met zingen. Ik ga hun stemmen weghalen."

Achter haar schrok Resi geweldig. De elfjes zonder stemmen?
Nee!

"Maar dan kunnen ze niet meer praten," zei ze verschrikt tegen de heks.

"Nou en?" vroeg de vrouw gemeen terwijl ze zich naar het meisje terug draaide. "Dat hebben ze ook helemaal niet nodig. Ze moeten in de glimsteenmijn werken. Dat moeten ze doen. En het is het enige wat ze moeten doen. Ja, hun stemmen weghalen zal goed zijn. Dan hoef ik hun gezang niet meer aan te horen en dan hoeven die elfjes niet meer te zingen. Dan kunnen ze lekker hard voor mij werken."

Resi durfde niets meer te zeggen. Maar haar knieën knikten. Oh, hoe vreselijk was dit! De elfjes zouden hun stemmen verliezen en zouden nooit meer kunnen praten, niet meer kunnen lachen, en niet meer kunnen zingen. Het meisje dacht aan Esmeralda, het elfje dat bij haar in haar kamer gekomen was. Ze herinnerde zich hoe haar stemmetje had geklonken. Hoe fijn en hoe tinkelend was het geweest. En dat stemmetje zou ze nu kwijtraken! Wat erg! Ze wist niet wat ze kon doen.

De heks liet er geen gras over groeien. Ze ging direct naar de planken aan de muur en zocht door haar verzameling potten. Toen opende ze de kast die in de hoek van de keuken stond, en zocht daar ook doorheen.

"Kijk eens, kijk eens," mompelde ze voor zich uit. "Dit heb ik nodig, en dit. Ja, en dit ook."

De vrouw haalde allerlei potten en dozen uit de kast en zette ze op tafel. Het was eigenlijk lunchtijd, en Resi was naar binnen gegaan om de lunch klaar te maken, maar de heks was dat vergeten. De kinderen durfden haar er niet aan te helpen herinneren. Ze zagen nu allebei de eigenlijke heks in de vrouw, en ze waren allebei bang. Met zijn tweeën stonden ze stil bij de keukendeur en keken toe hoe de heks steeds meer dozen en potten op tafel zette.

"Zo," zei Ziggara tenslotte en sloot de deuren van de kast. "Nu ga ik mijn boek halen. Mijn boek met recepten voor het lichaam. En dan kan ik beginnen."

Toen zag ze de kinderen bij de keukendeur staan. Ze wuifde met haar hand.

"Eruit jullie," zei ze tegen hen. "Jullie zijn vanmiddag vrij. Ga me niet storen. Ik ga een drankje brouwen en daarbij wil ik niemand om me heen hebben. Vermaak jullie je maar in het bos."

Dat lieten Joris en Resi zich geen twee keer zeggen. De twee kinderen vluchtten naar buiten.

Joris en Resi bleven de hele middag in het bos. Ze liepen maar een beetje rond, terwijl ze wisten dat de heks in haar keuken het drankje voor de elfjes aan het brouwen was. Ze voelden zich allebei erg bedrukt. Op een gegeven moment gingen ze maar ergens zitten en staarden zwijgend voor zich uit.

"Kunnen we iets doen?" vroeg Resi tenslotte aan Joris. Ze had de hele tijd met deze vraag rondgelopen.

De jongen schudde met zijn hoofd en legde toen zijn arm om Resi's schouders.

"Ik ben bang van niet," zei hij tegen haar. "Ziggara is machtig, dat weet je. We moeten aan onze opdracht vasthouden: vriendjes met haar worden. Meer kunnen we helaas niet doen."

"Maar ik vind het zo vreselijk voor de elfjes," zei Resi, en een traan gleed over haar wangen. "Ze zullen hun stemmen kwijtraken. Ze zullen niet meer kunnen spreken. Hoe kunnen ze dan nog met elkaar communiceren? En ze zullen niet meer kunnen zingen, en dat hebben ze juist nodig om uit te rusten! Hoe kunnen ze dan nog rust krijgen? Laat de heks hen werken tot ze dood vallen?"

Joris zuchtte, maar gaf geen antwoord. En toen zei het meisje ook maar niets meer.

Toen het avond begon te worden, waagden Joris en Resi het erop en gingen terug naar het huisje van de heks. Hun knieën knikten terwijl ze naar het boerderijtje liepen, maar ze wisten dat ze geen andere keus hadden. Het was hun opdracht, ze moesten terug!

De heks was klaar met brouwen. De keuken was weer netjes opgeruimd. Op de keukentafel stond een hoge, glazen pot waarin een donkerbruine vloeistof zat. Het leek een beetje op hoestdrank.

Joris wees er naar.

"Is dat het?" vroeg hij.

"Dat is het geworden," zei de heks trots.

Met een vervelend gevoel keek Resi naar de pot op tafel. Daar was het drankje dat de elfjes hun stemmen zou ontnemen.

Joris was meer nieuwsgierig.

"Werkt het op alle wezens?" wilde hij weten.

"Natuurlijk!" zei de heks trots. "Je denkt toch niet dat ik prut brouw, hè?"

"Nee," zei Joris haastig. Hij werd weer stil terwijl hij de pot aandachtig bestudeerde.

"En hoe ga je het nu de elfjes toedienen?" vroeg hij.

"Vanavond," zei de heks. "Ik gooi het door hun eten. Ze zullen er niets van merken. Maar hun stemmen zullen verstommen. Ha! Er zal geen gezang meer zijn. Eindelijk rust! Eindelijk werk!"

De heks had al gekookt, en de kinderen aten samen met haar van het avondmaal. Na het eten was Resi erg opgelucht dat ze zelf haar stem nog had.

"Werkt het spul meteen?" vroeg ze toch maar voor de zekerheid aan de heks.

Die knikte ijverig met haar hoofd.

"Natuurlijk," antwoordde ze.

Toen schudde ze haar hoofd naar de twee kinderen.

"Wat een vragen, zeg," zei ze tegen hen. "Het lijkt alsof jullie nog nooit een toverdrank hebben gezien."

Dat kon best wel eens waar wezen, natuurlijk! Joris en Resi hadden inderdaad nog nooit een toverdrank gezien. Maar de twee kinderen gaven maar geen antwoord.

Na het eten ging de heks met de drank op pad.

"Ik zal laat terugkomen," zei ze tegen de kinderen. "Jullie moeten maar naar bed gaan als jullie moe zijn. Slaap lekker vannacht. Tot morgen."

"Tot morgen," zeiden Resi en Joris terug.

De voordeur sloeg dicht, en de heks was vertrokken.

Direct probeerde Joris de deur van de keuken te openen. Dit keer zou dat wel moeten lukken. Ze moesten immers door de gang naar boven om bij hun bedden te komen!

En inderdaad was de deur naar de gang nu open. Vlug probeerde Joris de andere deuren die op de gang uitkwamen, maar die waren allemaal dicht. De heks wist wel wat ze deed. Ze beschermde haar spulletjes goed.

Maar toen de jongen in de keuken terugkwam, trok Resi hem aan zijn mouw.

"Kijk," zei ze fluisterend tegen hem. Ze wees naar de kast die in de hoek van de keuken stond. Daar, bovenop de kast, vergeten door de heks, lag het boek met recepten voor het lichaam. Het toverboek!

Meteen was Joris bij de kast. Hij rekte zich uit en pakte het toverboek er van af. Toen bracht hij het naar de tafel, en sloeg het open.

"We moeten het recept vinden!" zei Resi ademloos die achter hem was komen staan. "Het recept dat de heks voor haar drank heeft gebruikt. Misschien vinden we een tegenrecept!"

Joris bladerde door het boek en de jongen en het meisje lazen de koppen van de recepten door.

"Recept voor gele ogen, recept voor groene ogen, recept voor blauwe ogen, recept voor bruine ogen, recept voor zwarte ogen, recept voor blindheid, recept voor scherp zien, recept voor nachtkijken, recept voor tranende ogen, recept tegen tranende ogen." En zo ging het maar door.

"Blader een stukje verder," zei Resi tegen Joris. "Hier gaat het alleen maar over ogen. We moeten naar stemmen toe."

Het duurde een poos voordat de jongen en het meisje het recept voor het verliezen van de stem hadden gevonden. Het boek was ook zo groot! Maar uiteindelijk vonden ze het: "Recept voor stomheid."

Joris keek het betreffende recept door. Zo, dus dit had Ziggara vanmiddag gedaan! Het recept zag er erg ingewikkeld uit. En wat een hoop ingrediënten had je nodig!

Resi werd ongeduldig.

"Blader door," zei ze tegen Joris. "We moeten het tegenrecept vinden."

Joris sloeg de bladzijde om, en daar stond inderdaad het tegenrecept.

"Recept tegen stomheid," stond bovenaan.

De kinderen waren allebei erg blij dat ze het juiste recept gevonden hadden. Haastig lazen ze het door. Maar toen overviel hun een gevoel van moedeloosheid. Dit recept, om de stem weer terug te krijgen, was haast nog moeilijker dan het recept voor het verliezen van de stem was geweest!

"Dat kunnen wij nooit brouwen," zei Joris tegen Resi.

En Resi dacht er ook zo over. Het meisje keek Joris aan en schudde met haar hoofd.

"Wat nu?" vroeg ze.

De jongen dacht na. Ook Resi dacht na, en toen kreeg ze een idee.

"Kabouter Rompelpot!" zei ze blij tegen Joris. "Die zal het vast wel kunnen. We moeten het recept aan kabouter Rompelpot geven en dan kan hij het drankje maken!"

"Denk je dat hij alle ingrediënten heeft?" vroeg Joris twijfelend.

"Het zijn er best wel veel."

Maar Resi haalde haar schouders op.

"Als hij het niet heeft, dan kunnen we het hem toch van hier geven?" antwoordde ze. "Ik weet zeker dat alles hier wel te vinden is. Rompelpot moet dan alleen even vertellen hoe het eruit ziet. Dan vinden we het wel."

Joris knikte. Dat was een idee. Hij had nog een vraag.

"Hoe komt alles bij Rompelpot?" vroeg hij aan het meisje.

"Ivar," antwoordde Resi. "Jij hebt Ivar gisteren gezien. Laten we het recept uit het boek scheuren. Dan bewaar je het in de zak van je broek, en als je Ivar weer in het bos tegenkomt, dan geef je het aan hem mee. Ja, zo moeten we het doen!"

Joris knikte opnieuw. Dat was slim bedacht van het meisje. Hij boog zich over het boek, en onderzocht hoe hij het recept het beste eruit kon scheuren.

"Wees voorzichtig," waarschuwde Resi. "En netjes doen. De heks mag niets merken."

Heel voorzichtig scheurde Joris het recept uit het boek. Toen hij het vel los in zijn handen had, vouwde hij het op en borg het toen weg in zijn broekzak. Resi klapte het boek dicht en controleerde of je niet zag dat er een pagina uit verdwenen was. Gelukkig, van buiten zag je niets bijzonders.

"Laten we het boek vlug weer terugleggen waar we het vonden," zei het meisje tegen Joris. "De heks mag niet weten dat we eraan gezeten hebben."

Joris legde het boek weer terug bovenop de kast. En toen gingen de twee kinderen aan de tafel thee drinken. Daarna gingen ze allebei naar bed. Ze waren heel tevreden over zichzelf en ook een beetje opgewonden. Zou het hun lukken? Zouden ze de elfjes hun stemmen kunnen teruggeven?

Ziggara was ook tevreden. De volgende ochtend zat de vrouw blij aan de ontbijttafel.

"Het is gelukt," zei ze trots tegen de kinderen toen die binnen kwamen. "De elfjes zijn nu stil. Wat een schrik was het voor ze toen ze ontdekten dat hun stemmen het niet meer deden. Maar nu is het in de glimsteenmijnen heerlijk rustig. Geen gezang meer. Geen afleiding meer. Precies zoals ik het hebben wil. De elfjes werken nu hard, want ze hebben toch niets anders te doen. Hahahaha!"

De heks lachte luid en vals en de magen van Joris en Resi draaiden zich in hun lichamen om. Maar de gedachte aan het recept dat veilig in Joris' broekzak zat, maakte de jongen en het meisje weer een beetje rustig. En het lukte hun de schijn ophouden. Ze zeiden niets tegen de heks, maar knikten alleen als antwoord.

Zo snel mogelijk zou Joris het recept aan Ivar geven. Dan kon kabouter Rompelpot het drankje maken. Hopelijk was het recept niet te moeilijk voor hem. Maar als het lukte, dan zouden de elfjes hun stemmen weer terug krijgen! Nare Ziggara! Joris zou haar wel eens laten zien wie hier de sterkste was!

Het duurde nog een poosje voordat Ivar kwam. En in die tijd gebeurde er nog wat anders dat diepe indruk op de kinderen maakte, zodat Resi en Joris haast vergaten dat zij het recept nog voor hem hadden.

Hoofdstuk 10: Een gast voor Ziggara

Die avond, toen ze als vanouds in de voorkamer zaten te kaarten, en de heks elke keer weer won, ging de voordeurbel.

"Hé, wie zal je daar zo laat op de avond nog hebben?" zei de heks verbaasd. "Enfin, ik zal eens gaan kijken. Kijk kinderen, ik zou dit spel toch ook weer gewonnen hebben."

De heks legde haar kaarten open op tafel, en slofte toen naar de gang. De twee kinderen keken naar de kaarten van de heks en waren al lang niet meer verbaasd dat alle goede kaarten weer bij haar zaten. Ze legden hun eigen kaarten ook maar op tafel. Dit spelletje werd niets meer. Resi maakte van de kaarten een mooie stapel.

Een paar minuten later kwam de heks de kamer weer binnen. Maar ze was niet alleen. Achter haar liep een al wat oudere man.

"Kijk, kinderen," zei de heks tegen Joris en Resi, "dit is Manuel."

De twee kinderen keken naar de man. Manuel was een wat lange man van middelbare leeftijd die net oud aan het worden was. Op zijn kalende hoofd waren zijn haren zwart en lang. Het maakte dat hij er vreemd uit zag. Maar het meest opvallend waren zijn ogen. Die waren merkwaardig koud. Resi kreeg er rillingen van toen ze er naar keek. De kinderen mochten de man meteen niet. Maar hij scheen een goede bekende van de heks te zijn.

"Ga hier maar zitten," zei de heks tegen de man, en wees de vierde leunstoel in de kamer aan, die nog leeg was. "Resi, kan jij wat drinken maken voor onze gast?"

Resi vluchtte naar de keuken. Het meisje was blij dat ze de man kon verlaten. Ze ging aan de slag met het drinken. Terwijl ze weg was babbelde heks in de kamer met de man over koetjes en kalfjes. Joris die was achtergebleven, luisterde geïnteresseerd.

Hij hoorde dat de man een gemene tovenaars was die ergens in het zuiden woonde. Daar heerste hij over het rijk Ivanar. Er woonden daar mensen, maar die werden door de tovenaars onderdrukt. De tovenaars vertelde zo het een en ander over wat in zijn rijk

gebeurde en het klonk allemaal heel wreed en eng. Joris was blij dat Resi het niet hoorde.

Daar was het meisje weer terug met het drinken. Ze had voor iedereen kruidenthee gemaakt. Ze deelde de thee uit en ging zitten op haar stoel, die gelukkig het verst weg van de man stond.

"Zo," zei de heks toen iedereen een slokje van zijn thee had genomen, en ze boog zich over naar haar gast. "En waarmee kan ik u van dienst zijn."

"Ik hoorde dat u in glimstenen handelt," antwoordde de man haar.

"En ik zou daarvan graag wat willen kopen. Ik heb ze altijd willen hebben, maar tot nu toe kon ik er nooit aan komen."

"Hehe," lachte de heks met een gemeen lachje. "Dat klopt. Maar nu ligt de markt open. Hoeveel had u gehad willen hebben? En welke grootte?"

De man grabbelde in zijn zakken en haalde een lijst tevoorschijn dat hij thuis had opgesteld.

"Kijk, dit wil ik hebben," zei hij terwijl hij de lijst aan de heks overhandigde.

De heks nam de lijst van de man aan en keek het door.

"Zo!" zei ze verbaasd. "Dat is nogal wat."

"Ik moet heel mijn paleis verlichten," antwoordde de man met een schouderophalen. "Maar ik zal u goed betalen. Wat vraagt u ervoor?"

"Oh, over de prijs zullen we het wel eens worden," zei de heks terwijl ze listig naar de man keek. Toen keek ze weer terug op de lijst. "We zullen nu meteen naar mijn voorraadgrot gaan. Dan kunt u daar de stenen uitzoeken. Ik vrees dat ik nog niet alles heb, want het is een hele grote bestelling die u hier doet. Maar als u nu uitzoekt wat u wilt hebben, zorgen wij voor de rest."

De heks stond op. Resi en Joris keken elkaar aan. Zouden ze meegaan? Joris knikte van ja. Dus stonden ze allebei ook op. Ze zouden meelopen. Ze waren alle twee nieuwsgierig naar de glimstenen van de heks en wilden graag de grot zien waar de heks haar voorraad hield. De vrouw vond het kennelijk goed, want ze

zei er niets van. Ze liep naar de voordeur van het huisje, en de man en de kinderen volgden haar.

Buiten was het al donker geworden. De heks sloeg het pad in dat naar het bos leidde. Het bos was donker, maar de heks had een lantaarn meegenomen waarin een glimsteen brandde; en die verlichtte de weg. De vrouw liep voorop met Manuel, en Resi en Joris volgden. De jongen en het meisje hadden elkaars hand vastgepakt. Ze vonden het best wel eng.

Het was een klein stukje lopen. Toen stopte de heks bij een groot rotsblok dat helemaal massief leek. De kinderen vroegen zich af hoe het nu verder ging. Ze zagen dat Ziggara voor het rotsblok ging staan, en de rots aanraakte. Toen prevelde de vrouw enkele woorden, en plotseling spleet de rots open. Resi deinsde achteruit. Dit had ze niet verwacht! Maar Joris had haar hand vast en hield haar bij zich. Nieuwsgierig keken de twee kinderen toe. Er was een gang zichtbaar geworden. Ziggara scheen erin met haar lantaarn.

"Volgt u me maar," zei de heks tegen Manuel.

De heks en de man, en ook Joris en Resi gingen de gang binnen. De lantaarn van de heks kwam nu helemaal goed van pas, want het was in de rotsgang donker. De vrouw leidde hen voort.

Ze liepen een klein stukje en toen kwamen ze weer bij een stuk massief rots. Ook hier raakte de heks het rotsgesteente aan en prevelde enkele woorden. En ook hier spleet de rots op haar wil open.

Maar hoe anders was het dit keer! Een fel licht kwam door de spleet de gang in. En dat licht werd steeds feller naarmate de spleet groter werd. Het was alsof het aan de andere kant dag was. De vier mensen knipperden met hun ogen. Ze moesten even aan dit licht wennen. Toen Joris en Resi eindelijk wat konden zien, zagen ze waar het licht vandaan kwam. Daar, aan de andere kant van de rotswand lagen duizenden en duizenden glimstenen opgeslagen. In grote hopen lagen ze daar in een grot die kennelijk als voorraadgrot diende: glimstenen in allerlei maten, keurig gesorteerd naar grootte. En de twee kinderen zagen de elfjes!

Figuurtjes net als Esmeralda die hard aan het werk waren. De elfjes trokken wagentjes waarmee glimstenen naar binnen werden gebracht, en ze legden de stenen van de wagentjes op de juiste stapels.

Plotseling zagen de elfjes de heks en de kinderen, en ze schenen te schrikken. Vlug verdwenen ze allemaal. Binnen korte tijd waren de vier mensen alleen in de grot. Maar een van de elfjes had bij het omdraaien Resi recht in de ogen gekeken, en Resi was geschrokken. De blik van het elfje was zo vol verdriet geweest dat het meisje diep was geraakt. Maar tijd om daarover na te denken had ze niet.

Manuel was ook onder de indruk. Maar dan van de glimstenen die hij in de grot zag.

"Goh zeg, dit is fantastisch," zei hij met bewondering terwijl zijn hebbelijke ogen de grot rondkeken. "En dat allemaal hier. Wat een licht!"

"Welke stenen had u gehad willen hebben?" vroeg de heks zakelijk aan de man. Ze ging niet in op zijn bewondering.

Manuel ging de grot binnen, en liep langs de verschillende stapels. Hij haalde zijn lijst tevoorschijn, en zocht uit welke glimstenen bij zijn wensen pasten. De heks en de kinderen wachtten geduldig. Tenslotte draaide de man zich weer naar de heks om.

"Ik wil graag een paar van deze hier," zei hij tegen haar, terwijl hij naar een stapel wees. "En van deze. En van die."

De heks knikte. Ze bracht twee vingers naar haar mond, en floot toen hard en schel. Meteen kwamen twee elfjes binnengelopen. Achter zich trokken ze een kar die helemaal leeg was. Joris en Resi keken naar de elfjes en probeerden hun blik op te vangen. Maar de twee elfjes keken niet naar de kinderen. Wezenloos keken ze voor zich uit.

"Elfjes," gebod de heks de twee. "Bedien onze gast. Laad de stenen op die hij uitkiest."

De man begon met aanwijzen, en de twee elfjes gingen aan het werk. Steeds pakten ze van de stapels de stenen die de man wenste, en legden ze dan op de kar. Het was zwaar werk, en de

kinderen waren verbaasd dat de elfjes de stenen konden blijven tillen. Ze moesten wel heel sterk zijn!

Ze stonden daar met de heks toe te kijken. Plotseling zag Resi bij een van de twee elfjes een traan over haar wang biggelen. Op dat moment schaamde het meisje zich heel erg. Het was niet eerlijk dat zij stond toe te kijken, en die tere wezentjes daar zo dat zware werk moesten doen! Maar het meisje beseftte dat ze nu niets kon doen. Ze mocht zichzelf en Joris niet bij de heks verraden!

Toen de elfjes alle glimstenen opgeladen hadden, ging het hele groepje weer terug door de gang. Dit keer hadden ze de lantaarn van de heks niet echt nodig. De stenen op de kar gaven zo veel licht dat de gang, die op de heenweg zo donker was geweest, hel als de dag was. En iedereen kon goed zien.

Even later waren ze weer terug in de buitenlucht. Daar gingen ze verder door de het bos. Het werd nu moeilijk met de kar want die schudde regelmatig over het ongelijke bospad. De stenen zouden er vast van af gerold zijn als de heks aan het begin niet een toverspreuk had uitgesproken. Nu bleven de stenen rustig liggen. Maar de spreuk kon niet verhelpen dat de twee elfjes hard moesten werken om de kar over elke heuvel en door elke kuil in de weg heen te krijgen. Ze zwoegden en zwoegden, en de kinderen hadden veel medelijden met ze.

Toen ze bij het huisje van de heks kwamen, werd de kar naar het schuurtje gebracht en daar neergezet. Toen waren de elfjes klaar, en met hun gazen vleugeltjes vlogen ze door het bos terug naar de grot. Al die tijd hadden ze geen woord gezegd. Niet tegen de heks en niet tegen de kinderen. Natuurlijk, bedachten de kinderen met schrik, ze waren immers hun stem kwijt! Wat vreselijk! Wat erg voor die wezentjes!

Joris en Resi werden nu naar bed gestuurd. Kennelijk wilde de heks ze niet meer om hun heen hebben. De kinderen gehoorzaamden. Terwijl de jongen en het meisje naar boven liepen, hoorden ze nog net hoe de heks Manuel uitnodigde voor een spelletje kaart in de woonkamer. Joris en Resi glimlachten toen ze dit hoorden. Dat was vast hetzelfde spelletje als dat zij elke

avond met de heks speelden. De kinderen waren benieuwd wie nu zou winnen. De heks opnieuw? Of misschien dit keer toch de tovenaar?

Ze liepen verder naar boven. Maar plotseling bleef Joris op de trap stilstaan. Hij had een idee gekregen!

"Wacht even," fluisterde hij opgewonden tegen Resi. "Ik heb een plan. In het bos heb ik stenen gezien die op glimstenen lijken, maar het niet zijn. Die ga ik halen en dan met de glimstenen omwisselen. Dat zal die tovenaar leren! Morgen, als het dag is, zie je geen verschil omdat de glimstenen dan uit zijn. Manuel zal ver weg zijn als hij het ontdekt. En dan heeft hij in Ivanar lekker nog steeds geen licht."

Resi schrok.

"Maar, wat als de heks je snapt?" vroeg ze angstig aan Joris. Het meisje vond het idee maar niets.

"Dat riskeer ik," antwoordde Joris dapper. "Die man mag geen glimstenen krijgen. Hij is gemeen en onderdrukt mensen. Als ik nu de mogelijkheid heb te verhinderen dat hij glimstenen krijgt, dan moet ik dat doen."

"Maar, Ziggara zal het doorhebben," zei Resi angstig.

"De heks is druk met hem bezig," antwoordde Joris fluisterend.

"Ze zal niets doorhebben. Juist nu is het de perfecte tijd."

"Kijk, Resi," ging de jongen verder. "Als jij nu in het gangetje hier beneden blijft. En de twee in de woonkamer in de gaten houdt. Dan glip ik naar buiten. Waarschuw me als je de heks in de woonkamer hoort opstaan, dan vluchten we samen naar het bos. OK?"

Resi knikte. Ze wist dat ze Joris niet van zijn idee af kon brengen. En eigenlijk vond ze het ook wel een goed plan. Net goed voor die nare Manuel. Maar het was nog steeds eng!

De twee kinderen gingen de trap weer af. Ze probeerden eerst de buitendeur. Die was gelukkig nog open!

"Goed zo," zei Joris tevreden terwijl hij de deur verder opende.

"Nu, Resi, kom naar me toe als je onraad hoort. Maar ik denk niet dat er wat zal gebeuren. Luister eens hoe heerlijk de heks en de tovenaar zitten te keuvelen."

De twee kinderen luisterden. Van binnen in de woonkamer, klonken de geluiden van een geanimeerd gesprek. Joris glipte door de deur naar buiten.

"Houd hem op een kier," fluisterde hij nog naar Resi. "Dan kun je altijd weg."

Resi knikte. Toen was de jongen verdwenen.

Resi ging in het halletje bij de deur van de voorkamer staan en hield zich stil om in de gaten te houden wat daar binnen gebeurde. Dat was eigenlijk heel wat! De heks en Manuel hadden een heel gesprek met elkaar. Ze hadden niet door dat daar in de gang een meisje stond mee te luisteren. Het was ook niet Resi's bedoeling geweest om het gesprek af te luisteren, maar omdat ze in de gaten moest houden wat in de woonkamer gebeurde, kon ze niet helpen dat ze alles hoorde wat werd gezegd. Resi kwam iets heel belangrijks te weten.

De heks en de man hadden het over een steen. 'De Rode Steen', noemden ze het. Uit het gesprek begreep Resi dat deze steen ooit de oorzaak was geweest dat de man niet in dit gebied had kunnen komen. En nu plotseling kon hij dat wel! Manuel was verbaasd en nieuwsgierig. Resi hoorde hem aan de heks vragen of zij wat met die steen had gedaan. Het leek hem namelijk niet toevallig dat nu hij eindelijk hier kon komen en glimstenen kon kopen, hij dat bij haar moest doen! Had de heks hier misschien zelf voor gezorgd? Gespannen luisterde Resi naar het antwoord van de vrouw. Ze was heel benieuwd! Maar helaas voor haar bleef de heks vaag. Ze wilde de tovenaar niet vertellen of ze iets met de steen had gedaan. Maar de tovenaar gaf zich niet zo snel gewonnen. Hij bleef aandringen. Maar helaas gaf ook de heks zich niet gewonnen. Ze vertelde niet waar de steen nu was. En of hij nog bestond of dat hij kapot was. Ze vertelde eigenlijk alleen dat de kracht van de steen nu niet meer bestond, en dat zij nu heerser van dit gebied was. Toen Manuel dit hoorde, haastte hij zich meteen te zeggen dat hij hoopte op een goede samenwerking. Hier sprong de heks handig op in door te vragen wat Ivanar voor haar kon betekenen. Waarschijnlijk had ze dit gesprek al aan zien komen! Er volgde

een periode van onderhandelingen, dat het meisje maar half volgde. Maar dat was ook niet nodig. Ze wist dat dit er niet toe deed. Maar dat andere, dat verhaal over die Rode Steen wel! Dat wel! Resi beefde, want ze beseftte dat ze een stukje van de puzzel had opgelost. Die Rode Steen! Die was er de oorzaak van dat de heks hier had kunnen komen en de macht hier overgenomen had. De heks had iets met die Rode Steen gedaan, zodat zijn kracht nu niet meer bestond. Dat moest weer ongedaan worden gemaakt! De kracht van de Rode Steen moest weer terugkomen in dit gebied! Als het nog kon, trouwens. Resi hoopte van wel. Maar dit was de sleutel tot de oplossing! Daar moesten zij en Joris achterheen.

In de tussentijd had Joris buiten hard gewerkt. De jongen had de glimstenen in de schuur omgewisseld voor normale, grijze stenen uit het bos. Dat was nog een flink karwei geweest, want Manuel had heel veel besteld. Gelukkig lag de plek waar de normale stenen lagen, niet ver van de boerderij. Toch had het Joris nog een flinke tijd gekost om de stenen te halen, ze om te wisselen voor de glimstenen en de glimstenen daarna terug te brengen naar het bos. De schuur werd donkerder en donkerder naarmate hij met zijn karwei vorderde. Steeds meer glimstenen werden verruild voor normale stenen. Joris hoopte dat niemand dat zou zien. De glimstenen gaven op zijn weg door het bos ook nog eens vervelend veel licht. Dat was heel gevaarlijk. Zeker het eerste stukje van het huisje van de heks tot aan de bosrand. De heks hoefde alleen maar uit haar raam te kijken om hem te zien! Joris liep steeds met kloppend hart.

Toen opeens stond Resi naast hem.

"De heks is opgestaan," zei ze ademloos tegen Joris. "Wat doen we?"

Joris bedacht zich geen moment, maar sloot de deur van de schuur.

"We gaan het bos in," zei hij tegen het meisje terwijl hij in de richting van het bos knikte. "Het is vast te laat om nu nog naar de zolder te gaan, niet?"

Het meisje knikte bevestigend, maar ze zei niets. Ze beefde.

Joris pakte haar bij de hand. "Kom mee," zei hij tegen haar.

Hoofdstuk 11: Wat is de Rode Steen?

Joris en Resi brachten de nacht door in het bos. Ze vonden een plek waar dik mos groeide en daar gingen ze liggen. Maar voordat ze in slaap vielen, vertelde Resi Joris fluisterend over de Rode Steen.

"De Rode Steen," herhaalde Joris mompelend. "Zo, zo. We moeten Ivar vragen of hij iets van die steen afweet. Als hij nog een keer langskomt in ieder geval. Het is al een poos geleden dat ik hem zag."

De kinderen vielen in slaap, en werden de volgende morgen vroeg in de ochtend gewekt door de zonnestralen die op hun gezicht schenen. Resi en Joris stonden op en wreven in hun ogen. Ze waren blij dat de zon ze zo vroeg wakker had gemaakt. Om deze tijd sliepen de heks en haar gast vast nog. Waarschijnlijk konden de kinderen nu ongezien in het huisje terug komen.

Hand in hand liepen Joris en Resi even later terug naar het huis van de heks. Ze waren toch wel wat bang en liepen daarom heel voorzichtig. Zou de heks hebben gemerkt dat ze vannacht niet op haar zolder hadden geslapen? Zou ze argwanend zijn? Wat als ze ontdekt had dat Joris de glimstenen had omgewisseld? De twee kinderen vonden het allebei heel eng. Maar ze moesten terug!

"Laten we kijken of de keukendeur open is," zei Joris tegen Resi. "Dan kunnen we het ontbijt voor haar en haar gast klaarmaken. Dat zal Ziggara vast leuk vinden. En hopelijk denkt ze dan niet verder."

Resi trok een bedenkelijk gezicht, maar ze wist niets beters te verzinnen. Joris zag haar kijken.

"Kom op joh," troostte hij haar. "Het zal allemaal wel meevallen. De heks is zo druk met haar gast, dat ze vast niet op andere dingen zal hebben gelet. Ook niet op ons."

Resi knikte. Er zat ook verder niets anders op. Ze moesten terug! Ze wisten nog niet meer dan dat er een rode steen was, en dat die

met de komst van de heks te maken had. Ze moesten meer te weten zien te komen!

Dus liepen de jongen en het meisje dapper naar het huisje van de heks terug. Daar lag het. Ze liepen door naar de achterkant en probeerden of de achterdeur open kon.

Maar de keukendeur was dicht! Joris voelde nog eens, maar er was geen beweging in te krijgen. De heks had hem op slot gedaan. En erg goed ook. De jongen kon zelfs het handvat niet naar beneden krijgen.

De jongen slaakte een trillende zucht en Resi beefde over haar hele lichaam. Ze voelde zich betrappt. Vast zou de heks alles weten! En wat dan?

"Wat doen we nu?" vroeg ze fluisterend aan Joris.

Even wist Joris geen antwoord, maar toen keek hij omhoog en zag dat het raampje van hun zolderkamer openstond! Als ze daar eens naartoe konden klimmen.....?

Hij stootte Resi aan en wees naar het raampje.

"Oja," zei Resi blij toen ze het raampje zag, "dat staat altijd open. Kan je er heen klimmen, Joris?"

Joris was het al aan het uitzoeken. Het leek niet zo moeilijk. Voor het eerste gedeelte had hij een ladder nodig, en daarna ging het gemakkelijk. En een ladder stond vlakbij! Hij wees het Resi aan.

"Die heb ik nodig," fluisterde hij tegen haar.

Samen haalden de kinderen de ladder van zijn plek, en zetten het tegen het huis aan. Toen de ladder stond, klom Joris erop naar boven. Daarna was het inderdaad allemaal heel makkelijk. Binnen een paar tellen was de jongen bij het raampje. Toen hij er was, wuifde hij naar Resi beneden dat zij nu ook kon komen. Maar Resi had zo haar twijfels.

"Wat doen we met de ladder als ik ook boven ben?" riep ze zo zachtjes mogelijk terug. "Die blijft dan hier staan, en dan ziet Ziggara hem. Nee, ik zet de ladder weer terug op zijn plek, en wacht hier wel tot je me binnen laat. Dat is veiliger."

Daar had het meisje gelijk in.

Joris ging naar beneden, en ontsloot de keukendeur. Gelukkig kon de deur van binnen worden geopend. En gelukkig waren alle deuren in huis al open! Zelfs het deurtje van hun zolderkamer had geen problemen gegeven. En dat terwijl de heks nog sliep. Joris wist nog steeds niet hoe het afsluiten van de heks werkte. Of sliep de heks niet, en had ze door wat er in haar huis gebeurde?

Resi was erg opgelucht dat Joris zo snel had kunnen komen. Snel glipte het meisje naar binnen.

"Ik ga met het ontbijt beginnen," zei ze tegen Joris. "Wil jij boven onze bedden nog even door elkaar gooien? De heks mag niets merken."

Terwijl Joris weer naar boven ging, begon Resi aan het ontbijt. Een poosje later kwam de heks naar beneden, en niet lang daarna haar gast. Resi was wat angstig, en daardoor erg verlegen. Maar gelukkig had de heks dat niet door. Ze dacht dat de verlegenheid van het meisje voor Manuel was.

Tijdens het ontbijt waren Ziggara en haar gast een en al vriendelijkheid tegen de kinderen. Het leek erop dat ze niets hadden gemerkt van hun uitstapje. Na het ontbijt zou Manuel vertrekken. De heks en hij liepen samen naar de schuur om de glimstenen op te halen, en Joris hield zijn hart vast. Zouden ze merken dat het nu andere stenen waren? Zou de heks zodirect kwaad naar binnen komen rennen? Kwaad op Joris om wat hij had gedaan? Hij was heel gespannen. Maar gelukkig, er gebeurde niets. De tovenaar had een groot net meegenomen, en daar deed hij de stenen in. Toen dat klaar was, lag het net zwaar op de grond. De kinderen vroegen zich af hoe hij dit nu mee ging nemen! Het net met stenen was veel groter dan de man, en vast ook veel zwaarder! Maar de tovenaar sprak een toverspreuk, en plotseling zweefde het net met de stenen boven de grond. Het was alsof het op een onzichtbare kar stond, maar dan zonder kar.

"Haha," lachte Manuel trots naar de heks. "Veel beter dan die onhandige wagen gisteravond."

"Van die wagen heb ik anders ook geen last gehad," antwoordde de heks vinnig terug. Ze wilde zich niet laten kennen. "Ik heb daar anderen voor."

De tovenaar gaf geen antwoord. Hij liet het van zich afglijden. Hij nam nogmaals afscheid van de heks, zwaaide vriendelijk naar de kinderen, pakte de samengebonden opening van het net, en vertrok naar de bosrand. Het net zweefde achter hem aan alsof het een ballonnetje was. De tovenaar hoefde geen enkele moeite te doen om het mee te krijgen. Joris vond het erg makkelijk. Hij wou dat hij zijn zware boekentas op school ook zo mee kon trekken! De kinderen en de heks keken Manuel na totdat hij in het bos was verdwenen. Toen draaiden de heks zich naar de kinderen toe. Even dachten Joris en Resi dat ze nu een uitbrander zouden krijgen. Maar de heks glimlachte opgewekt. "Zo," zei ze tegen de kinderen. "Een normale werkdag jongens. Kom op, aan het werk."

Die middag, toen hij in het bos was, ontmoette Joris Ivar weer. Jippie! De jongen was erg blij de uil weer te zien en begroette hem enthousiast. Maar de uil groette niet zo enthousiast terug. Hij was ernstig.

"Weten jullie al wat van Ziggara's geheim?" vroeg hij aan de jongen.

Joris knikte met zijn hoofd.

"Ja, iets," antwoordde hij. "Resi ving gisteravond iets op over een Rode Steen. Weet jij daar wat van?"

De uil schudde bedachtzaam met zijn kop.

"Nee. Die ken ik niet," antwoordde hij. "Wat is er met die steen?"

"We denken dat die steen iets met Ziggara's geheim te maken heeft," antwoordde Joris. "Er was gisteravond een man op bezoek en Resi hoorde hem zeggen dat hij hier vroeger niet kon komen vanwege die Rode Steen. Hij vroeg de heks wat ze met de steen gedaan had. Maar helaas gaf de heks daar geen duidelijk antwoord op. Dus weten we niet meer."

"Jammer," antwoordde de uil en hij slaakte een zucht. "Ik zal kabouter Rompelpot naar die steen vragen, misschien weet hij er iets van. Maar het gaat allemaal zo langzaam, Joris. De tijd begint te dringen. Het gaat niet goed met de elfjes"

"Gaat het niet goed met ze?" vroeg de jongen bezorgd.

Ivar schudde ernstig met zijn kop.

"Nee, helaas," antwoordde hij "Ze hebben het erg zwaar. En het wordt steeds erger. Nu heeft de heks ze hun stemmen afgenomen."

De uil hield stil. Waarschijnlijk verwachtte hij nu een kreet van boosheid van Joris, maar die antwoordde alleen:

"Ja, dat weten we,"

De uil was hier erg verbaasd over.

"Jullie wisten het al?" vroeg hij aan de jongen.

Joris knikte.

"De heks was boos op ze en ze brouwde een drankje," antwoordde hij. "We waren erbij toen ze het deed."

"Jullie waren erbij? Maar waarom hebben jullie dan niets gedaan om haar tegen te houden?" vroeg Ivar verontwaardigd. "Weten jullie niet wat het zingen voor de elfjes betekent? Het is hun ontspanning. Voor hun is het wat slapen voor jou en mij is. De elfjes hebben nu al een paar dagen niet kunnen zingen. Ze worden steeds vermoeider. Sommige zijn al ziek geworden. Als we niet snel wat doen, gaat de eerste dood!"

"Sorry," zei Joris treurig, "We konden niets doen. De heks was zo boos."

"Bah," zei de uil hartgrondig en keek de jongen met zijn priemende ogen venijnig aan. "Jullie konden minstens op zoek gaan naar een tegengif. Op een moment dat de heks er niet was. Waarvoor zitten jullie anders in haar huis?"

Maar toen herinnerde Joris zich dat ze dat ook gedaan hadden! Hij had de bladzijde met het recept zelfs in zijn zak!

"Maar dat hebben we ook gedaan!" riep hij blij tegen de uil uit. Zo plotseling dat het beest schrok. "Ik heb hier het recept. En ik wilde het je geven zodra ik je zag. Zodat je het naar kabouter Rompelpot kan brengen. Hopelijk kan hij het drankje maken. Door dat gedoe

met die Manuel, was ik het helemaal vergeten. Maar goed dat je er nu zelf over begon!"

En vlug haalde de jongen de pagina van het boek uit zijn zak.

Tjonge, hoe kon hij dat nou vergeten? Hij hield het papier voor de snavel van de uil en Ivar keek op het blad.

"Hmmm," zei hij terwijl hij de eerste regels vlug las. "Het ziet er goed uit. Dank je wel, jongen. Ik zal het naar kabouter Rompelpot brengen. Die zal er wel wat van kunnen maken. Hopelijk zal het de elfjes helpen."

"Ik hoop het ook," antwoordde Joris.

En dat meende hij uit de grond van zijn hart!

De uil nam met een poot het blad van de jongen over.

"Is verder alles goed met jullie?" vroeg hij toen met een stem die alweer wat vriendelijker klonk.

"Ja," antwoordde Joris. "De heks had gisteravond een gast die glimstenen wilde kopen. We zijn met hem mee geweest naar de mijnen, en ik heb de elfjes gezien. Ze zagen er vreselijk uit."

"Ja, dat zal best," antwoordde de uil. "Wie was die gast? Was dat die Manuel?"

"Ja, hij heette Manuel, en hij schijnt over het rijk Ivanar te heersen," antwoordde Joris. "Ken je hem?"

De uil dacht na en schudde toen met zijn kop.

"De naam komt me niet bekend voor," zei hij. "Van het rijk Ivanar heb ik wel eens gehoord, maar ik weet er niet veel van."

"Het schijn daar niet zo fijn te zijn," vertelde Joris. "Die Manuel heerst daar heel wreed."

De uil schudde met zijn kop en zuchtte.

"Het is niet goed," zei hij tegen Joris. "Het is niet goed dat die vriendjes van Ziggara hier allemaal komen en onze glimstenen meenemen."

"Manuel had een heel grote bestelling," zei Joris.

De uil was nog steeds met zijn kop aan het schudden.

"Het is niet goed," zei hij nogmaals. "Vroeger bepaalden de elfjes wie de glimstenen kregen, en dat waren alleen goede wezens.

Alleen de goede wezens konden zo met de stenen 's nachts hun

huisjes verlichten. En zo hoefden ze niet bang te zijn voor de slechten want die hadden toch geen glimstenen. Maar nu worden de glimstenen aan iedereen verkocht. En nu kunnen we niet meer zien wie goed is, en wie slecht. Dat is niet goed. Het is niet goed voor ons, goeden, dat dat onderscheid verdwenen is."

"Ik heb de glimstenen van Manuel omgewisseld," zei Joris tevreden.

"Wat?" vroeg de uil verbaasd.

"Ik heb de glimstenen omgewisseld," herhaalde Joris.

"Gisteravond. Voor normale stenen. Die geven geen licht."

Ivar liet een zacht oehoe horen.

"Dat is heel gewaagd," zei hij tegen de jongen. "Ik hoop dat Manuel daar pas achterkomt als hij weer thuis is."

Joris haalde zijn schouders op.

"Hij zal denken dat heks Ziggara hem bedrogen heeft," zei hij.

"Dat zal een mooie ruzie geven."

De uil keek Joris met zijn grote ogen aan. Toen schudde hij zijn kop.

"Daar moet je een mens voor zijn, om zoiets te bedenken," zei hij tegen Joris. "Dat kunnen wij niet. Het is een fijn plan. Ja, ik hoop dat die Manuel denkt dat Ziggara het gedaan heeft. En dat er dan een fijne ruzie uit komt."

Joris glimlachte.

"Een ruzie tussen twee slechteriken," zei hij tevreden. "Hopelijk maken ze elkaar af."

"Maar dan wel pas nadat jullie Ziggara haar geheim ontfutseld hebben," zei de uil en hij schudde zijn vleugels uit.

"Ik ga naar kabouter Rompelpot," zei hij toen tegen de jongen. "Ik ga hem dit papier brengen. Doe de groeten aan Resi, Joris. En doe jullie best. Probeer meer uit Ziggara te krijgen."

"Ja," mompelde Joris. Hij besepte dat ze inderdaad nog heel veel te doen hadden. En dat de tijd begon te dringen! Hoe lang zaten ze nu al weer bij Ziggara? En ze wisten nog alleen dat een rode steen er mee te maken had. Het was toch wel een moeilijke taak!

"Vraag de kabouter ook naar de Rode Steen," zei hij toen tegen de uil. "Misschien weet hij er meer van."

"Dat zal ik doen," beloofde Ivar. "Tot ziens."

De uil sloeg zijn vleugels uit en vloog toen weg.

Meer uit Ziggara krijgen. Ja, leuk bedacht. Maar hoe konden ze dat doen? De heks was niet dom, en de kinderen vertrouwen deed ze ook nog steeds niet. De kamers werden nog altijd elke nacht zorgvuldig op slot gedaan. Hoe konden Resi en hij haar dan zo ver krijgen dat ze hun haar geheim vertelde?

Joris dacht hier de hele middag over na terwijl hij hout hakte in het bos. Maar hij kreeg geen idee. Hij besloot het aan Resi vragen. Misschien wist zij nog iets te verzinnen.

Die avond ging de heks weer weg. Ze ging weer naar de glimsteenmijnen. Zoals steeds wanneer ze er 's avonds in haar eentje vandoor ging, sloot de vrouw Joris en Resi op in de keuken. Nou, ja de deur naar de gang was open, en de kinderen konden ook naar hun zolderkamer gaan. Maar dat was dan ook alles. Ze konden in ieder geval niet naar de woonkamer waar de boeken van de heks waren. En ze konden ook niet naar buiten. De keukendeur zat op slot. En de voordeur ook. Ze zaten echt opgesloten, opgesloten in het huis van de heks. Dat was nooit een fijn gevoel. Maar nu de heks er niet was, konden ze wel over vandaag praten. Joris vertelde Resi over zijn ontmoeting met de uil. Ook vertelde hij haar dat de uil hem gevraagd had haast te maken. Het ging slecht met de elfjes, en er waren al enkele ziek geworden. Resi vond het heel erg dit te horen. Ze had veel medelijden met de elfjes. Samen met Joris dacht ze die avond hard na hoe ze meer van de heks te weten konden komen.

"We moeten haar laten vertellen," zei het meisje mompelend tegen Joris. "Ervoor zorgen dat ze gaat praten. We moeten haar trots maken. Als mensen trots zijn, dan gaan ze vaak meer vertellen. Dat moeten we ook bij Ziggara doen. We moeten haar prijzen of zo. We zouden dat bij het kaarten kunnen doen. Tot nu toe waren

we altijd bezig om te proberen te winnen. En we zeiden nauwelijks wat tegen Ziggara. Maar we weten inmiddels wel dat we toch niet van haar kunnen winnen. Laten we dan gaan praten." "Dat is een goed idee!" vond Joris. "Maar hoe kunnen we een gesprek beginnen? En zal het niet te veel opvallen, als we nu ineens gaan praten tijdens het kaarten?"

"Hmm, een gesprek begin je door vragen stellen," zei Resi nadenkend. "Laten we de komende keer gewoon een paar vragen stellen. Laten we Ziggara bijvoorbeeld vragen hoe wijs ze is, en of ze de wijste heks van dit gebied is."

"Oja," zei Joris opgelucht. "Dat is een goed idee. Dat kan ik wel."

En zo probeerden Resi en Joris de volgende avond, toen ze met z'n drieën weer het kaartspel speelden, de heks uit te horen. Ze stelden vragen, en ze vroegen door. Ze probeerden de heks aan het praten te krijgen. Maar helaas, ze kregen het gesprek niet echt op gang. De heks draaide om de antwoorden heen of antwoordde erg vaag. De kinderen konden niets concreets uit haar krijgen. Resi probeerde het nog even door haar te paaien met complimenten. Misschien zou de vrouw dan meer gaan vertellen. Maar ook dat lukte niet. Het was erg teleurstellend! De heks was inderdaad erg slim, en ook niet makkelijk om te kopen.

Diep teleurgesteld gingen de kinderen aan het eind van de avond naar boven. Ze hadden het gevoel dat het hun nooit zou lukken Ziggara haar geheim te ontfrutselen, en ze waren bang voor het lot van de elfjes. Die vrouw was veel te slim!

Toen ze in bed lagen, vroegen ze zich af wat ze nu verder konden doen. Maar ze konden niets bedenken. Joris was bang voor Ivars reactie als de uil hiervan zou horen. Hij zou vast erg teleurgesteld zijn. En de elfjes..... Het was gewoon vreselijk te erkennen dat de elfjes misschien niet geholpen konden worden! Joris zag een beetje tegen de volgende ontmoeting met Ivar op.

Die was een paar dagen later. En dit keer was Resi er ook bij. Het meisje was die dag het bos ingestuurd om paddenstoelen te

verzamelen. Niet van het soort dat je kan eten dit keer, maar echt giftige paddenstoelen. Ziggara had ze nodig voor een nieuw brouwsel van haar. Het meisje vond het vreselijk om die giftige dingen te moeten plukken. Straks raakte ze zelf vergiftigd! En wat waren die dingen vies kleverig! Het meisje vroeg zich af wat de heks met de paddenstoelen ging doen. Hopelijk niet iets ergs! Maar ze vond het wel fijn dat ze vandaag met Joris mee het bos in kon. En terwijl Joris hout hakte, zocht Resi in zijn buurt naar de paddenstoelen. En ineens was Ivar daar weer.

"Hallo!" riep Resi blij toen ze de uil ontdekte. Ze had hem al heel lang niet meer gezien. Al sinds ze bij de heks introk. Joris had hem steeds alleen in het bos ontmoet. En dus was Resi erg blij hem ook weer eens te zien.

"Ssst," deed Ivar direct tegen haar. "Niet zo luid, alsjeblieft. Ik wil niet dat de heks mij ontdekt, weet je nog? Heksen willen veel te graag een uil aan hun zijde hebben, maar ik wil geen heks dienen. En zeker Ziggara niet."

Hij ging op een boomstam zitten en keek Resi aandachtig aan.

"Je ziet er goed uit," zei hij tegen haar. "En Joris ook. De heks behandelt jullie gelukkig goed. Zijn jullie al meer te weten gekomen?"

"Niets," antwoordde Resi en haar gezicht betrok. "Helaas, Ivar. Helemaal niets. We hebben het wel geprobeerd, maar Ziggara is veel te slim. Ze houdt zich op de vlakke, en kletst zich er steeds uit. We weten niet wat we nu nog kunnen doen. Heb jij misschien nog ideeën?"

De uil schudde met zijn kop terwijl hij een zachte zucht liet horen.

"Sorry," zei hij toen tegen het meisje. "Ik weet ook niets. Je weet dat wij niet gemeen kunnen zijn. Ik kan dus ook geen gemene plannetjes verzinnen om Ziggara te pakken. En dat is wel wat nodig is, vrees ik."

"Hoe is het met de elfjes? Heeft kabouter Rompelpot het recept kunnen maken?" vroeg Joris gespannen. Hij had Resi met de uil zien praten en was er vlug bij komen staan.

"Ja," zei de uil trots, en de vogel werd weer wat opgewekter. "Het is hem gelukt. Hij heeft het drankje kunnen maken, en de elfjes hebben ervan gedronken. En het is gelukt! Ze hebben allemaal hun stem weer terug."

"Hoera!" riep Joris blij uit. Maar een gefronste blik van Ivar bracht hem snel weer tot stilte.

"Dat is mooi," kon hij echter niet nalaten nog te zeggen.

Ook Resi was blij.

"Wat fijn!" zei het meisje tevreden. "Nu kunnen de elfjes weer zingen en uitrusten."

De uil knikte.

"Ze moeten wel oppassen dat de heks het niet merkt," zei hij.

"Voor de heks doen ze nog steeds alsof ze stom zijn. Ze mag niet weten dat ze hun stemmen nu weer terug hebben. Hopelijk komt Ziggara er nooit achter."

"Ik heb Rompelpot ook naar de Rode Steen gevraagd," ging Ivar verder. "Maar het zei hem niets. We moeten meer te weten zien te komen. Jullie zullen toch meer uit de heks moeten zien te krijgen, vrees ik."

Dat zette weer een domper op de vreugde.

"Maar hoe?" zuchtte Resi tegen de uil. "We vertelden al dat we niet verder bij haar komen. We weten niet hoe we haar kunnen laten praten."

"Blijf nadenken," adviseerde de uil. "Misschien krijg je op een dag toch een idee."

"Kan je kabouter Rompelpot vragen of hij nog wat weet?" vroeg Joris hoopvol.

Maar de uil schudde met zijn kop.

"Of de blauwe bloemen?" voegde Resi er aan toe.

Maar nu schudde de uil nog harder met zijn kop.

"Kinderen," sprak hij vermanend. "Kabouter Rompelpot zal hierop niet kunnen antwoorden -hij weet het echt niet!-, en naar de ruïne van Abaron ga ik niet."

"Moeten wij er dan niet nog een keer naar terug gaan?" vroeg Resi toen.

"Ik zou dat niet doen," adviseerde de uil. "Neem nou maar mijn advies aan, het advies van een oude, wijze uil. Blijf bij de heks, en denk na over een plan. Blijf nadenken. Meestal krijg je dan toch nieuwe ideeën."

"Maar hulp vragen is ook heel wijs," begon Resi koppig.

"Ja, maar gevaarlijk," onderbrak de uil het meisje. "Jullie zitten nu bij de heks. Je kunt daar niet in en uit lopen zonder dat Ziggara argwaan krijgt. Blijf dus daar gewoon en probeer wat te verzinnen."

Dat was niet wat de kinderen wilden horen.

"Leuk hoor," mopperde Joris. "Zo komen we toch niet verder!"

Maar Ivar schudde met zijn kop. De uil begon wat boos te worden. Ongeduldig wipte hij heen en weer op zijn tak.

"Kinderen, ik ga er weer vandoor," zei hij toen plotseling. "Succes met het uitvogelen van het geheim van de Rode Steen. Weet dat het hele boos met smart op jullie uitkomst wacht."

En voordat Resi en Joris nog wat konden zeggen, had de uil zijn vleugels uitgeslagen en was hij door de bomen weggevlogen. Hij liet twee half verontwaardigde, half boze kinderen achter.

"Wat is dat nu voor hulp!" barstte Joris boos uit tegen Resi. "Hij heeft ons bij de heks gedumpt en nu moeten we het zelf maar uitzoeken!"

"Ja, en we zitten heel hard voor die heks te werken, en we schieten er niets mee op," zei Resi verdrietig. "Ik krijg soms het gevoel dat het nu alleen daarom draait: heel hard werken. En ik wil zo graag wat voor de elfjes betekenen."

Er stonden tranen in het meisje haar ogen.

Joris sloeg een arm om haar heen.

"We staan er alleen voor," zei hij troostend tegen haar. "Maar we hebben elkaar nog. We gaan samen proberen dit op te lossen."

"Ja, maar hoe?" vroeg Resi.

Maar daar wist Joris geen antwoord op te geven.

"Laten we maar voor de heks blijven werken," zei hij. "Laten we nog maar even doen wat Ivar zegt. Een weekje nog. Is dat goed? Als we volgende week nog niet veel wijzer zijn, gaan we terug

naar de blauwe bloemen. Zij zullen ons raad geven. Vast meer dan Ivar."

Resi knikte. Ze probeerde haar tranen te drogen.

"Goed," zei ze tegen Joris. "Nog een week. Dat houd ik wel vol. Maar ik wil niet langer onkruid wieden, afwassen en schoonmaken. En dan die vreselijke paddenstoelen die ik hier moet plukken! Brrrrrr. Ik vraag me af wat Ziggara met ze gaat doen."

"Laten we er maar niet over nadenken," zei Joris. "Nog een week. Dan stoppen we er mee."

Hoofdstuk 12: Joris en Resi in het nauw

Maar voordat de week om was, gebeurde er een heleboel! Het begon twee dagen later. Ziggara kwam boos thuis. "De elfjes," barstte ze boos uit terwijl ze het huis in kwam stormen. "Ze hebben hun stemmen terug! Iemand heeft ze hun stemmen teruggegeven. Ik hoorde vandaag een van hen zingen, en toen ik ernaar vroeg, bleken ze allemaal weer te kunnen praten. Liegen kunnen ze niet. En ze vertelden me het hele verhaal. Iemand heeft een tegendrank voor ze gemaakt. Ik zal die persoon! Ik zal hem!"

Joris en Resi luisterden angstig naar de razende heks. Ojee. Het was uitgekomen. En nu? Wie zou de heks nu als schuldige aanwijzen? Ze hoopten dat zij het niet zouden zijn.

"Wie denk je dat het gedaan kan hebben?" vroeg Joris tenslotte voorzichtig aan de vrouw.

"Die kabouter natuurlijk," antwoordde de heks meteen. "Die kabouter Rompelpot. Die bemoeit zich veel te veel met mijn zaken. En hij weet hoe hij drankjes moet brouwen. Hij zal het vast hebben gedaan. Maar ik wil het eerst zeker weten. Laat me even met rust, kinderen. Ik ga aan de slag."

En de heks trok zich terug in haar woonkamer. De kinderen gingen naar de keuken en gingen daar aan de keukentafel zitten. Ze zeiden niets tegen elkaar. In de kamer naast hun, hoorden ze de heks heen en weer lopen. Het klonk angstaanjagend. Wat zou ze ontdekken? Plotseling werd het stil. Dat was nog vreselijker. Zowel Joris als Resi vroegen zich af wat de heks nu aan het doen was. En wat zou ze te weten komen?

Ze keken elkaar vragend aan. Toen stond Joris zachtjes op en sloop voorzichtig de keuken uit. Hij ging door de gang naar de deur van de woonkamer. Daar bukte hij zich en zette zijn oog voor het sleutelgat van de deur. Door het gat kon hij naar binnen kijken. De jongen keek de hele kamer rond. Hij bleef zo een poosje staan kijken. Op een gegeven moment werd Resi ongeduldig. Ze stond

ook op en sloop ook naar de gang. Ongeduldig tikte ze Joris op zijn schouder. Die keek op. Toen hij Resi zag, gebaarde hij dat ze ook moest kijken. Hij ging wat voor haar opzij en Resi legde haar oog voor het sleutelgat. Ze keek en zag de heks binnen zitten. Het meisje kon de heks heel goed zien. De vrouw zat op het randje van een van de leunstoelen die in de kamer stonden en waarop ze altijd zaten als ze 's avonds kaart speelden. Maar nu zat de vrouw alleen in de kamer en keek naar een glazen bol die ze op het lage tafeltje dat tussen de vier stoelen stond, had gezet. De bol was een waarzegsterbol en gaf een zwak licht. Het licht draaide en veranderde, en af en toe schitterde het ook op; en de heks was geboeid naar dit schouwspel aan het kijken.

"Zo zo," mompelde ze voor zich heen. Aan de andere kant van het sleutelgat kon Resi de woorden duidelijk horen. "Inderdaad, als ik het niet dacht. Maar hoe.....?"

"Oooh,..... Zo ja....."

"Hmmm....."

"Hmmm.....!"

Resi begon te beven toen ze dit allemaal hoorde. Wat ontdekte de heks hier? Joris die zijn oor tegen de deur had gelegd, had de woorden ook gehoord. Ook hij was er niet gerust op. Hij keek Resi aan.

In de kamer aan de andere kant van de deur stond de heks nu op en begon de bol weer op te bergen. Resi kwam overeind en trok Joris mee.

"Vlug, terug naar de keuken," fluisterde ze in zijn oor.

De twee kinderen gingen snel weer terug naar de keuken en pakte het werk op waarmee ze bezig waren geweest toen de heks eerder die middag was binnengekomen: Resi schildte de aardappelen, en Joris poetste het koper. Alle twee de kinderen wachtten met een bang hart op wat komen ging.

"Moeten we niet vluchten?" fluisterde Resi bezorgd tegen Joris.

"Nu het nog kan?"

Maar de jongen schudde met zijn hoofd.

"Het heeft geen zin, we zullen geen voorsprong hebben," fluisterde hij terug. "De heks heeft ons zo te pakken. We kunnen beter doen alsof we van niets weten. Blijf dapper, Resi, het komt allemaal wel goed."

Het duurde nog een flinke poos voordat de heks de keuken binnen kwam. Waarschijnlijk had ze na het opruimen nog iets anders gedaan. Maar dat wisten de kinderen niet.

Toen de vrouw eindelijk kwam, zag Resi dat haar ogen wat vreemd stonden. Scherp.

"Net alsof ze ons nu bestudeert," dacht Resi. "Wat zou ze ontdekt hebben?"

Het meisje voelde zich nog steeds angstig. Wat ging de heks doen?

Maar Ziggara deed voorlopig nog helemaal niets. Ze deed zelfs heel normaal. Ze ging eten koken, en daarna gingen ze aan tafel. Alles was zoals op de andere dagen. En bij de jongen en het meisje begon de angst weer een beetje te zakken. Maar tijdens het eten sprak Ziggara over het plan dat ze had verzonnen.

"Kinderen," zei ze tegen Joris en Resi. "Het is inderdaad kabouter Rompelpot die mij gedwarsboomd heeft. Hij heeft het drankje gemaakt, waarmee de elfjes hun stem teruggekregen hebben. En dat is heel irritant, want nu gaan ze weer zingen in plaats van hard voor mij te werken. Die kabouter werkt mij tegen. En wie mij tegenwerkt moet uit de weg. Rompelpot heeft zijn tijd in dit gebied gehad. Te lang heb ik hem in mijn omgeving geduld, maar nu wil ik dat hij vertrekt. Zijn huis moet in brand worden gestoken, en hij moet worden weggejaagd. En ik wil dat jullie dat gaan doen."

De heks hield op met praten en keek de twee kinderen scherp aan. Er viel een diepe stilte in de keuken. Joris en Resi waren allebei gestopt met eten. Ze durfden elkaar niet aan te kijken en keken naar de tafel achter hun borden. Ze voelden de ogen van de heks in hun gezichten priemen. Wat wist ze van hun?

"Dus," hervatte de heks haar gesprek terwijl ze de kinderen bleef aankijken. "Jullie gaan morgen naar het huisje van kabouter

Rompelpot, zetten het in brand en jagen de kabouter dan weg. Ver en ver weg. Uit dit bos en nog veel verder. Zo ver dat hij niet meer terug zal keren. Ik volg jullie om te zien of jullie het ook werkelijk doen."

Resi wist niet wat ze moest denken. Ze beefde, maar dat probeerde ze uit alle macht te onderdrukken. Zie je wel, dat had je ervan! Ze hadden nooit naar het huis van de heks moeten gaan.

De heks bleef de kinderen aankijken.

"Is dat begrepen?" vroeg ze.

Nu eindelijk zei Joris wat.

"Mag ik vragen waarom u het niet zelf doet?" vroeg hij aan de heks.

Ziggara werd boos toen ze dit hoorde. Maar ze viel niet uit. Ze beheerste zichzelf.

"Daar heb ik zo mijn redenen voor," antwoordde ze kortaf. "Vraag niet verder. Jullie gaan het doen."

De maaltijd verliep verder als normaal. De heks had haar bestuderende blik laten varen, en babbelde alsof er niets aan de hand was. Maar de kinderen hadden moeite om net zo normaal te doen. Resi probeerde uit alle macht haar lichaam onder controle te houden, maar haar vork trilde af en toe toch als ze hem naar haar mond bracht. Ze hoopte dat de heks het niet zou zien. Het meisje was doodsbang.

Resi en Joris antwoordden niet veel op het gebabbel van de heks. Stil aten ze van hun eten. Tenslotte merkte de heks dit op.

"Wat zijn jullie stil vandaag?" vroeg ze aan de kinderen. "Dat komt toch niet door het karweitje dat ik jullie opgegeven heb, hè?" Karweitje! Alsof het gewoon een van de karweitjes was die Joris en Resi voor haar deden in ruil voor de gastvrijheid die ze kregen! Joris durfde er wat van te zeggen.

"Nou, aan zulke karweitjes hadden we niet gedacht toen we u om onderdak vroegen," antwoordde hij beleefd. "En we vinden het wat gemeen om het huis van een ander in brand te steken."

Maar dat had hij beter niet kunnen zeggen.

Meteen boog de heks zich over de tafel naar hem toe en met een sissende stem zei ze:

"Zo, vind je dat gemeen, jongen? Maar weet je wat echt gemeen is? Als mijn plannen worden gedwarsboomd. Dat is gemeen. En dat heeft kabouter Rompelpot gedaan. Hij verdient niet beter. Knoop dat in je oren, jongen van mij. Voor iemand die mij tegenwerkt is niets te gemeen."

"Toch willen we dit niet," durfde Resi nu te zeggen.

De heks boog zich weer terug naar haar kant van de tafel en er kwam een lach in haar ogen.

"Jullie zullen wel moeten," antwoordde ze.

"Jullie weten toch hopelijk wel dat ik een heks ben, niet? Ik deel hier de lakens uit. En als jullie de taken die ik jullie geef, niet willen uitvoeren, dan kunnen jullie hier vertrekken. Ik vraag me toch al af wanneer jullie dat gaan doen. Jullie zijn hier al weer veel te lang. Jullie wilden toch maar een paar dagen blijven?"

Joris en Resi hielden verschrikt hun mond. Ze wisten niet wat ze de heks hierop moesten antwoordden. Dus zeiden ze maar niets.

Het verdere eten verliep in stilzwijgen. De heks scheen dat niet erg te vinden. Haar humeur werd gedurende de maaltijd in ieder geval steeds beter.

Toen het eten eindelijk afgelopen was, stond de vrouw van tafel op.

"Ik ga het bos in, kinderen," zei ze tegen de twee kinderen. "Doen jullie de afwas? Daarna kunnen jullie naar bed gaan, als jullie dat willen. Ga maar vroeg naar boven. Ik heb het gevoel dat jullie dat wel nodig hebben."

De vrouw verliet de keuken. Op de gang sloeg ze haar omslagdoek om en ging toen het huis uit. In de keuken liet ze twee verschrikte kinderen achter.

"Oh Joris, wat doen we nu?" vroeg Resi toen de heks weg was.

"Ssst," waarschuwde Joris. "Ziggara ligt vast nog op de loer."

Resi keek de jongen aan en maakte toen een vragend gebaar.

"Maar wat doen we nu?" betekende het.

Joris knikte met zijn hoofd naar de teil.

"Afwassen," betekende dat. "Doe alsof er niets aan de hand is."

En dus pakte Resi zuchtend de teil. Joris pompte water op, en Resi pakte het potje met de afwaskruiden en zette dat op tafel.

Stil wachtte ze toen op het water, terwijl Joris pompte.

Plotseling hield Joris op met pompen. De jongen liep naar de keukendeur toe en probeerde of hij die open kon krijgen. Tot zijn verbazing lukte dat!

Resi had het gezien

"Hij is open!" fluisterde ze verbaasd tegen Joris.

Het meisje werd erg opgewonden.

"Laten we weg gaan!" smeekte ze Joris op zachte toon. "Toe Joris, nu kan het!"

Maar de jongen schudde waarschuwend met zijn hoofd.

"De heks heeft de deur expres open gelaten, denk ik," fluisterde hij terug tegen Resi. "Als we nu weg gaan, verraden we onszelf.

Laten we normaal doen. Kom op, het water is er. We gaan afwassen."

"Maar ik wil weg," zei Resi met een klein stemmetje. "Ik ben bang."

"Ik ook," antwoordde Joris. "Maar ik wil niet in de val van de heks lopen. Kom, we gaan aan het werk. We vinden vast wel iets."

"Ik ga niet het huisje van kabouter Rompelpot in brand steken," zei Resi terwijl Joris het water voor haar in de teil schonk. "Ik heb daar een nacht geslapen, het is zo'n aardig huisje!"

"Als het moet, dan moet het," antwoordde Joris nuchter. "Kom op, Resi, doe die kruiden erin en ga aan de slag."

Het meisje maakte het potje van de kruiden open en schudde een beetje van de inhoud in het water. Tot haar verbazing begonnen de kruiden in het water plotseling in een regelmatig patroon te drijven. In het water vormden ze een zeskantig figuur dat het meest leek op een ijskristal. Resi was erg verbaasd.

"Kijk nou," zei het meisje tegen Joris. "Moet je die kruiden zien!"

De jongen keek op. Hij kwam naar de tafel toe en keek in de teil met water.

"Hier is wat aan de hand," zei hij beslist toen hij de kruiden zag. "Er is een betovering in deze ruimte. Resi, laten we alsjeblieft normaal doen. Bewaar dat potje. Als de betovering weg is, praten we weer verder."

Resi begreep de woorden van Joris. Ze knikte. Met haar handen roerde het meisje door het water zodat de ster verdween en toen ging ze haastig aan de slag.

De heks had gelijk gehad. De twee kinderen voelden zich inderdaad niet lekker. Na het afwassen gingen ze allebei naar boven. Resi nam het potje met de afwaskruiden mee. Boven op zolder stonden zoals iedere dag kannen met water. Resi gooide de inhoud van een van de kannen in een kom en deed wat van de afwaskruiden erbij. Direct begonnen de kruiden weer in de vorm van een ijskristal te drijven.

Joris schudde met zijn hoofd toen hij dit zag.

"Ook hier is de betovering," zei hij tegen Resi. "We kunnen niets doen. Laten we maar gaan slapen."

Resi keek ontzet naar de kruiden die gelijkmatig in een zeskantige ster in het water dreven. Ze wist dat Joris gelijk had. Maar oh, wat was dit allemaal eng. Wat zou er gaan gebeuren? Konden ze hier nog wel weg komen? Ze was vreselijk bang.

"Kom op," troostte Joris die het meisje zo zag kijken. "We kunnen nu echt niets doen. Ga slapen. Wie weet hoe hard je dat straks nog nodig hebt."

Resi zuchtte en liet toen haar blik van de kruiden afdwalen. Ze waste zich en kroop in bed.

Terwijl het meisje in bed in slaap probeerde te komen, dacht ze aan een heleboel dingen: Aan Rompelpot, aan de elfjes, aan Ziggara, en toen weer aan die vreemde, zespuntige sterren die de afwaskruiden in het water maakten. Waar ging dit heen? Waar ging dit allemaal heen? Wat ging er gebeuren?

Hoofdstuk 13: Gevlucht!

Resi werd wakker doordat iemand haar heen en weer bewoog. Ze hoorde Joris stem in haar oor fluisteren.

"Resi, wakker worden. Kom, ontwaak!"

Slaperig deed het meisje haar ogen open. De zolder was donker. Het was nog midden in de nacht.

"Wat is er?" vroeg ze aan Joris.

"Ik denk dat de betovering weg is," antwoordde Joris. "Bij mij gingen de kruiden niet meer in een ster, zoals dat bij jou gisteravond gebeurde. Probeer jij het ook eens. Als het bij jou ook niet gebeurt, gaan we nu weg."

Resi was nog niet goed wakker.

"Nu?" vroeg ze slaperig aan Joris.

"Ja, nu," antwoordde Joris beslist. "De heks slaapt. Waarschijnlijk dat daarom de betovering weg is."

"Maar waarheen gaan we dan?"

Hierover was Joris heel verbaasd.

"Jij wilde toch vluchten?" vroeg hij aan Resi.

"Ja," zei Resi, nog steeds erg slaperig.

"Je hebt gelijk daarin," ging Joris verder. "Het wordt hier te gevaarlijk. En nu hebben we de kans om te vluchten zonder dat Ziggara het merkt. Kom, het raampje staat open. We komen zo op de grond."

Resi werd langzaam wakkerder. Ze ging zitten en stond toen van haar bed op.

"Doe eerst die kruiden," drong Joris aan. "En doe zachtjes. De heks mag niets merken. Loop op je tenen!"

"OK," fluisterde Resi half verontwaardigd. Het meisje ging op haar tenen lopen, en zo liep ze naar de plek waar de waterkannen stonden.

Daar stond de kom die ze gisteravond had gebruikt. De kruiden van gisteravond waren naar de bodem gedaald. Er was geen ster te

zien. Naast de kom stond het potje. Resi pakte het, deed het open en schudde toen nieuwe kruiden in het water.

Niets. Er gebeurde niets. De nieuwe kruiden begonnen allemaal door elkaar te drijven. Enkelen zakten zelfs al naar de bodem.

Niets wees erop dat ze zich tot een ster zouden vormen.

"We gaan weg," besloot Joris toen hij dit zag. "Kleed je aan en pak je spullen, Resi."

Resi kleedde zich haastig en zachtjes aan. Ze was nu helemaal wakker en was erg opgelucht. Ze konden ontsnappen! Ze gingen er vandoor! Ze pakte haar rugtas en deed daar al haar spullen in.

"Klaar," zei ze toen eindelijk.

Joris stond al bij het geopende raam. Hij had de boel buiten geïnspecteerd. Maar eigenlijk wist hij al hoe hij het ging doen. Hij zou dezelfde weg nemen waarlangs hij een paar dagen geleden naar binnen was gekomen. Nu stond hij op Resi te wachten, en hij was opgelucht toen het meisje hem eindelijk vertelde dat ze klaar was.

"Mooi," antwoordde hij tegen haar. "Kom, volg me. En wees niet bang. Als je voorzichtig doet, zal er niets gebeuren."

"En," zei hij, terwijl hij zich naar het meisje dat nu achter hem stond, omdraaide en een vinger voor zijn lippen hield. "Je gaat niet gillen. Denk er om. Als je dat doet, zijn we verloren."

"Wat denk je wel van mij," antwoordde Resi verontwaardigd. "Ik gil niet!"

Maar toch snapte ze wel waarom Joris dit zei. En ze nam zich voor niet bang te zijn, niet angstig, erg rustig, en heel erg stil!

Joris klom door het raampje naar buiten, het dak op. Resi keek hoe hij het deed en ging hem toen dapper achterna.

Ze slikte wel toen ze buiten kwam en de afstand tot de grond zag.

Het was toch wel wat hoog. Maar ze vermande zich en keek naar

Joris die voor haar naar beneden klauterde. Hij ging dezelfde weg als die hij een paar dagen geleden in de omgekeerde richting had

genomen. En die was inderdaad niet moeilijk. Op het laatste

gedeelte dan na. Daar had Joris toen de ladder gebruikt om het dak op te komen. Nu moesten ze omlaag springen. Joris schatte de

afstand tot de grond, telde tot drie en sprong toen naar beneden. Een doffe bonk klonk op. Maar hij was goed terecht gekomen. Hij had zich niet bezeerd en stond snel weer op zijn benen. Angstig luisterde hij rond. Zou de heks de bonk hebben gehoord? De jongen hield zijn adem in. Maar er gebeurde gelukkig niets. Alles bleef rustig.

"Wacht, ik haal de ladder voor je," fluisterde hij tegen Resi. "Dan hoef jij niet te springen. Wacht even."

Resi wachtte opgelucht terwijl Joris met de ladder in de weer ging. Ze had vreselijk tegen de sprong opgezien. Een ladder vond ze wel wat prettiger. Daar kwam Joris met de ladder aan, en even later stond hij voor haar klaar.

Zachtjes en voorzichtig klom Resi naar beneden. Toen het meisje beneden was, moest Joris nog even de ladder wegzetten, en toen waren ze vrij om het bos in te rennen.

"Kom op," zei Joris terwijl hij Resi's hand pakte. "Vlug er vandoor."

De twee kinderen glipten het bos in, en liepen daar flink door. Ze wilden vannacht een eind uit de buurt van Ziggara komen. Ze liepen in de richting waar ze dachten dat het huisje van kabouter Rompelpot moest zijn, maar dat wisten ze niet zeker.

Het bos was donker. En het was er erg stil. Net alsof iedereen sliep. Het was wat vreemd.

"Waar zijn de nachtdieren?" vroeg Resi zich verwonderd af.

"Waarom hoor ik ze niet?"

Maar het meisje stond er verder niet bij stil. Ze liep hardnekkig door. Weg moesten ze zien te komen. Ver weg van het huisje van de heks.

De twee kinderen liepen een lange tijd. Maar toch hadden ze niet het idee dat ze opschoten. Dat kwam aan de ene kant omdat ze wisten dat Ziggara's invloed heel ver reikte. Ze moesten echt heel ver weg zien te komen om er zeker van zijn dat de heks ze niet meer zou kunnen vinden. En aan de andere kant kregen ze dat gevoel, omdat het bos niet leek te veranderen. Hoe lang ze ook liepen, het bos om hun heen bleef maar het zelfde: Bomen, bomen

en nog eens bomen. Af en toe een open plek, of een klein beekje. Dat er voor hun gevoel ook steeds hetzelfde uitzag. Meer was het niet. Zouden ze in een kringetje lopen?

"Ik houd de maan aan," zei Joris. "Als we die altijd rechts van ons hebben, dan kunnen we nooit ver afdwalen."

"Misschien heeft de heks de maan wel betoverd?" vroeg Resi angstig. "Stel dat we inderdaad in een cirkel lopen?"

Maar Joris schudde ontkennend met zijn hoofd.

"Dat geloof ik niet," zei hij. "Laten we goed opletten en onthouden waar we langs komen. Als we een bepaald punt vaker zien, dan zitten we fout."

"Lekker," zuchtte Resi sarcastisch. "Het lijkt allemaal op elkaar. Ik kan, denk ik, niet goed zien of we iets al eerder hebben gehad."

Maar toch probeerde het meisje goed op te letten. En inderdaad, hoewel alles heel veel op elkaar leek, en ze meermalen dacht dat ze nu toch iets tegenkwamen dat ze al eerder hadden gepasseerd, bleek dat toch steeds niet zo te zijn. En ze kwamen geen enkele keer op een plek waar ze al eerder waren geweest. Misschien gingen ze dan toch wel goed!

Maar het bleef vreemd stil in het bos. Ze kwamen niemand tegen. Op een gegeven moment hielden Joris en Resi even rust. De twee kinderen gingen op het mos zitten en strekten hun benen uit die al vermoeid begonnen te worden. Het was ook niet niks om zo vanuit je bed ineens een heel stuk te moeten lopen.

"Waar gaan we heen?" vroeg Resi aan Joris toen ze zo zaten.

Joris schudde met zijn hoofd en lachte toen zacht.

"Meisje, dat weet ik ook niet," antwoordde hij.

Resi zuchtte.

"Waar *wil* je heen?" vroeg ze toen aan hem.

Joris fronste zijn wenkbrauwen.

"Tja," zei hij. "Daar heb ik eigenlijk niet goed over nagedacht.

Kabouters? De blauwe bloemen? Of de elfjes?"

"De blauwe bloemen lijken me het beste," antwoordde Resi. "Ze zullen ons wel verder helpen. Ze kunnen ons raad geven, en ook

bezitten ze toverkracht. Dat heeft kabouter Rompelpot mij wel eens verteld."

"Ja, mij ook," antwoordde Joris terwijl hij geeuwde. "OK, dan gaan we naar de blauwe bloemen. Maar ik weet de weg niet."

"Nee," antwoordde Resi mismoedig en ze schudde met haar hoofd.

"Ik ook niet. Ik weet niet eens waar we zijn. Ik hoop dat we iemand tegen zullen komen. Dan kunnen we het hem vragen."

Resi's wens werd verhoord. Ze kwamen iemand tegen. Toen de twee kinderen na een poosje uitrusten weer op weg waren gegaan, hoorden ze plotseling geritsel verderop in het bos. Snel verborgen de jongen en het meisje zich achter een paar struiken en slopen toen zachtjes op het geluid af.

Een mannetje was daar bezig. Een mannetje dat klein was en een gedrongen, gerimpeld uiterlijk had. Hij zag er heel anders uit dan kabouter Rompelpot, en was waarschijnlijk ook geen kabouter. Hij stond midden op een open plek in het bos, waar de maan helder scheen, en was daar iets aan het plukken. Zijn vondst deed hij steeds in een grote zak die hij op zijn rug droeg. Toen Joris en Resi dichterbij kwamen, zagen ze dat het paddenstoelen waren dat het mannetje plukte. De hele open plek was er vol mee. Maar het was geen soort dat de kinderen kenden. Deze hadden ze nog niet eerder gezien. Zelfs niet bij de paddenstoelen die Resi voor de heks had moeten plukken. Dit waren grijsblauwachtige paddenstoelen, met vreemde, rode lijntjes erop.

De twee kinderen verscholen zich achter een struik en bleven daar een poosje naar het mannetje kijken die op de open plek met het plukken van de paddenstoelen doorging.

Resi keek Joris vragend aan. En Joris keek Resi aan. Toen keken ze allebei opnieuw naar het mannetje. Zou hij aardig zijn? Zouden ze hem kunnen vertrouwen?

"We moeten de gok maar nemen," fluisterde Joris tenslotte in Resi's oor. "En wij zijn met zijn tweeën. Laten we er maar heen gaan."

De jongen rekte zich uit zodat hij boven de struiken zichtbaar werd.

"Hallo!" riep hij luid naar het mannetje, terwijl hij met zijn handen zwaaide om aandacht te trekken. "Hallo daar. Kun je ons helpen?" Het mannetje sprong op en liet van schrik de volle zak van zijn rug glijden. Met een bonk kwam deze op de grond.

"Wees niet bang," zei Joris terwijl hij van achter de struiken tevoorschijn kwam en naar het mannetje toeliep. Op een afstandje volgde Resi hem. "We doen niemand kwaad. Maar we zijn verdwaald in het bos. Kan je ons de weg wijzen?"

Het mannetje keek nog even geschrokken naar hem op, maar vroeg toen:

"Waar moeten jullie heen?"

"Naar de ruïne van Abaron," antwoordde Joris. Hij was opgelucht dat het mannetje met hem sprak. "Ken je die?"

Het gerimpelde mannetje trok verbaasd zijn wenkbrauwen op toen hij het antwoord hoorde.

"De ruïne van Abaron?" herhaalde hij verbaasd. "Maar daar spookt het."

Joris knikte als teken dat hij dat wist. Plotseling bukte het mannetje en raapte haastig zijn zak op. Toen ging hij snel een paar passen achteruit. Joris stond verbaasd stil.

"We doen niets," zei hij nogmaals tegen het mannetje.

Het mannetje bleef besluiteloos staan.

"Kijk uit dat je de paddenstoelen niet vertrapt," zei hij tenslotte.

"Ze zijn kostbaar."

"Wat zijn het voor paddenstoelen?" vroeg Resi nieuwsgierig terwijl ze bij Joris ging staan.

"Pubbediameradonons," antwoordde het mannetje.

"Het zegt je toch niets," voegde hij er aan toe toen hij Resi's blik zag.

"We zijn vrienden van kabouter Rompelpot," zei Joris. "Hij is in gevaar. We willen hem redden."

Het mannetje bleef weer stil.

"Kent u kabouter Rompelpot?" vroeg Resi.

"Ja," antwoordde het mannetje. "Maar wat moeten jullie in de ruïne? Normale mensen gaan er niet heen."

"De blauwe bloemen groeien daar," legde Joris uit. "We hebben hun raad nodig."

"Kan je ons er heen brengen?" vroeg Resi.

Het mannetje bleef weer even stil. Toen wenkte hij met zijn hand.

"Volg me maar," zei hij. "Maar kijk uit voor de Pubbediameradonons."

Voorzichtig stapten Joris en Resi tussen de paddenstoelen door over de open plek. Ze waren allebei opgelucht dat het mannetje hun wilde helpen.

"Is het ver?" vroeg Resi toen. "Ik heb het idee dat we een heel eind afgedwaald zijn."

"Dat valt wel mee," antwoordde het mannetje. "Ik zal jullie brengen. Maar ik ga er zelf niet naar binnen. Die ruïne is betoverd. En ongeluk kome over hen die er naar binnen zijn gegaan. Brrrrr."

"We moeten wel," antwoordde Joris.

Hoofdstuk 14: Voor de tweede keer in de ruïne van Abaron

Samen met het mannetje stapten Joris en Resi voorzichtig door het veld met de paddenstoelen. Ze kwamen langzaam vooruit, omdat ze de paddenstoelen niet wilden beschadigen. Eindelijk bereikten ze het bos dat aan de andere kant van het veld verder ging. Daar versnelde het mannetje zijn tempo. Plotseling schoot hij tussen de bomen weg.

"Hee, niet zo snel!" riep Joris hem verschrikt achterna. Hij en Resi hadden deze nacht al een flink stuk gelopen en waren moe. Ze konden het mannetje niet bijhouden.

"Sorry," zei het mannetje en hij verminderde vaart. Tussen de bomen wachtte hij tot de jongen en het meisje weer bij hem waren. Toen liepen ze met z'n drieën verder.

Ongeveer een uur liep het mannetje met Joris en Resi door het bos. Al die tijd zei hij geen woord tegen de jongen en het meisje. Stil liep hij voor hen uit door de bomen. Zijn zak schudde op zijn rug heen en weer. Er scheen een blauwpaarse gloed uit.

"Dat is vast van die paddenstoelen," bedacht Resi die er naar keek.

"Hoe heetten die dingen ook al weer? Pudde nog wat."

Maar het meisje kon niet meer op de naam komen.

Langzaam werd het bos anders. Het begon te lijken op het bos waar kabouter Rompelpot in woonde: oud, en met hoge bomen.

En met meer water. Resi keek uit naar Ivar. Misschien kwamen ze hem nog tegen!

Opeens domde in de verte een schaduw op. Meteen stond het vreemde mannetje met zijn blauwlichtende zak stil. Met zijn vrije hand wees hij naar de schaduw in de verte.

"Daar is de ruïne van Abaron," zei hij tegen de kinderen. "Jullie weten nu hoe je er moet komen. Ik ga niet verder."

"Eh, ja, dank je wel," antwoordde Joris. Hij was wat beduusd door het plotselinge afscheid die het mannetje maakte. "Ja, we kunnen het nu verder zelf vinden. Bedankt voor uw hulp."

Maar de jongen was nog niet uitgesproken, of het mannetje was al weggespart. Met zijn lichtgevende zak verdween hij snel in het bos.

Joris keek Resi verbaasd aan en toen keek hij om zich heen.

"Hoe laat zou het zijn?" vroeg hij aan het meisje.

"Ik heb geen idee," antwoordde Resi. "Ik had mijn horloge mee, maar die is stil komen te staan toen ik hier kwam. Dus ik weet het niet. Het is vast al laat in de nacht."

Opnieuw keek Joris naar de donkere schaduw die daar dreigend tussen de bomen opdoemde.

"Zou Ziggara wel eens in de ruïne komen?" vroeg hij zich af.

Resi keek ook en haalde haar schouders op.

"Iedereen is bang voor die ruïne," zei ze. "Ik hoop Ziggara ook.

Dan zijn we daar veilig voor haar."

"Ja," zei Joris. "Daar dacht ik ook aan. Laten we er maar snel heen gaan."

Door de bomen zochten de jongen en het meisje hun weg naar de ruïne. Ze kwamen bij de muur en keken in het rond.

"We moeten een ingang vinden," zei Joris. "Waar zullen we heen gaan, naar links of naar rechts?"

"Laten we naar links gaan," besloot Resi. "De blauwe bloemen waren aan de linkerkant van het kasteel."

Dus begonnen de jongen en het meisje links langs de muur te lopen.

Na een poosje kwamen ze bij een poort. Voorzichtig probeerde Resi de deur die er in zat. Die ging gelukkig open. Het meisje opende hem op een kier en keek toen naar binnen. Ze hield haar adem in toen ze het flikkerende schijnsel van een vuur zag. Het hele plaatje kwam haar bekend voor. Ze zag een groot, open plein, waarop een fontein stond die water spuwde, met daarachter de

contouren van het grote kasteel. En daar vlak voor het grote gebouw brandde een vuur waarnaast een vrouw zat: Elsa.

"Joris, we zijn hier op het grote plein!" zei het meisje. "Ik zie daar Elsa zitten. Laten we naar haar toe gaan."

Joris stribbelde een beetje tegen. Hij wilde graag naar de blauwe bloemen en die waren links! Maar Resi trok hem mee.

De jongen en het meisje liepen het grote plein op en staken hem over. Ze kwamen langs de fontein waar de kapotte vissen nog steeds hun water spuwden. Toen gingen ze naar Elsa toe.

Het vrouwtje zag hun niet komen. Ze was in slaap. Joris stak een arm uit en schudde haar zachtjes heen en weer. Direct werd het vrouwtje verschrikt wakker.

"Niet doen!" zei ze angstig. "Laat me mezelf blijven. Alsjeblieft." Toen zag ze de twee kinderen, en een glimlach kwam over haar gezicht.

"Hee, jullie zijn het weer," zei ze verheugd. "Wat leuk dat jullie me opnieuw bezoeken. Jullie willen vast wat soep."

"Nu, dat niet," zei Joris. "We zijn op weg naar de blauwe bloemen."

"We kwamen alleen even kijken hoe u het maakte," voegde Resi er aan toe.

"Goed, goed, goed," antwoordde het vrouwtje. "Met mij is alles goed."

"Maar met jullie niet," voegde ze eraan toe, terwijl ze de kinderen aandachtig bekeek. "Jullie zijn bang en verschrikt. Waar hebben jullie gezeten?"

"Bij de heks Ziggara," antwoordde Resi. "We zijn inderdaad op de vlucht. We hebben de raad van de blauwe bloemen nodig. Daarom zijn we hier."

"Zo zo," zei het oude vrouwtje en werd toen stil.

"Zo zo," zei ze na een poosje nog eens. "De blauwe bloemen. Ga maar lief kind. De blauwe bloemen zullen je raad geven. Maar hij..."

En het vrouwtje wees met een vinger naar Joris.

"Hij moet buiten blijven. Hij is al te lang in deze ruïne geweest. Ik zie het aan je. Je bent te veel gerimpeld. Maak je vlug buiten de muren, en wacht daar totdat zij (en het vrouwtje wees nu naar Resi) terug komt van de blauwe bloemen."

"Oh," schrok Resi. "Ga ik dan nog lelijker worden?" Daar had ze nog niet aan gedacht.

"Kindje, de wijze raad van de blauwe bloemen komt niet zomaar," sprak de vrouw op een troostende toon. Het moest verstandig klinken, maar het klonk Resi als totale onzin in haar oren. Toch moest ze eraan geloven. Het meisje slikte.

"Goed, ik ga er alleen naar toe," zei ze. "Bedankt voor uw advies."

"Graag gegeven," antwoordde het vrouwtje. "Weten jullie zeker dat jullie geen soep willen?"

"Nee, helaas," antwoordde Resi. "Sorry, maar wij hebben een beetje haast."

"Ik zie het, ik zie het," antwoordde het vrouwtje. "Jullie zijn op de vlucht. Nou, succes kinderen. Het was fijn dat jullie even langs kwamen."

De twee kinderen namen afscheid van het vrouwtje, en gingen toen weer terug naar de poort aan het eind van de zuilengalerij. Toen waren ze weer terug in het bos.

Langs de muur liepen ze nu naar de tweede poort. Die ging gelukkig open. Vanaf hier moest Resi in haar eentje gaan. Het meisje slikte toen ze afscheid nam van Joris.

"Ik blijf hier op je wachten," antwoordde de jongen bemoedigend.

"Wees niet bang. Het lukt je wel."

Resi knikte en schraapte al haar moed bij elkaar. Toen ging ze door het poortje.

Ze kwam op de binnenplaats. Deze zag er donker uit. Resi huiverde en probeerde niet te denken aan wat daar allemaal in die donkere gaten kon zitten. Gelukkig had ze haar glimsteen die licht gaf. Dapper zocht het meisje met haar ogen naar de poort die haar naar de tuinen zou leiden. Daar was hij! Opgelucht ging ze er naar toe en liep er doorheen, de tuinen binnen.

In de tuinen was het niet ver meer. Resi zag in de verte al een zwak blauw schijnsel lichten die haar vertelde waar ze moest zijn. Daar waren de blauwe bloemen! Daar moest ze heen.

Voorzichtig zodat ze niet zou struikelen zocht het meisje haar weg en toen was ze bij de blauwe bloemen. Die waren weer met zijn allen aan het wiegen. Ook klonk weer dat gesuis. Het teken dat ze met elkaar aan het communiceren waren. Het gesuis ging door toen het meisje hun genaderd was. Resi zou de bloemen moeten storen.

"Eh," zei het meisje verlegen tegen de bloemen. En ze voelde zich erg alleen zo zonder Joris. "Eh, hier ben ik weer. Mag ik jullie opnieuw wat vragen?"

Gelukkig de bloemen hadden haar gehoord. Ze hielden meteen op met hun gewieg en de zilveren stem klonk op terwijl de bloemen tegen haar spraken:

"Natuurlijk mag dat, mijn kind. Vertel ons, wat is er aan de hand?"

Blij met deze hartelijk uitnodiging begon Resi de bloemen alles te vertellen. Ze vertelde dat zij en Joris hun vorige raad hadden opgevolgd en bij de heks Ziggara waren ingetrokken. Maar de heks was nu achter hun geheim gekomen en had hun voor een proef gesteld: Joris en zij moesten het huisje van kabouter Rompelpot in brand steken. Maar dat wilden de kinderen niet. En dus waren ze de heks ontvlucht. Maar nu wisten ze niet wat ze konden doen. Konden de blauwe bloemen hun helpen?

Toen Resi uitgesproken was, begonnen de bloemen weer te wiegen. Even dacht het meisje dat ze haar negeerden en verder gingen met hun eigen bezigheden. Maar ze bleef toch maar wachten. Het kon immers ook zijn dat ze met elkaar overlegden! En gelukkig was dat het geval. Want na een poosje hield het wiegen weer op en de zilveren stem klonk opnieuw.

"We zullen een namaak huisje voor je maken. Strek je rechter wijsvinger eens naar ons uit?"

Resi deed wat de bloemen haar vroegen en strekte haar rechter wijsvinger naar ze uit. Toen kwam vanaf de bloemen een vreemd zoemend geluid. Alsof ze met z'n allen zoemend aan het neuriën

waren. En Resi's wijsvinger begon te tintelen. Dat duurde even zo, en toen stierf alles weer weg.

De zilveren stem sprak weer.

"Je hebt nu onze kracht. Het zal je naar een plek brengen die ver weg van het huisje van kabouter Rompelpot ligt. Wees niet bang dat de heks merkt dat jullie de andere kant op gaan. Ze zal het niet merken. Daar, ver weg van het echte huis, zal een huisje staan dat precies als dat van Kabouter Rompelpot is. Dat huisje kan je in brand steken. De heks zal niet merken dat het niet het echte huisje is."

"Oh, dank u wel!" zei Resi opgelucht toen ze begreep wat het plan was. Het meisje was heel blij dat de blauwe bloemen zo'n mooie oplossing voor haar gevonden hadden.

"Oh, nog iets," klonk de zilveren stem van de blauwe bloemen.

"Waarschuw kabouter Rompelpot van te voren. Zeg hem dat hij naar kabouter Grisius moet gaan."

Resi knikte.

"Grisius," herhaalde ze. "Ik zal het onthouden."

"Succes," wensten de blauwe bloemen haar. En toen begonnen ze weer met elkaar te praten en te wiegen. En Resi begreep dat ze weg kon gaan. Ze draaide zich om en in de donkerte van de nacht zocht ze haar weg terug naar de poort die haar naar het kleine binnenplaatsje zou leiden.

Maar halverwege de tocht bedacht ze ineens iets. Ja, dat moest ze de blauwe bloemen ook nog vragen! Dat ze daar niet aan had gedacht! Vlug draaide het meisje zich om en ging weer terug naar de blauwe bloemen.

"Eh, blauwe bloemen," begon ze al van verre. "Sorry dat ik nog even stoor. Maar kunnen jullie er voor zorgen dat we weer op tijd bij Ziggara terug zijn, zodat ze niets merkt? We weten de weg namelijk niet, en het is volgens mij al heel laat."

De blauwe bloemen namen niet eens de moeite om te stoppen met praten. Even klonk de zilveren stem op, en Resi kon nog net horen hoe werd gezegd: "Volg je wijsvinger." Toen namen de bloemen geen notitie meer van haar.

Een beetje teleurgesteld over dat ze zo genegeerd werd, draaide Resi zich om en zocht opnieuw haar weg uit de tuin. Ze kwam bij de binnenplaats en toen bij de poort. En buiten stond Joris op haar te wachten.

Opgelucht sprongen de jongen en het meisje in elkaars armen. "Hoe is het gegaan?" vroeg Joris. "Heb je advies van de blauwe bloemen gekregen?"

"Ik heb zelfs toverkracht gekregen," zei Resi terwijl ze haar wijsvinger voor Joris' neus heen en weer zwaaide. "We moeten de heks naar een plek leiden waar een nephuisje staat. Die kunnen we dan in brand steken."

Joris trok zijn wenkbrauwen op.

"Zo zo," zei hij. "En zal Ziggara het niet merken als we haar de verkeerde richting op leiden?"

"De blauwe bloemen zeiden van niet," antwoordde Resi. "Het klinkt alsof het allemaal heel veilig is. Maar eerst moeten we kabouter Rompelpot waarschuwen. We moeten hem vertellen dat hij naar kabouter Grisius moet gaan."

Joris maakte een verschrikt gebaar. "Nu nog?" vroeg hij. "Maar het is al laat! Ik begreep dat we weer terug moeten naar Ziggara. Dan moeten we daar wel op tijd zijn. Voordat ze wakker wordt en ziet dat we weggevlucht zijn! Vergeet niet dat ze ons wantrouwt!"

"Tja, dat vroeg ik ook aan de blauwe bloemen, en zij zeiden dat ik gewoon mijn wijsvinger moest volgen," zei Resi. "We moeten echt eerst langs kabouter Rompelpot. Laten we maar op de blauwe bloemen vertrouwen. Misschien dat we de heks kunnen laten denken dat we karweitjes in het bos hebben gedaan."

Joris zuchtte, maar gaf toch toe.

"En hoe komen we bij kabouter Rompelpot?" vroeg hij. "Weet jij de weg nog?"

"Nee," bekende Resi. "Maar zou de wijsvinger ons hier ook niet kunnen helpen?"

Joris maakte een hulpeloos gebaar.

"Doe maar," zei hij een beetje kribbig. "We hebben geen andere keus."

"Eh," zei Resi, en het meisje bleef besluiteloos staan. "Ik weet niet hoe."

Joris was verbaasd. "Je weet niet hoe?" herhaalde hij.

"Nee," antwoordde Resi, "de bloemen hebben alleen mijn vinger betoverd. Ze hebben niet verteld hoe ik die moet gebruiken."

"Voel je er wat in?" vroeg Joris.

"Het tintelde toen ze hem betoverden," antwoordde Resi. "Nu voel ik niets meer."

"Misschien dat het voor zich spreekt," opperde Joris. "Wat zou je doen als je een betoverde vinger had die jou de weg zou kunnen wijzen?"

"Ik zou hem voor me houden, en kijken waar hij heen wijst," antwoordde Resi.

"Nou, doe dat dan maar," zei Joris.

"OK," antwoordde Resi.

Het meisje hief haar hand op en stak haar vinger naar voren.

Gespannen wachtten Joris en zij toen op wat komen zou, maar er gebeurde niets.

"Ik zou het de vinger ook nog vragen," merkte Joris op. "Vraag eens of hij je naar het huisje van kabouter Rompelpot wil leiden?"

"Oja," zei Resi. Ze vond het wel vreemd om zo midden in het bos iets aan haar eigen vinger te vragen. Maar toch deed ze het.

"Vinger, kan je ons naar kabouter Rompelpot leiden?" vroeg ze. Opnieuw wachtten de jongen en het meisje in spanning af, en ja, daar gebeurde wat! Opeens leek het of Resi's vinger een eigen leven ging leiden. Het draaide naar links en trok het meisje met zich mee.

"Hee, kijk, we moeten daarheen!" riep Resi uit.

De vinger begon aan het meisje te trekken, en Resi moest gaan lopen.

"Volg me, Joris!" riep ze angstig naar achteren. "De vinger trekt me naar kabouter Rompelpot!"

Hoofdstuk 15: Toverkracht van de blauwe bloemen

Resi's vinger leidde de jongen en het meisje door het bos recht naar het huisje van kabouter Rompelpot toe. Opeens zag Resi het tussen de bomen liggen.

"Daar is het!" riep ze naar Joris. Ze wilde het huisje aanwijzen, maar dat was niet nodig. Haar vinger wees er al naar.

"Word je arm niet moe?" vroeg Joris ongelovig aan haar. "Het staat al de hele tijd recht vooruit gestrekt."

"Nee, het houdt zichzelf omhoog," verklaarde Resi. "Ik hoef niets te doen. Het is net alsof het op iets rust. Ik weet ook niet hoe dat kan. Het is toverkracht."

Daar was het huisje van kabouter Rompelpot. De vinger leidde de jongen en het meisje recht naar de voordeur. En toen: boem. Resi's arm viel omlaag.

"We zijn er," zei Resi tegen Joris. "De vinger is er mee opgehouden. Ik heb hem weer terug."

Joris keek rond of er een bel was.

"Je moet kloppen," zei Resi tegen hem. "Er is geen bel." Ze begon te fluisteren nu ze zo dicht bij het huisje stonden. Het was nog half nacht. Waarschijnlijk sliep kabouter Rompelpot nog.

Dat bedacht Joris ook.

"Kabouter Rompelpot ligt vast nog in bed," zei hij tegen Resi.

"Moeten we hem echt wakker maken?"

Resi dacht na.

"We kunnen niet tot de ochtend wachten," antwoordde ze. "We moeten bij de heks terug zijn voordat het licht wordt."

Joris wees naar het oosten en tot haar schrik zag Resi dat het daar tussen de bomen al licht begon te worden.

"Waarschijnlijk zijn we al te laat," zei Joris.

"Oh jee!" schrok het meisje. "Maar wat doen we dan?"

Joris haalde zijn schouders op. "Dat zien we straks wel,"

antwoordde hij. "Maar we hoeven dus geen haast te maken. Laten

we het ons gemakkelijk maken, en wachten op de dag. Kabouter Rorpelpot zal het vast niet leuk vinden als we hem op dit vroege uur wekken."

Resi stemde toe, en de twee kinderen gingen in het gras dat aan de zijkant van het paadje groeide, zitten. Maar ze zaten nog maar net toen ze ineens een opgewekt 'hallo' hoorden.

"Hee, wie hebben we daar? Gasten!" klonk de opgewekte stem vanuit het bos.

Resi en Joris keken verrast op, en schoten toen verschrikt overeind. Kabouter Rorpelpot!

"U bent wakker!" zei Resi verbaasd.

De kabouter glimlachte. Hij was echt heel opgewekt voor zijn doen.

"Natuurlijk mijn kind. Soms moet ik er vroeg op uit. Bepaalde planten bloeien alleen bij het eerste ochtendkrieken, en die ben ik gaan halen. Kijk!"

Trots toonde de kabouter hen de inhoud van zijn mand. Resi zag allemaal kleine bloemetjes liggen. De bloemetjes waren geel en wit, met een blauw hartje.

"Wat zijn dat voor bloemen?" vroeg het meisje.

"Oh, ze hebben een heel moeilijke naam," antwoordde de kabouter. "Maar ze zijn heel goed voor als je pijn hebt. Ik maak er straks siroop van. Maar wat brengt jullie hier?"

Joris werd ernstig.

"We komen je waarschuwen," antwoordde hij.

De kabouter trok verbaasd zijn wenkbrauwen op.

"Waarschuwen?" herhaalde hij vragend.

"Voor de heks Ziggara," verklaarde Resi. "En voor ons," voegde ze eraan toe.

"Voor jullie?" vroeg kabouter Rorpelpot ongelovig. "Hij wees naar de deur van het huisje. Kan ik jullie wel binnen laten?"

"Natuurlijk," zei Joris een beetje geërgerd. "We blijven je vrienden. Wacht eerst totdat we je het hele verhaal verteld hebben."

"OK," antwoordde Rompelpot. Met een klein, gouden sleuteltje opende hij het slot van de voordeur. "Nou, kom dan maar binnen."

Alles was nog net zoals toen ze voor de eerste keer bij de kabouter was, zag Resi toen ze het huisje van kabouter Rompelpot opnieuw binnenstapte. De gang met de haakjes aan de muur. En achterin de deur naar de woonkamer, met daarin de overvolle kasten. Het plekje waar Ivar de vorige keer had gezeten, was nu leeg. Het was het enige lege plekje op de kasten.

Ze wees ernaar.

"Is dat plekje speciaal voor Ivar?" vroeg ze aan de kabouter.

"Welk plekje?" vroeg Rompelpot verbaasd.

"Die lege daar," antwoordde Resi. "Op de kast. Het is het enige plekje op de kasten waar niets staat."

"Oh!" zei de kabouter verbaasd. "Dat is fijn! Bedankt voor het aanwijzen. Daar kunnen mooi de potten met deze bloemen staan."

En hij zette de mand met de afgeknipte bloemetjes op tafel.

Resi kon een gevoel van wanhoop niet onderdrukken. Wat had ze gezegd!

"Nee, niet doen!" zei ze verschrikt tegen de kabouter. "Ivar zit daar altijd. Straks heeft hij geen plek."

"Ivar vindt altijd wel weer een nieuw plekje," antwoordde de kabouter terwijl hij naar een van de kasten toeliep en de deuren ervan opende. "Eens kijken waar ik lege potjes heb."

De kinderen zagen in de geopende kast een hele verzameling glaswerk en potten staan. Het leek hun dat de kabouter niet lang hoefde te zoeken. Maar dat deed Rompelpot toch wel.

"Nee, die zijn het niet, en die zijn het ook niet," mompelde hij terwijl hij langs de planken zocht. "Waar zijn ze nu?"

Joris keek Resi aan en wees toen naar de schommelstoelen bij het raam. Resi knikte, en de kinderen gingen in de schommelstoelen zitten. Ondertussen bleef Kabouter Rompelpot langs de planken zoeken.

Gelukkig, eindelijk had hij de juiste potjes gevonden.

"Kinderen, ik kom er zodirect aan," zei hij tegen Joris en Resi. "Ik moet eerst even de bloemen in de potjes doen."

Met de mand en de potjes verdween de kabouter naar de keuken.

Toen waren Joris en Resi alleen in de woonkamer.

Nieuwsgierig keken de jongen en het meisje de kamer rond. Ze konden nu alles goed bekijken. Resi zag een heleboel potten, glaswerk, flesjes, boeken en beeldjes. Ze huiverde toen ze bedacht dat Ziggara dit alles in brand wilde steken. Dat kon iemand toch niet doen! Gelukkig dat ze nu een plan hadden.

Daar was de kabouter al weer terug. En hij had thee gemaakt!

"Kijk eens," zei hij tegen de kinderen. Hij zette het dienblad met de thee op het tafeltje tussen de schommelstoelen. Toen schraapte hij zijn keel terwijl hij Resi aankeek.

Resi wist eerst niet wat hij bedoelde. Toen bedacht ze plotseling dat dit de schommelstoel van de kabouter was. Verschrikt sprong ze eruit.

"Ik ga wel op de grond zitten," zei ze.

Op de grond lag een dik kleed met rode en lichtbruine figuren.

Resi ging erop zitten. Het was heerlijk zacht.

Ondertussen ging de kabouter in de schommelstoel zitten.

Tevreden schommelde hij een paar keer heen en weer.

"Zo, en waarom moet ik nu voor jullie oppassen?" vroeg hij toen, meteen met de deur in huis vallend.

Resi deed haar mond open om antwoord te geven, maar Joris was haar voor.

"Laat mij dit vertellen," zei hij tegen het meisje. "Dit verhaal moet goed van voor naar achteren worden verteld."

En hij begon kabouter Rompelpot van Ziggara's plan te vertellen.

Midden in zijn verhaal, kwam de zon ineens tevoorschijn en scheen door de ramen van het huisje naar binnen. Direct kregen ze alle drie een rilling.

"Was het hier zo koud?" vroeg Resi zich af, terwijl ze zich schudde. "Ik kreeg een rilling van de zon."

"Wij ook," antwoordde kabouter Rompelpot. "Nee, het was niet de temperatuur. Het is de heks. Ziggara heeft gemerkt dat jullie weg zijn."

Er viel een stilte in de kamer.

"En nu?" vroeg Resi met een bibberstem. "Wat moeten we nu doen?"

"Ziggara speurt het bos af naar jullie," legde de kabouter uit. "Dat is de rilling die we voelden. Ik vrees dat ze ons al gevonden heeft."

"Maar dan weet ze dat we haar plan proberen te verijdelen!" riep Joris verschrikt uit.

De kabouter haalde zijn schouders op.

"Ik kan er niets aan doen," zei hij een beetje verdrietig.

Maar toen begon Resi's vinger plotseling te tintelen. Ze hield hem omhoog.

"Mijn vinger tintelt," zei ze.

"Hoe komt dat?" vroeg kabouter Rompelpot nieuwsgierig.

"Hij is betoverd door de blauwe bloemen," legde Joris vlug uit.

"Resi heeft toverkracht. Wat zegt de vinger, Resi?"

"Ik weet het niet," zei het meisje zielig. "Hij tintelt alleen."

Kabouter Rompelpot stond vlug uit zijn schommelstoel op en ging naar een laag kastje toe. Hij rommelde door de spullen die op het kastje lagen en kwam toen terug met een bril. Een vreemde bril was het, met een vreselijk zwart montuur. De kabouter zette zijn eigen bril af en zette de donker bril op. Aandachtig tuurde hij door de vreemde bril naar Resi's vinger.

"Aha," zei hij, terwijl hij de vinger nauwkeurig bekeek. "Aha."

"Wat zie je?" vroeg Joris nieuwsgierig aan de kabouter. Resi zei niets. Ze hief de vinger maar op, die nog steeds tintelde.

"De vinger zendt stralen uit," antwoordde de kabouter. "Ze zullen de heks op afstand houden. Ik geloof niet dat de heks nu kan zien waar jullie zijn. De blauwe bloemen hebben je dus toverkracht gegeven. Dat is mooi."

"Gaat dit door totdat we weer bij de heks zijn?" vroeg Resi.

"Jullie moeten maar weer snel naar haar toe gaan," antwoordde de kabouter. "Maar eerst moeten jullie je verhaal nog afmaken."

Dus Joris ging door met zijn verhaal.

"Zo zo," zei de kabouter toen het verhaal uit was. "Zo zo. Jawel." Hij bleef even stil.

"Goed, ik ga naar Grisius," zei hij toen. "Ik zat me juist zorgen te maken over hem, want ik heb al heel lang niets meer van hem gehoord. Te lang eigenlijk niet. Hopelijk is alles goed met hem. Enfin, dat zal ik nu snel te weten komen. Misschien is hij ziek geweest. Ja, het is misschien wel goed als ik hem weer eens opzoek. Ik heb dat steeds niet gedaan omdat ik voelde dat ik in de buurt van de elfjes moest blijven, maar nu moet ik zelfs. Maar ik hoop wel dat de heks geen vervelende streken gaat uithalen als ik er niet ben."

Het was weer even stil in het kamertje.

"Ziggara moet worden gestopt," mompelde de kabouter toen voor zich uit, in gedachten verzonken. "De oplossing ligt in hoe ze gekomen is, maar hoe is ze gekomen?"

"Ja, daarvoor zijn we hier," antwoordde Joris.

Rompelpot kwam weer terug in de wereld.

"Ja, daarvoor zijn jullie hier. Maar de heks lijkt aan de winnende hand."

"Goed, ik ga er even tussenuit. Grisius zal ook blij zijn me weer te zien. Het is echt lang geleden dat ik hem een bezoekje bracht. Doen jullie je best erachter te komen wat de heks hier houdt, en wat haar geheimen hier zijn. In naam van de elfjes, en in naam van iedereen die hier woont."

"OK," antwoordde Joris. Hij voelde dat kabouter Rompelpot het jammer vond dat ze nog niet zo ver waren. Maar wat konden zij doen? Ziggara had toverkracht en met die kracht kon ze alles!

"Moeten we echt terug naar Ziggara?" vroeg Resi wat ongerust. Liever was ze bij de heks weggebleven. Helemaal nu de heks hun verdacht vond en in de gaten hield. Het meisje herinnerde zich de stervormige patronen van de kruiden in het afwaswater. Er had betovering in de lucht gezeten! Moesten ze daarnaar terug? Maar kabouter Rompelpot knikte.

"Ja, Ziggara moet gestopt worden," zei hij. "En jullie zijn de enigen die dat kunnen doen."

Resi zweeg, maar knikte gehoorzaam. Ze was nog steeds bang. De kabouter wees naar haar vinger.

"Die vinger zal jullie helpen," zei hij.

"Alleen maar bij de truc om het verkeerde huisje in brand te steken," antwoordde Resi schamper. "Dat is immers wat ik de blauwe bloemen heb gevraagd."

Kabouter Rompelpot antwoordde niet, maar dacht na. Toen sprong hij plotseling uit zijn stoel op.

"Ik ga me klaarmaken voor de reis," zei hij tegen de kinderen. Zo een einde makend aan het gesprek. "En jullie kinderen doen er goed aan weer naar Ziggara terug te gaan."

Hoofdstuk 16: Ontmoeting in het bos

Resi en Joris liepen terug door het bos. Resi's vinger wees hun de weg. De kinderen wisten niet hoe ver het nog was, of hoeveel ze al hadden afgelegd. Ieder moment verwachtten ze de open plek met de boerderij van Ziggara door de bomen te zien schijnen, en ze waren bang voor dat moment. Na die ene keer bij kabouter Rompelpot hadden ze de rillingen niet meer gehad. Zou Ziggara gestopt zijn met zoeken? Of beschermde Resi's vinger hun nu? De zon was inmiddels al flink geklommen. Van boven scheen hij neer op het bos. Het begon warm te worden. De natuur maakte zich klaar voor een soezerige middag. Groot was de verrassing dan ook toen de jongen en het meisje even later opeens geluiden van gezang hoorden. Verrast bleven ze stilstaan. De geluiden kwamen van ver weg, en nu hoorden ze even niets. Maar daar voerde een volgende windvlaag de klanken opnieuw aan.

"Zingen!" zei Resi verbaasd tegen Joris. "Wie zou dat kunnen zijn?"

Het klonk erg mooi, en Resi wilde graag onderzoeken waar het vandaan kwam.

"We moeten verder naar Ziggara," antwoordde Joris nuchter.

"Waar wijst je vinger heen?"

"De vinger wijst ook in de richting van het gezang," zei Resi verheugd. "Misschien komen we er wel langs. Ik vraag me af wie daar zo zingt. Het klinkt erg mooi"

Opnieuw hoorden de jongen en het meisje een vlaag van de muziek.

"Het zijn meerdere stemmen," zei Resi toen opgewonden. "Het klinkt echt erg mooi. Zouden het elfjes zijn?"

"De elfjes moeten toch werken?" twijfelde Joris. "Als ze hier zo in het bos zouden zingen, zou Ziggara dat toch ontdekken?"

"Ja, dat is zo," gaf Resi toe. "Ik hoop dat we er langs komen. Dat de vinger ons niet ergens anders heen leidt. Ik wil graag weten wie daar zingt."

"Toch moeten we de vinger volgen, Resi" antwoordde Joris.

"Vooruit, laten we verder gaan."

De jongen en het meisje liepen door. Het gezang werd steeds duidelijker. Ze hadden nu niet meer de hulp van de wind nodig om het te kunnen horen. Duidelijk hoorden ze de muziek in het bos.

"Het zijn inderdaad meerdere stemmen," zei Resi tegen Joris. "Ik hoop dat het de elfjes zijn. Ik zou graag eens met ze willen praten."

"Laatst in de grot zagen ze er anders niet erg blij uit," mompelde Joris. "Ik hoop dat ze met ons willen praten."

"Toen was Ziggara bij ons," wierp Resi hier tegenin. "Maar nu zijn we met ons tweetjes. Of denk je dat ze boos op ons zijn?"

"Kabouters Rompelpot was ook niet blij met ons," antwoordde Joris. "Hij vindt dat we niet genoeg opschieten. Oh, dat zei hij wel niet, maar ik kon het wel voelen. Wat zullen de elfjes dan wel niet van ons denken?"

"Misschien is het daarom ook wel goed om met ze te praten," zei Resi. "Oh, ik hoop echt dat de vinger ons naar ze toe brengt."

Gelukkig, hoe verder Joris en Reis kwamen, hoe luider het gezang werd. En plotseling konden ze de elfjes door de bomen van het bos zien.

Tussen de bomen ontdekten de jongen en het meisje een kleine, open plek waar fijn gras groeide. En daar, zittend op het gras, maar soms ook op de takken van de bomen die rondom de open plek groeiden, waren de elfjes. Resi hield haar adem in toen ze ze zag. Het zag eruit als een sprookje! Al die elfjes in hun verschillende kleuren jurkjes, en met hun gazen vleugeltjes. En ze straalden licht uit, zag het meisje. In de schaduw van de bomen scheen rondom de elfjes een zacht licht. Net zoals het rondom Esmeralda had geschenen die nacht toen ze in haar kamer was verschenen.

De elfjes waren aan het zingen. Het gezang klonk heel fijn, en prachtig. Het was een huppelend liedje wat ze zongen, en de melodie betoverde Resi terwijl ze ernaar luisterde. Langzaam slopen de jongen en het meisje dichterbij. Nu kon Resi ook de

gezichtjes van de elfjes zien. En wat ze zag, maakte haar blij. Niet langer stonden de gezichtjes verdrietig en somber, zoals ze toen in de grot met de glimstenen had gezien. Maar ze stonden blij en gelukkig. De elfjes waren heel anders dan toen in die grot. Ze gingen op in hun lied, en zongen vanuit het diepst van hun hart. Dit was zoals het zou moeten zijn. Dit was zoals de elfjes waren. Zoals het was geweest voordat de heks Ziggara kwam.

Het lied was afgelopen, en de stemmen zwegen. Even was het stil in het bos. Maar toen klonk het geluid van een fluit. Resi keek rond en zag een elfje bij een boom op een grote, zilveren fluit spelen. De tonen van de fluit gingen de lucht in en werden naar de kinderen gedragen. Stil luisterden de twee kinderen vanuit het bos toe. Het klonk prachtig, magisch, sprankelend.

Enkele elfjes begonnen te dansen. Ze vlogen door de lucht en maakten daar sierlijke bogen. Nu eens gingen ze omhoog, dan weer omlaag. Soms met zijn tweeën, soms alleen. Vanaf hun zitplek keken de andere elfjes toe.

De dans was prachtig. Joris en Resi wilden er meer van zien en kropen naderbij. Maar plotseling verstomde de fluit.

"Er is iemand in de buurt!" klonk het waarschuwend.

Direct werd de roep door de andere elfjes overgenomen. De elfjes die aan het dansen waren geweest, stopten ermee en vlogen naar de grond, of naar takken van de bomen. Binnen een paar seconden was de lucht vrij.

Het werd ook heel stil op de open plek. Maar ineens stonden er vijf elfjes bij de kinderen. De vijf waren net zo verbaasd de kinderen te zien, als dat zij waren over de plotselinge verschijning van de elfjes.

"Jullie hier?" vroeg een van de vijf elfjes koel.

Een ander elfje richtte haar blik op Resi's vinger die nog steeds omhoog wees.

"Ze heeft een betoverende vinger," merkte ze op.

Het elfje dat het eerst had gesproken, keek, en keek toen verrast op.

"Hee," zei ze verbaasd. "Dat verklaart het."

"Wat verklaart wat?" vroeg Resi bibberend. Ze was wat bang voor de elfjes. Ze had de koele ontvangst niet prettig gevonden. En wat had haar vinger er mee te maken?"

"Kom mee, de open plek op," zei het elfje dat het eerst had gesproken. "Jullie zijn Joris en Resi, niet?"

"Ja," antwoordde Resi en Joris knikte.

Het elfje antwoordde verder niet, maar liep voor de kinderen uit terug naar de open plek. Joris en Resi volgden haar tezamen met de andere vier elfjes.

Een geluid van de verbazing klonk op toen de kinderen de open plek betraden.

"Zij hier?" hoorde Resi verbaasd uitroepen. "Wat doen zij hier?"

Het klonk niet erg aardig.

Een van de elfjes kwam naar hun toe vliegen.

"Hallo," zei ze tegen Resi. "Ken je me nog?"

"Ben jij Esmeralda?" vroeg Resi. Ze had het elfje sinds de nacht in haar slaapkamer niet meer gezien. En ze kon zich ook niet meer goed herinneren hoe ze eruit zag.

"Ja", antwoordde Esmeralda.

"Hoe is het met je? Staan jullie nog aan onze kant?" vroeg het elfje toen met een bezorgd gezicht aan Resi.

"Natuurlijk!" riepen Joris en Resi allebei tegelijk uit. "We zijn nog steeds voor jullie bezig! Helaas gaat het niet zo snel. Maar we willen jullie nog steeds heel erg graag helpen!"

Er ging een zucht van verlichting door de elfjes op de open plek toen Joris en Resi dit hadden gezegd.

"Maar, wat deden jullie dan laatst met Ziggara?" vroeg Esmeralda aan de twee kinderen. "Ik hoorde dat jullie met haar en een klant in de glimsteengrotten zijn geweest."

Resi knikte, en Joris legde uit:

"We wonen bij haar. Zo proberen we erachter te komen wat haar hier houdt. Daarom waren we met haar meegelopen."

De elfjes waren erg verbaasd dit te horen.

"Jullie wonen bij haar? Dat moeten jullie ons uitleggen," zei er een. "Kom, ga hier in het gras zitten en vertel ons jullie verhaal."

De kinderen gingen op het zachte gras van de open plek zitten, en de elfjes verzamelden zich rondom hen. Toen iedereen zat, begon Joris te vertellen van de opdracht die ze van de blauwe bloemen hadden gekregen. De elfjes hingen aan zijn lippen, en de jongen moest doorvertellen, ook over de tijd die ze bij de heks hadden doorgebracht. Dus vertelde hij wat ze daar hadden beleefd. De elfjes waren verbaasd toen hij vertelde hoe Resi en hij door het toverboek hadden zitten bladeren.

"Komt het door jullie dat we onze stemmen weer terug hebben?" vroeg Julia, een van de elfjes. "We wisten het niet. Op een dag konden we weer praten en zingen. We dachten eerst dat de betovering van de heks gewoon uitgewerkt was. Maar we besloten niets aan Ziggara te laten merken, want dan zouden we misschien een nieuwe betovering krijgen. Maar goed ook, want later ontdekten we dat ze van niets wist. Anders was ze flink boos geworden!"

"Nou, dank jullie wel voor het opzoeken van het recept," zei een ander elfje. "We voelden ons zo ongelukkig zonder onze stemmen."

"Kabouters Rompelpot heeft het drankje gemaakt," zei Resi bescheiden.

"Ziggara weet inmiddels dat jullie je stemmen weer terug hebben," voegde Joris eraan toe. "Ze heeft een van jullie horen zingen." Dat wisten de elfjes nog niet. Ze schrokken enorm.

"Wat erg!" zeiden ze tegen elkaar. "En we hebben nog zo ons best gedaan om niets te laten merken. En nu?"

"Daarom zijn we hier," zei Joris wat verdrietig. "De heks was heel boos, en ze wantrouwt ons nu."

En de jongen vertelde het verhaal verder.

"En zo zijn we weer terug op weg naar de heks," besloot hij tenslotte. "Met Resi's betoverde vinger. We hopen dat de heks nog niet weet dat we weg zijn. We hopen dat ze niet boos op ons zal zijn. Ik weet anders niet wat er gaat gebeuren."

"Ik denk dat Ziggara's boosheid wel mee zal vallen," zei Julia tegen Joris en Resi. "De toverkracht die uit Resi's vinger komt, is heel krachtig. Ik denk dat die voor jullie zal zorgen."

"Mijn vinger tintelt nog steeds," zei Resi. "Hij heeft sinds we bij kabouter Rompelpot waren nog niet opgehouden met tintelen."

"Dat is een goed teken," antwoordde het elfje.

"En hoe is het met jullie?" vroeg Resi. "Moeten jullie niet werken?"

De elfjes schudden allemaal met hun hoofd van 'nee'. Resi keek verbaasd de open plek rond.

"Nee?" vroeg ze. "Hebben jullie dan een vrije dag? Maar ik kan me niet voorstellen dat Ziggara jullie een vrije dag heeft gegeven." Julia wees naar Resi's vinger.

"We voelden de toverkracht van je vinger," antwoordde ze. "En we begrepen dat we van de heks vandaag niets hoefden te vrezen. Dus zijn we met ons werk gestopt. We hadden zin in muziek en zingen, en dat zijn we gaan doen."

"Oh," antwoordde Resi verbaasd. "En wat als mijn vinger straks plotseling ophoudt? Dan moeten jullie in de glimsteengrotten zijn!"

Het elfje schudde met haar hoofd.

"Dat duurt nog wel een poosje," zei ze. "Ik weet niet wat er met Ziggara aan de hand is, maar vandaag hoeven we haar niet te vrezen, en dus nemen we het ervan. Ik heb zin om weer verder te gaan. Zullen we stoppen met praten en een liedje zingen?"

"Jaaaa!" zeiden alle elfjes. En daar begon de muziek van de fluit al weer.

Het was dit keer een liedje, geen dansje, dat de fluit speelde. Alle elfjes kenden de tekst en begonnen mee te zingen. Joris en Resi bleven stil en luisterden toe. Het was leuk de elfjes zo te horen zingen. Het klonk prachtig over de zonovergoten plek midden in het bos. De jongen en het meisje genoten ervan.

Na het zingen kwam nog een lied, en toen een dans. Joris en Resi bleven zitten en keken naar het schouwspel. Ze waren wel wat jaloers op de dansende elfjes: oh, zo licht door de lucht te kunnen

vliegen: omhoog en omlaag, en in allerlei bochten. Hoe heerlijk moest dat zijn!

De zon klom hoger en hoger, terwijl de twee kinderen zich bij de elfjes vermaakten. Plotseling maakte Joris zijn maag een lawaai. Hij had honger. Verschrikt legde de jongen zijn hand op zijn buik en keek toen naar de lucht, naar de zon. Was het al zo laat?

Hadden ze niet nu al terug bij de heks moeten zijn?

"Het is lunchtijd," zei een van de elfjes tegen hem. "Laten we stoppen en gaan eten."

De elfjes stopten met zingen en dansen en trokken weg door het bos.

Julia kwam naar de kinderen toe.

"Komen jullie met ons mee?" vroeg ze aan ze.

"Zijn we uitgenodigd?" vroeg Resi blij. "Ja? Wat leuk!"

"Natuurlijk zijn jullie uitgenodigd," antwoordde Julia. "Kom mee."

Snel kwamen Joris en Resi overeind en met Julia liepen ze achter de andere elfjes aan door het bos.

Hoofdstuk 17: Te gast bij de elfjes

De elfjes lunchten op een open plek die aan twee kanten werd omgeven door een grote, met struiken begroeide heuvel waarin allemaal gaten zaten. Daar waren de grotten waarin de elfjes huisden. Resi wilde graag weten hoe de grotten er van binnen uit zagen, maar de elfjes bleven buiten. Er werden allemaal levensmiddelen naar de open plek gedragen: bessen, noten; en aardappelen die in een vuur dat in het midden van de plek brandde, werden gepoft.

De elfjes deelden hun eten gul uit. Iedereen kreeg zijn deel. Ook Joris en Resi. De kinderen aten met smaak.

Tijdens het eten werd druk gekletst.

"Wat gaan jullie nu doen om Ziggara te verjagen?" vroeg een van de elfjes aan de twee kinderen.

Joris schudde met zijn hoofd.

"Dat weten we nog steeds niet," antwoordde hij. "We gaan nu eerst naar het nephuisje van kabouter Rompelpot om dat in brand te steken. En daarna moeten we verder met onze speurtocht naar wat er is gebeurd dat Ziggara hier kon komen."

"Als jullie straks het huisje in brand hebben gestoken, en de heks heeft dat gezien, dan zal ze jullie weer vertrouwen," zei een ander elfje dat mee had zitten luisteren tegen de kinderen. "Misschien vertrouwt ze jullie dan nog meer dan dat ze hiervoor deed. Omdat ze dan gezien heeft dat jullie echt aan haar kant staan. Misschien kunnen jullie dan meer van haar te weten komen."

Joris en Resi knikte.

"Misschien. Ik hoop het," antwoordde Resi. "Ja, misschien wil Ziggara dan meer aan ons vertellen."

"Kennen jullie de Rode Steen?" vroeg Joris plotseling aan de elfjes.

De jongen keek de kring van elfjes die rondom hem zaten verwachtingsvol rond, maar iedereen schudde met haar hoofd van nee.

"Nee," antwoordde een elfje hem. "Wat is er met die steen?"

"We denken dat die steen iets met de komst van Ziggara te maken heeft," antwoordde de jongen. "We hebben haar eens erover horen praten. Maar tot dus ver weet niemand iets van de Rode Steen af. Dat is jammer."

De elfjes wisten echt niets van de Rode Steen. Maar ze beloofden de jongen voor hem uit te kijken. Toen ging het gesprek weer op een ander onderwerp over.

Toen de lunch voorbij was, was het het begin van de middag.

"We hebben nog de hele middag om iets voor onszelf te doen!" zei een van de elfjes gelukkig. "Heerlijk, zo'n vrije dag."

"Tintelt je vinger nog steeds?" vroeg Julia aan Resi.

Resi knikte.

"Dat is mooi," antwoordde Julia. "We nemen het er lekker van."

Er werd besproken wat ze met de vrije middag zouden doen. De meeste elfjes wilden hun grot een goede beurt geven. En dus werd besloten vanmiddag schoon te maken.

"Doen jullie mee?" vroeg een van de elfjes aan Resi en Joris.

Joris keek Resi aan.

"Moeten we niet een keertje naar de heks toe?" vroeg hij aan haar. Julia antwoordde voor Resi.

"Resi's tintelende vinger houdt de heks op afstand. Ik denk dat het een etmaal zal duren. Jullie hebben dus alle tijd. Als je morgen voor het ochtendgloren bij de heks bent, dan is dat vroeg genoeg." Joris haalde zijn schouders op.

"OK," antwoordde hij. "Dan is het goed."

"Mag ik meedoen?" vroeg Resi aan Julia. "Ik wil zo graag zien hoe jullie leven!"

"Kom maar mee," zei Julia tegen het meisje en ze leidde Resi naar de grote heuvel.

Bij de verschillende openingen begonnen verschillende gangen. Julia ging met Resi een van de gangen naar binnen. Zodra ze binnen waren, begon het elfje licht uit te stralen en Resi kon goed zien waar ze liepen.

"Jullie hebben helemaal geen glimstenen nodig," zei het meisje tegen het elfje. "Jullie geven van jullie zelf al licht."

"Dat is zo," antwoordde Julia. "Maar we zijn wel de bewaarders van de glimstenen. De glimsteengrotten behoren aan ons, en vroeger bepaalden wij wie de stenen mochten hebben en wie niet." Ze zuchtte diep. "Dat was voordat Ziggara kwam."

"Hoe kwam Ziggara?" vroeg Resi. "Ik bedoel: Wat gebeurde die dag? Hoe maakten jullie kennis met haar? En hoe dwong ze jullie voor haar te werken?"

Weer zuchtte het elfje.

"Ik weet niet hoe Ziggara gekomen is," antwoordde ze. "Op een dag werden we wakker, en toen stond ze daar op de open plek waar we zojuist gegeten hebben. We waren niet meteen bang, want we dachten dat we een gast hadden. Het bos was toen nog vredelievend, en we konden iedereen die hier was vertrouwen. Dus we ontvingen haar hartelijk en boden haar een deel van ons voedsel aan. Wisten wij veel."

En opnieuw zuchtte het elfje.

"De heks weigerde ons voedsel. En toen werd ze heel hard. Ze zei dat ze niet gekomen was om te eten, maar dat de glimsteengrotten vanaf nu van haar waren, en dat we voor haar moesten gaan werken. We schrokken natuurlijk, en werden bang. En toen vertelde ze ons dat we naar de glimsteenmijnen moesten gaan. En dat we haar moesten gehoorzamen. Anders zouden er vreselijke dingen met ons gebeuren."

Opnieuw zuchtte het elfje.

"Tja, wat moesten we anders doen? We waren bang. We hadden dit nog nooit meegemaakt. Dus zijn we naar de glimsteenmijnen gegaan. En daar laat Ziggara ons werken. We moeten nu dag en nacht stenen hakken. De heks weet heel goed dat wij geen slaap nodig hebben en dag en nacht door kunnen gaan. En dat laat ze ons dan ook doen. We moeten altijd maar werken. Behalve vandaag dan. Vanochtend voelden we ineens de toverkracht van jouw vinger. We begrepen dat de heks niet zou komen, en we zijn naar het bos gegaan."

"Maar morgen moeten we weer aan het werk," eindigde het elfje somber.

Tijdens het verhaal van het elfje hadden Resi en zij door de ondergrondse gangen van de heuvel gelopen. Die waren in de rots uitgehakt en vormden een heel doolhof: De gang die Resi en het elfje volgden, kronkelde zich door de rots en splitste zich regelmatig in tweeën. Ook kwam er regelmatig een andere gang op uit. Het elfje wist elke keer precies welke weg ze moest nemen, maar Resi was haar gevoel voor richting al lang kwijt geraakt. Ze wist niet meer waar ze liep. En ze was blij dat het elfje haar de weg wees. Uit dit gangenstelsel zou ze in haar eentje niet weg kunnen komen! Een keer dacht het meisje dat ze water hoorde stromen.

Tijdens het lopen wees het elfje omhoog. Daar, aan het plafond van de gang zag Resi allemaal bloemenslingers hangen. De slingers waren van takken en bloemen gevlochten, en ooit waren ze prachtig geweest. Maar nu waren de bloemen verdord, en alles was bruin.

"We moeten eigenlijk nieuwe vlechten," zei het elfje tegen het meisje. "Vroeger hingen we elke week nieuwe slingers op. Ze roken heerlijk. Maar nu hebben we daar geen tijd meer voor. We zitten altijd maar in die glimsteengrotten te werken."

"Oh," zei Resi. "De bloemen stinken nu ook."

"Ja, antwoordde het elfje. "Het is vreselijk. Dit is niet wat we gewend zijn. We moeten de slingers maar weghalen. Beter geen slingers dan stinkende slingers."

Ze liepen samen verder.

"Onze woongrotten zitten aan de andere kant van de heuvel," verontschuldigde het elfje zich tegen het meisje. "Het is wat ver lopen. Maar we zijn er nu bijna."

Plotseling zag Resi een vaag licht in de gang schijnen.

"Is dat daglicht?" vroeg het meisje verbaasd aan het elfje.

Die knikte. "We zijn er nu echt bijna," antwoordde ze.

Ze leidde het meisje verder, voorbij een zijgang waaruit het daglicht kwam. Toen maakte de gang opeens een ingewikkelde bocht, en plotseling waren ze in de grot van het elfje.

Die baadde in het daglicht. Resi zag dat de voorkant van de grot bijna helemaal open was. Ze kon zo naar buiten kijken. En wat was het uitzicht geweldig! Ademloos bleef het meisje staan.

Op hun toch door de gangen van de heuvel waren ze ongemerkt een flink stuk geklommen, en nu zag Resi dat ze vrij hoog zaten.

Vanuit de grot van het elfje kon ze een heel eind over het landschap dat aan de andere kant van de heuvel van de elfjes lag, uitkijken. Ze zag een groot groen dal, die aan het andere einde werd begrensd door nieuwe heuvels, die daarachter langzaam overgingen in bergen. Ook zag Resi witte bergtoppen. Dat waren vast besneeuwde toppen. Deze witte bergtoppen waren erg ver weg. Maar de lucht was vandaag heel helder zodat Resi heel ver kon kijken. Het dal onder haar was heel uitgestrekt, en zag er groen en lieflijk uit. Er kronkelde een riviertje doorheen. Resi kon het met haar ogen volgen. Het meisje kon niet ophouden met kijken.

"Wat is dit mooi!" zei ze tegen het elfje.

Julia glimlachte.

"Inderdaad," antwoordde ze. "Er gaat niets boven onze eigen grotten. Het is heerlijk hier weer te zijn."

Nu keek Resi de grot rond. Deze was in de rots uitgehakt, en was niet heel groot. De muren waren van ruw rotsgesteente. Aan een kant van de kamer stond een groot hemelbed. Het bed had roze, gazen gordijnen die aan de zijkanten waren opgebonden. Erboven hingen allemaal bloemen. Helaas waren die ook allemaal bedorven en stonken ook. Aan de andere kant van de kamer stond een kast, en een tafel met een stoel met een spiegel erboven. Achter zich ontdekte Resi nog een grote plank waarop bloemen, schelpen en nog meer van dat soort dingen lagen. Aan het plafond hingen door de hele kamer slingers met bloemen. Helaas waren die ook allemaal verdord.

Voorzichtig liep het meisje naar de grote opening toe.

"Kom niet te dicht bij het gat," waarschuwde het elfje. "Wij kunnen vliegen. We vliegen vaak via deze openingen bij elkaar naar binnen. Maar jij zal vallen. En het is hier heel erg diep." "Het is zo jammer dat ik niet kan vliegen," zuchtte Resi. "Ik zou het heerlijk vinden."

"Ja, jullie zijn te zwaar," antwoordde Julia.

"Zou kabouter Rompelpot niet een drankje hebben waarmee hij mij kan laten vliegen?" vroeg Resi zich hardop af. "Of Ziggara? Heksen vliegen toch ook? Op bezemstelen? Dus Ziggara zal weten hoe ik kan vliegen."

"Vliegt Ziggara? Op een bezemsteen?" vroeg Julia aan Resi. "Ik heb haar nog nooit zien vliegen. Ik wist niet eens dat ze kon vliegen. En dan op een bezemsteel. Wat gek! Het lijkt me onhandig met zo'n stok te vliegen. Ik denk niet dat ze ermee kan dansen."

"Nee, dansen zoals jullie doen, dat kan Ziggara niet," antwoordde Resi lachend. "Maar soms doen heksen wel dansen op bezemstelen. Tenminste, ik heb er over gelezen. Maar dat gaat dan anders. Dan vliegen ze meer heen en weer. Maar heksen kunnen vliegen."

"Raar," antwoordde Julia. "Ik gebruik de bezem om mijn grot schoon te vegen. Kijk, daar staat hij."

Het elfje wees en Resi zag in een hoek bij de opening naar de gang een bezem staan.

"Ik ga er maar eens mee aan de gang," zei het elfje tegen haar.

"Het nadeel van zo'n groot uitzicht is dat er altijd troep naar binnen waait. En nu is er heel veel naar binnen gekomen, omdat ik lang niet heb geveegd."

Resi zag nu dat de grond van de grot bezaaid was met zand en dorre bladeren. Dat was allemaal door het grote gat naar binnen gekomen.

"Wat kan ik doen?" vroeg ze aan het elfje.

Het elfje keek met een vies gezicht naar de bloemen op het hemelbed.

"Kan jij die bloemen naar beneden halen?" vroeg ze aan Resi.
"Leg ze maar bij elkaar in een hoek, dan breng ik ze zodirect naar buiten. Wacht, dan haal ik voor het vegen ook eerst de bloemen van het plafond."

Het elfje vloog naar de punten op het plafond waaraan de bloemslingers vastgemaakt waren, en knoopte ze los. Resi ging aan de slag met de bloemen op het bed. Het was nog best moeilijk om de bloemen daar weg te halen. Ze waren uitgedroogd, en vielen voortdurend uit elkaar. De dekens op het bed kwamen onder de bloemresten te liggen.

"Ik maak er een bende van," zei Resi tegen het elfje. "Maar ik zal zodirect alles afkloppen."

Eindelijk lagen de bloemen allemaal op een hoop. En toen begon Resi met het uitkloppen van het beddengoed. Tjonge, wat een stof kwam daar vanaf!

"Zeg, Julia," vroeg het meisje. "Waarom heb je eigenlijk een bed? Je zei dat jullie nooit rusten?"

"In de zomer hoeven we niet te rusten," antwoordde het elfje.

"Maar straks, als de winter komt, gaan we in winterslaap. Dan kruip ik hier diep onder de dekens, en dan zie je me de hele winter niet."

"Oh," antwoordde Resi. "Ja, natuurlijk." Maar het meisje kon het zich nog niet goed voorstellen. Ze wees naar het grote gat waardoor het daglicht fel naar binnen scheen.

"Is het hier dan niet te koud zo 's winters? Met zo'n groot gat? Het lijkt me dat de wind dan guur naar binnen blaast."

"Daar hebben we wat voor," zei het elfje geheimzinnig tegen het meisje. "Kijk."

Ze vloog naar buiten en vloog de hoek om. Resi bleef in de grot alleen achter. Plotseling kwam bij het gat een groene waas naar beneden vallen. Resi schrok van de plotselinge beweging. Toen ze beter keek, zag ze dat het de stelen van een heel grote, lange plant waren die nu naar beneden vielen. De stelen vielen op hun plaats, en bedekten de voorkant van de grot. Ze hadden dikke bladeren en

sloten de grot helemaal af. Binnen was het nu schemerig geworden.

De stelen gingen op een plek uiteen, een streep daglicht scheen naar binnen, en daar kwam het elfje weer terug.

"Hoe vind je mijn levend gordijn?" vroeg ze trots aan het meisje. "Leuk!" antwoordde Resi. "Een gordijn van levende planten. Dat had ik nooit verwacht."

"Het houdt de wind 's winters buiten," zei het elfje. "En een deel van de kou ook. Maar ik heb ook hele dikke dekens."

"Hebben alle grotten zo'n 'gordijn'?" vroeg Resi.

"Ja," antwoordde het elfje. "De hele zijde van deze heuvel is er mee begroeid. Ik heb de mijne te lang opgebonden gelaten. Hij heeft niet genoeg kunnen groeien. Ik zal hem nu maar laten hangen. Dan wordt hij weer dik, net als vroeger."

Het elfje en het meisje gingen weer verder met hun werk. Resi klopte het beddengoed af, en plukte restanten van de verdorpe bloemen uit de gazen gordijnen van het hemelbed. Daarna veegde het elfje met de bezem alles weg.

Niet lang daarna waren ze klaar.

"Ik zal maar geen nieuwe bloemen ophangen," zei het elfje en keek wat verdrietig naar haar nu kale grot. "Het zal wel weer een poos duren, voordat ik hier ben. Als ik hier ooit terug kom." Ze keek het meisje aan.

"Jullie moeten echt Ziggara zien weg te krijgen," zei ze tegen het meisje.

"Dat gaan we doen," beloofde Resi haar.

Het elfje liep naar de planken die aan de rotswand bevestig waren en pakte er een steel met allemaal bellen van af. Ze schudde de steel heen en weer en de bellen begonnen zachtjes te rinkelen.

"Voor straks," zei het elfje met een knipoog naar Resi. "We gaan vanavond natuurlijk weer muziek maken."

Toen liep ze voor het meisje uit, de gang in.

"Laten we hier ook de bloemen weghalen," zei ze. "Ik maak de slingers boven los. Wil jij ze dan oprollen en met je meenemen?" Dat vond Resi prima, en zo gingen ze beide aan het werk.

Langzaam vorderden ze door de gang. Het elfje vloog hoog en maakte boven de slingers los, en Resi verzamelde ze dan in haar armen, en pakte hier en daar ook afgevallen bloemen en bladeren op.

Toen ze een eindje gevorderd waren, hoorde Resi het water weer stromen.

"Is dat water?" vroeg ze aan het elfje.

"Inderdaad," antwoordde Julia. "We hebben hier onze eigen bron. Een beek dat dwars door de heuvel stroomt. Even verderop maakt hij een bocht, en daar kun je water halen. Een stuk beneden heb je ook zo'n plek. Voor de rest stroomt het water door nauwe gangen, en kun je er niet bij. Het is makkelijk dat we het water zo dichtbij hebben.

Maar we komen daar nu niet. Laten we in deze gang verder gaan. Poeh, wat stinken die bloemen."

Hoofdstuk 18: Terug naar Ziggara

Joris en Resi bleven de hele middag bij de elfjes. Resi hielp Julia met het weghalen van de bloemenslingers, en Joris was buiten op de open plek, waar op een gegeven moment een elfje naar hem toegekomen was.

"Zou je hout voor ons willen hakken," had het elfje hem beleefd gevraagd.

Joris had ingestemd, en de elfjes hadden hem een bijl gebracht. En nu was Joris dan hout aan het hakken.

Zo, met deze karweitjes ging de middag vlug voorbij, en plotseling begon de zon te zakken.

"Tijd voor het eten," zeiden de elfjes die buiten waren. "Roep iedereen bij elkaar. We gaan eten."

In de gang hoorde Resi plotseling een rinkelend geluid echoën. Het geluid leek door de gang naar haar toe te komen. Het kwam dicht en dichterbij. Daar was het dicht bij hun. Plotseling passeerde het geluid hun, en toen ging het van hun af: de gang door.

"Wat was dat?" vroeg het meisje verbaasd aan Julia.

Die lachte.

"We gaan eten," verklaarde ze tegen Resi. "Dit is het signaal dat het etenstijd is."

"Maar wat gebeurde er?" vroeg Resi nog steeds verbaasd. "Het leek alsof kleine belletjes ons passeerden."

Het elfje lachte opnieuw en wees naar een richel die rechtsboven in de gang gemaakt was.

"Hier rolde een bal doorheen," zei ze tegen het meisje. "Een bal met belletjes erin. Die belletjes waarschuwen ons dat we naar buiten moeten. Hoor, daar komt nog een bal aan."

En inderdaad, opnieuw kon Resi het rinkelend geluid horen dat snel dichterbij kwam.

"Let goed op de richel, zodirect zul je de bal voorbij zien rollen," zei het elfje tegen het meisje.

Dus hield Resi haar ogen op de richel gericht.

Het geluid kwam dichterbij en dichterbij. Daar was het nu erg dichtbij. En toen zag Resi inderdaad de bal. Hij was gemaakt van takken of wat dan ook. En binnenin zaten belletjes. En die rinkelde als de bal voortrolde. De bal rolde op de richel langs hun heen en verdween weer verder in de gang.

"Wat leuk!" zei Resi enthousiast. "En hebben alle gangen zo'n richel?"

"Allemaal," bevestigde Julia. "Of bijna allemaal."

"Er zijn drie of vier trajecten. Boven beginnen ze allemaal bij elkaar. Daar gooit iemand de ballen erop. De ballen rollen dan door de verschillende gangen omlaag, en beneden komen ze dan weer bij elkaar."

"Wat een leuk systeem," vond Resi. "Valt zo'n bal onderweg nooit van zijn richel af?"

"Oh, af en toe zijn we een bal kwijt," antwoordde het elfje. "Maar we hebben er een heleboel. En meestal vinden we hem wel weer terug. Dan blijkt dat we de richel hadden moeten schoonmaken. Er komt soms vuil in. Maar kom, laten we naar buiten gaan. Ik heb honger."

Het avondeten was weer net zo leuk en gezellig als het middageten was geweest. Alle elfjes waren weer op de open plek. De zon was inmiddels al flink gedaald en was nu achter de bomen verdwenen.

Het vuur dat in het midden van de open plek brandde, verlichtte de plek met een geelachtig licht. De elfjes gloeiden ook allemaal.

Bij al dit gezellige licht aten Joris en Resi van de aardappelen die in het vuur gepoft waren. En van een groente die ze niet kenden. Sommige elfjes konden niet wachten met muziek maken. Ergens speelde een fluit een melodietje. De kinderen luisterden ernaar terwijl ze aten. Het was leuk om zo met de elfjes te eten.

Toen iedereen genoeg gegeten had, werd alles opgeruimd. De elfjes maakten zich klaar voor een avond met zang en dans. Maar Julia zei tegen de kinderen: "Ik zie dat jullie moe zijn. Jullie kunnen het beste nu gaan slapen. Straks, vannacht, moeten jullie

immers terug naar het huisje van de heks. Zal ik jullie naar een grot brengen waar jullie kunnen slapen?"

Joris en Resi hadden helemaal geen zin om naar bed te gaan. Ze wilden veel liever bij de elfjes blijven en ze zien dansen in het donker! Maar Julia drong aan:

"Morgen moeten wij ook weer werken. Ik heb zo'n idee dat de betovering van Resi's vinger maar een dag zal duren. Kom, de heks mag niets merken van vandaag. Morgen moeten jullie weer uitgerust in haar huisje zijn."

Dat was waar. Ja, ze zouden dan maar gaan slapen. Ze moesten morgen inderdaad weer fris bij heks zijn. Met tegenzin stonden Joris en Resi op.

Het elfje bracht hun naar een grot waar twee bedden stonden.

"Hier kunnen jullie slapen," zei ze tegen de kinderen. "Dit is ons gastenverblijf."

In de grot hingen nog slingers met oude bloemen, en Julia haalde haar neus op.

"Ze stinken," zei ze. "Help me even ze weg te halen."

Met z'n drieën haalden ze de oude bloemenslingers weg. Toen stak het elfje een kaars aan.

"Dan hebben jullie licht als ik zodirect weg ben," zei ze tegen de kinderen. "Ik zal de plantenslingers buiten opbinden zodat jullie van het uitzicht kunnen genieten."

Pas nu zag Resi dat deze grot ook een grote opening had. De lange stelen van de plant die het meisje bij Julia's kamer had gezien, hingen hier ook, maar waren niet opgebonden geweest. Nu ging het elfje aan de slag met het verzamelen van de slingers om ze buiten de grot op te binden.

"Hoe laat zullen we naar de heks vertrekken?" vroeg Joris aan het bezige elfje.

"We maken jullie wel wakker," antwoordde Julia voordat ze weer wegvloog met een paar slingers. "Ga maar rustig slapen."

Het uitzicht werd nu zichtbaar, en Joris die het nog niet eerder had gezien keek er met bewondering na.

Daar was de vallei waarover de grotten van de elfjes uitkeken. De zon was nu nog veel verder gezakt, en had een oranje kleur gekregen. Zijn oranje licht scheen op de heuvels tegenover de kinderen. En de besneeuwde bergtoppen in de verte gloeiden oranje op als brandende kaarsen. Het was een prachtig gezicht. "Wat prachtig," zei Resi. "En vanuit bed kunnen we er nog heel lang naar kijken. Ik ga er vlug in."

Er was geen water in de kamer. Er stonden wel schalen en kommen waarin ooit water gezeten had, maar deze waren allemaal leeg. Gelukkig kwam er toen een ander elfje binnen, en die haastte zich om de schalen en kommen met water te vullen, zodat de twee kinderen zich konden wassen. Daarna kropen ze allebei hun bed in.

Resi had gelijk gehad. Vanuit hun bed konden ze door het gat naar buiten kijken. Ze zagen de heuvels aan de andere kant van de vallei, met de oranje gloeiende bergtoppen erachter. Julia was nog steeds bezig met het opbinden van de plantenstengels. Ze ging rustig door, en elke keer wanneer ze met een volgend paar stengels wegvloog, werd het uitzicht weidser.

Toen het elfje eindelijk klaar was, waren de kinderen al in slaap. Ze hadden ook zo veel beleefd! En ze hadden de afgelopen nacht niet veel geslapen. Het elfje glimlachte in zichzelf toen ze de slapende kinderen zag. Ze checkte of alles in orde was, en toen ging ze vlug naar beneden. Muziek maken, en zingen en dansen!

Het was nog nacht en helemaal donker toen de elfjes de kinderen kwamen wekken. Voorzichtig schudden ze Resi en Joris door elkaar.

"Wakker worden," zeiden ze tegen de kinderen. "Jullie moeten naar Ziggara toe."

De jongen en het meisje, die heerlijk hadden liggen slapen, vonden het helemaal niets om nu uit bed te moeten komen en weer terug naar die heks in haar boerderij te gaan. Liever hadden ze zich omgedraaid en waren hier gebleven! Maar ze wisten dat ze wel moesten.

Dus stonden ze op en maakten zich klaar voor de reis. Niet veel later waren ze daarmee klaar. Een paar elfjes zouden een stukje met hun meegaan. Ze zouden hun de weg naar de boerderij wijzen. Gelukkig was hij niet heel ver weg.

"Tintelt je vinger nog?" vroeg een van de elfjes die meegingen aan Resi.

Die knikte. Ja, haar vinger tintelde nog steeds. Ze waren nog veilig. Nog wel.

"Kom op, dan gaan we vlug op pad," zei het elfje. "Voordat de betovering verbroken is."

En daar ging het door de nacht. Eerst door de gangen van de heuvel omlaag naar de open plek. Daar waren alle elfjes. Ze waren juist een lied aan het zingen. Meerstemmig: een hoge stem en een lage stem. Het klonk prachtig. En veel liever was Resi gebleven. Verdrietig keek het meisje rond.

"Zal ik hier ooit nog terugkomen?" vroeg ze aan Julia die naast haar liep.

"Misschien wel," antwoordde Julia. "Als Ziggara verslagen is."

"Maar brengen jullie me dan niet meteen terug naar de mensenwereld?" vroeg Resi.

Julia schudde troostend met haar hoofd. "Dat zullen we niet doen," beloofde ze het meisje. "Als Ziggara weg is, als het jullie is gelukt haar weg te jagen, dan gaan we een heel groot feest maken. En daar mogen jullie bij zijn. Hoe anders kunnen we jullie in dat geval bedanken?"

"Dat is fijn," antwoordde Resi. Met die gedachte voelde het meisje zich wat beter. En dapper liep ze door: het bos in, de open plek met de zingende elfjes achter zich latend. Daarna ging het verder tussen de bomen. Op weg naar Ziggara, op weg naar het boerderijtje waar ze woonde.

Niet veel later zagen de twee kinderen het gebouwtje tussen de bomen schemeren. Ze waren gisteren dus al erg dichtbij geweest! De elfjes die hun begeleid hadden, hielden halt.

"Wij gaan nu weer terug," zeiden ze tegen de kinderen. "We willen nog wat zingen en dansen, nu het nog kan. Jullie zien de boerderij liggen, verdwalen kan niet meer."

"OK," antwoordden Resi en Joris.

De twee kinderen namen afscheid van de elfjes, en toen verdwenen die tussen de bomen. Ze gingen terug naar hun open plek waar de muziek en de liedjes waren. De elfjes namen hun eigen lichtschijnsel mee, en het werd donker bij de kinderen. Maar gelukkig scheen er een maan.

Resi greep Joris zijn hand. Die gaf haar een zacht kneepje.

"Wees niet bang," zei hij troostend tegen het meisje. "Het komt vast allemaal goed. We gaan onze opdracht uitvoeren. Het nephuisje in brand steken zodat de heks denkt dat we te vertrouwen zijn. En dan op zoek naar wat de Rode Steen voor ding is. We zijn samen. Het gaat ons lukken."

Joris hield even stil. Maar Resi gaf geen antwoord.

"Kom mee," ging Joris toen verder. "We gaan we naar de keukendeur. Daar moeten we de ladder vinden om het dak op te kunnen klimmen. Ik vrees dat jij vanavond ook omhoog moet klimmen, Resi. Maar ik zal je helpen. Het is niet eng. Het lukt je vast."

De twee kinderen liepen de open plek op waarop het huisje van de heks stond. Toen was het niet ver meer naar de keukendeur. De ladder stond dichtbij. Joris haalde hem op, en zette hem neer. Toen liet hij Resi voorop klimmen, terwijl hij haar vertelde hoe ze het moest doen. Zelf kwam hij achter haar aan.

Van de ladder op het dak, en dan naar het zolderraampje dat gelukkig nog steeds openstond. Joris keek achterom naar de ladder die daar tegen het huis stond. Helaas moest die daar blijven staan. De jongen hoopte dat de heks morgenochtend niets zou merken. De kinderen kwamen bij het zolderraampje en klommen erdoor naar binnen.

Terug! Ze waren weer terug op hun zolderkamer! Nieuwsgierig keken Joris en Resi om zich heen, maar er was niets veranderd.

Resi liep naar de kom water toe en keek naar de kruiden die erin dreven. Ze waren naar de bodem gezakt, en zeiden haar niets. Dichtbij stond het potje. Resi pakte het en deed een beetje nieuwe kruiden in het water. De kruiden gingen door elkaar drijven. Geen regelmatigheid. Geen patroon. Er was nog steeds geen betovering. "Laten we maar naar bed gaan," zei Joris die mee had zitten kijken. "We zullen wel zien wat morgen brengt." De twee kinderen zochten hun bed op, en vielen daar snel weer in slaap. Resi sliep rustig, maar Joris kreeg een nachtmerrie. Hij droomde dat de heks achter hem aan zat. In haar hand had ze een groot schepnet en daarmee probeerde ze hem te vangen. Joris rende, en rende. Maar plotseling kwam hij tussen de lange stengels van de plant die voor de rotsopeningen bij de elfjes groeide, en hij kon geen kant meer op. Help!

Hoofdstuk 19: Het huisje van kabouter Rompelpot

De volgende ochtend leek alles weer vanouds. Behalve dan dat, toen Resi de kruiden in het water strooiden, ze weer de vorm van zeskantige sterren aannamen! De betovering was weer actief! Resi liet het Joris zien.

"We doen vandaag gewoon normaal," fluisterde Joris toen hij in de kom had gekeken. "Hoe is je vinger?"

"Ik voel hem niet meer," antwoordde Resi.

Het tintelen in haar vinger was in de loop van de nacht opgehouden.

"Alles is weer normaal. Net zoals het gisteren had moeten zijn," zei Joris tegen Resi. "En de heks heeft waarschijnlijk niet door dat ze een dag gemist heeft. We moeten daar ook niets van laten merken, Resi. Zeg alsjeblieft niet 'eergisteren' als je het over eergisteren hebt, maar noem dat 'gisteren'. De dag die we gisteren hadden, is voor de heks nooit geweest."

"Ik weet het," antwoordde Resi. "Ik zal er op letten."

De jongen en het meisje kleedden zich aan en gingen toen met een toch wel bang kloppend hart naar beneden. De keuken beneden was nog leeg, maar niet veel later kwam de heks binnen.

"De ladder stond tegen de dakrand," zei ze nadat ze de kinderen had begroet. "Zijn jullie er vannacht op uit geweest?"

Liegen hielp niet tegen de heks. Dus zei Joris eerlijk:

"Ja, ik ben even het bos in geweest."

"Waarom?" wilde de heks weten.

Maar de jongen was niet van plan dat te vertellen.

"Ik kon niet door de deur. De deur van onze kamer was dicht. Sluit u uw gasten altijd op?" vroeg hij in plaats daarvan.

Hierop antwoordde de heks niet. Zonder het te weten had de jongen een snaar geraakt waar ze gevoelig voor was: de regel van gastvrijheid. De vrouw liet het onderwerp rusten.

"We gaan ontbijten," zei ze tegen de kinderen. "Waar is het brood?"

Tijdens het ontbijt keek de heks de kinderen af en toe scherp aan. Joris en Resi probeerden zo normaal mogelijk te doen. Resi's vinger begon weer een beetje te tintelen. Hieruit putte het meisje moed. Zeker zou de vinger hen helpen.

"Zo," zei de heks toen ze alle drie hadden gegeten. "Vandaag gaan we die kabouter Rompelpot verjagen. Ik zal blij zijn als hij ver weg is, en me niets meer kan doen. Die vreselijke, bemoeizieke kabouter..."

"Hoe wilt u het aanpakken?" vroeg Joris aan de heks.

"Oh, dat is niet moeilijk," antwoordde de heks. En ze keek de jongen listig aan. "Jullie krijgen allebei een fakkel van me. Het dak van het huisje van die kabouter is van stro. Dat brandt heel makkelijk. Het zal je geen moeite kosten het in brand te steken. Binnen korte tijd staat het huisje in lichtelaaie. Aah, wat zal dat een mooi schouwspel geven."

"En de kabouter zelf?" vroeg Joris verschrikt. Hij schrok over zoveel kwaad bij de heks.

"Als hij slim is, verlaat hij zijn huis snel" antwoordde de heks. "En als dat gebeurt, zetten jullie hem met de fakkels achterna. Zorg ervoor dat hij dan in mijn richting rent. Dan zend ik hem naar een plek waar niemand meer van hem zal horen. Ha! Dan ben ik echt van hem af!"

"En wat als hij niet uit het huisje komt?" vroeg Resi. Het meisje voelde haar vinger tintelen, en ze herinnerde zich dat ze kabouter Rompelpot gisteren weggestuurd hadden. Hij zou waarschijnlijk niet uit het huisje komen. Het was immers ook niet zijn echte huis. Of zou er behalve het nephuisje ook een nepkabouter zijn?

"Hij komt vast naar buiten," antwoordde de heks naar Resi.

"Niemand wil toch levend verbrand worden?"

"Nee," antwoordde Joris. Hij bedacht bij zichzelf dat ze de heks maar niet te veel over Rompelpot moesten vragen. Ze moest niet gaan vermoeden dat de kabouter er al niet meer was! Dan zou ze gaan uitzoeken waar hij nu zat, en dan ontdekken wat Resi en hij

hadden gedaan! Hij hoopte dat Resi niet verder zou vragen. Maar gelukkig hield het meisje ook haar mond.

De heks stond op.

"Laat de ontbijtboel maar staan, kinderen," zei ze. We gaan nu eerst op pad. De afwas doen we wel als het werk achter de rug is." Ze ging de kinderen voor door de keukendeur naar buiten. Naar haar schuurtje.

In het schuurtje vond de heks twee fakkels. De vrouw pakte een op en zwaaide er met haar hand over heen. Plotseling begon de fakkel fel te branden. De heks gaf de brandende fakkel aan Joris. Daarna deed ze hetzelfde met de fakkel voor Resi.

"Kom mee," zei de heks toen beide kinderen een brandende fakkel hadden. "We gaan naar het huisje van kabouter Rompelpot."

"Miauw," klonk het plotseling. Joris en Resi keken omlaag. Daar was de zwarte kat. Het beest was de schuur binnen gekomen en draaide nu om de heks haar benen.

"Wil jij ook mee?" vroeg de heks aan de kat. "Ja, hè? Jij wil ook zien hoe we die akelige kabouter gaan verjagen."

De vrouw bukte, pakte de kat op en zette hem op haar schouder. Daar bleef het dier rustig staan, en keek de kinderen en de fakkels met half toegeknepen ogen aan. "Miauw," zei het tegen hen.

"Mijn kat houdt van gemene dingen," verklaarde de heks tegen de kinderen. "Ze wil er altijd bij zijn als ik iets doe."

Joris en Resi vonden dat maar raar. Maar van een heksenkat kon je zoiets wel verwachten. De heks draaide zich om en liep het schuurtje uit. Joris en Resi volgden haar vlug, met de brandende fakkels.

Ze liepen een paar honderd meter door het bos. Resi's vinger begon steeds meer te tintelen. Eerst wist het meisje niet wat ze er mee aan moest. Maar toen de vinger ook aan haar begon te trekken, net zoals het eerder gedaan had, begreep Resi wat het haar wilde zeggen.

"Eh, pardon mevrouw. Ik denk dat we de verkeerde kant uit gaan," zei ze zo beleefd mogelijk tegen de heks.

De vrouw bleef verrast stilstaan.

"Is dat werkelijk?" vroeg ze verbaasd aan het meisje. "Ik dacht toch echt dat het zo naar kabouter Rompelpot ging."

Moedig schudde Resi ontkennend met haar hoofd.

"Nee, we moeten hierheen," zei ze tegen de heks. En ze wees met haar vinger naar een paadje dat rechts van hun afboog.

De kat blies, maar de heks gaf het beest afwezig een aai. Ze dacht na.

"Ja, misschien heb je gelijk," zei ze tenslotte. "Hoe weet je trouwens dat we zo moeten gaan? Ben je wel eens bij de kabouter geweest?"

"Ik heb er geslapen, voordat ik bij u kwam," zei Resi, geheel naar waarheid. "Ik wist niet dat jullie vijanden waren. En ik vind het nog steeds erg dat we hem zoiets gemeens gaan aandoen."

Zo, dat laatste had het meisje toch wel even willen zeggen. Ze schrok zelf van haar uitspraak. Ze was nu wel heel brutaal tegen de heks! Gespannen wachtte ze op de reactie van de oude vrouw.

"Jullie gaan door," antwoordde de heks snauwerig. En Resi zag dat haar ogen zich weer vernauwden. "Die kabouter werkt mij tegen, en wie mij tegenwerkt moet weg. En dat gebeurt ook met jullie als jullie me tegenwerken."

"We werken u niet tegen," zei Resi geschrokken.

"Is het huisje daarheen?" vroeg de vrouw.

Ondanks haar angst knikte het meisje. Ze voelde haar vinger tintelen en wist dat ze het kon vertrouwen. Maar ze had een enorme brok in haar keel!!

Gelukkig vroeg de heks niet verder. Ze gingen weer op pad. De heks liep voorop en Joris en Resi liepen met hun brandende fakkels achter haar aan.

Zo liepen ze met zijn drieën een heel eind door het bos. Het huisje verscheen maar niet. Resi en Joris begonnen zich af te vragen of het wel in orde was. Zeker zou het nephuisje nu toch wel snel komen? Resi's vinger zou het hun toch wel geven? De kinderen keken af en toe gespannen naar de heks die voor hun uit liep, maar die bleef rustig doorstappen. De kat op haar schouder was in slaap

gevallen. Met de stappen van de heks schudde het beest heen en weer, maar het viel niet omlaag.

En toen eindelijk: "Daar is het," zuchtte de heks, en wees met haar vinger tussen de bomen. De kinderen keken en zagen daar inderdaad het huisje van kabouter Rompelpot staan. Joris en Resi hielden hun adem in. Het huisje wat ze zagen leek zo erg op wat ze kenden, dat ze allebei twijfelden of dit per ongeluk toch niet het echte huisje zou zijn. Misschien waren ze met een omweg toch nog bij het echte huisje gekomen! De kinderen konden het niet zeggen. Ze wisten het niet!

Het was stil rondom het huisje van kabouter Rompelpot. Of rondom het nephuisje, zoals de kinderen hoopten. Kabouter Rompelpot, of de nepkabouter als die er zou zijn, leek te slapen. "Miauw," zei de kat van de heks. Het beest was weer wakker geworden. Het sprong van de schouder van de heks af en liep met opgeheven staart naar het huisje toe.

De heks grinnikte.

"Ze gaat het huisje inspecteren," zei ze achterom tegen de kinderen. "Ze is altijd in voor wat opwinding."

Joris en Resi kwamen met hun brandende fakkels naast de heks staan, en met z'n drieën keken ze toe hoe de zwarte kat naar het huisje liep en daar aan de muren snuffelde. Het duurde niet lang. De kat had gauw door dat het in orde was, en liep weer naar de heks terug.

"Miauw," zei het beest tegen haar, en ging toen voor haar op de grond liggen. Ze strekte zich behaaglijk uit en het leek of ze daar zou gaan slapen.

"Ze vindt het goed," zei de heks tegen Joris en Resi. "Nou, kinderen. Jullie weten wat jullie moeten doen. Ik ga daar staan. Als de kabouter zich laat zien, jaag hem dan naar mij toe."

De heks liep van hun vandaan en liet de kinderen met de fakkels achter. De kat lag nog steeds op de grond. Het lag er behaaglijk en deed geen moeite de heks achterna te gaan.

Daar stonden Joris en Resi dan. Met de brandende fakkels in het bos. En voor hun het huisje dat ze in brand moesten steken. De twee kinderen keken elkaar aan. Zouden ze?

Resi's vinger tintelde nog steeds. Dat gaf het meisje moed. Vast zou dit het nephuisje zijn dat de blauwe bloemen hadden bedoeld. Het huisje dat op dat van kabouter Rompelpot leek, maar het niet was. En dan was het niet erg als ze het in brand staken. Dan konden ze gewoon hun gang gaan.

Het meisje haalde diep adem.

"Kom mee," zei ze tegen Joris. "Laten we beginnen"

Met de brandende fakkel liep het meisje voorop naar het huisje toe.

Het huisje van kabouter Rompelpot was niet erg groot. Het dak kwam aan alle kanten vrij laag. Resi kon er net niet bij, maar met de fakkel zou het wel lukken. Het was inderdaad van stro gemaakt. Het zou snel branden.

Resi hief haar fakkel omhoog en hield hem toen bij het strooien dak. Eerst gebeurde er niets. Resi hield de fakkel stil en wachtte af. Ze voelde zich toch wat angstig. Ze had nooit eerder zoiets groots in brand gestoken. En ze vond helemaal niet leuk. Het was dat ze wist dat ze het mocht doen, maar anders had ze het wel erg moeilijk gevonden. Plotseling vatte het stro van het dak vlam. Het begon te branden. Oranje vlammen ontstonden tussen de sprieten. En er begon rook vanaf te komen.

Toen het meisje zag dat het dak brandde, haalde ze de fakkel weer omlaag. Haar arm was moe geworden, en ze was blij dat ze het weer omlaag kon houden. Het vuur greep snel om zich heen.

Boven haar brandde nu al een aardig stuk van het dak. Links zag het meisje plotseling een raampje in de muur. Voordat ze beseftte wat ze deed, was ze er al naar toe gelopen en had door het raampje naar binnen gekeken. Ze schrok toen ze binnen de keuken zag.

Met alle spulletjes die daar hoorden. Wat zag alles er bekend uit!

Hier had ze gegeten.... Maar nee, dit was een kopie van de keuken. Ze had hier niet gegeten. Maar hoe echt zag het er toch uit! Het

meisje vond het zonde dat al deze spullen in vlammen op zouden gaan. Ook al was het maar een kopie. Het zag er zo mooi en allemaal zo echt uit! Wat was de heks toch een naar wezen om dit allemaal kapot te willen maken. Ze moesten haar zien te verslaan. Maar hoe? Op dit moment wisten de kinderen nog niet meer dan dat een rode steen de sleutel tot het geheim was. En de heks was hun nog steeds de baas.

Door het bos klonk ineens Ziggara's stem. Ze riep de kinderen toe. "Kom op, steek meer in de brand. Zo gaat het veel te langzaam!" Daar was Joris.

"We moeten op meer plekken brand maken," zei hij tegen Resi. "Ik ga aan de andere kant aan de slag. Maak jij het hier af?" Resi knikte woordeloos. Ze kon niets zeggen. Ze had een brok in haar keel. Wat was dit vreselijk! De enige troost was dat dit een nephuisje was. Maar het leek zo echt! En ze vond het zo zonde dat het allemaal werd vernield. Dat zij het moest vernielen! Het meisje keek omhoog, naar het dak boven het raampje van de keuken. Dat moest het volgende stuk zijn waar het vuur moest komen. Ze haalde nog eens diep adem en putte daaruit nieuwe moed. Toen hief ze de fakkel omhoog en stak het dak daar ook in brand.

Niet veel later brandde het hele dak van het huisje. Joris en Resi waren klaar met hun werk. Ze gingen bij elkaar aan de bosrand staan, en sloegen de armen om elkaars schouders.

Daar was ook de kat weer.

"Je bent een rotbeest," zei Resi hartgrondig tegen het dier. "Je houdt alleen van dingen die anderen pijn doen."

De kat keek haar met haar groene ogen onbewogen aan.

"Miauw," zei ze.

Voor de kinderen stond het brandende huisje. De vlammen sloegen uit het dak. Het vuur knetterde lustig. Opeens klonk er een groot geraas. Daar stortte het dak in. De brokstukken kwamen binnen in het huisje terecht. Met het dak gingen ook de vlammen het huisje in, en daar zetten ze alles in vlam. Het duurde niet lang

voordat uit de kieren rond de raampjes rook begon te komen. En na een poosje zagen de kinderen ook vlammen eruit slaan. Resi bedekte haar ogen met haar handen. Ze kon het niet langer aanzien. Ze dacht aan de keuken waarin ze net nog had gekeken. Die mooie keuken van kabouter Rompelpot. Ze kon niet aanzien dat uit datzelfde keukenraam nu de vlammen sloegen. Ook al was dit huisje nep, het was vreselijk.

In het bos stond de heks nog steeds te wachten totdat kabouter Rompelpot naar buiten zou komen. Maar dat gebeurde niet. Maar de vrouw was geduldig. Ze bleef wachten. En dus moesten de kinderen ook blijven wachten, terwijl voor hun ogen het huisje afbrandde.

Daar ging een muur om. Er klonk een hoop lawaai toen dit gebeurde. Allemaal spullen binnen vielen mee, en vielen kapot of werden verpletterd. Het was een vreselijk geluid. Direct verzwolgen de vlammen de restanten van de muur en alles wat mee omlaag gevallen was. Het rees omhoog en brandde lustig. Niet veel later ging een andere muur om. Ook met een hoop lawaai. Het was niet leuk dit te moeten zien.

Het duurde nog een hele poos voordat het huisje eindelijk uitgebrand was. Joris en Resi waren op de grond gaan zitten, en wachtten daar. De kat was bij hun in slaap gevallen. De twee kinderen zeiden niets tegen elkaar. Ze zaten maar, en wachtten. Eindelijk werden de vlammen minder en toen stierven ze weg. Van het huisje was niet meer dan een rokende, zwarte hoop puin over.

Daar kwam de heks terug.

"Nou, hij heeft zich niet laten zien," mompelde ze tegen de kinderen. "Eens kijken of hij een kelder heeft waarin hij is gevluht."

De vrouw zwaaide met haar handen en mompelde een toverspreuk. Daar stopte het roken plotseling. En ineens was alle vuur weg.

Nog een toverspreuk maakte dat er een stevige wind ging waaien. Die wind was zo stevig en tolde zo, dat voor de verbaasde ogen van de kinderen alle resten van de brand opzij werden geblazen. Zelfs de grootste brokstukken werden door de wind meegenomen alsof het veertjes waren. Daar kwam de vloer van het huisje tevoorschijn.

Het was vreemd de vloer zo kaal te zien. Je kon goed zien waar de verschillende kamers waren geweest. Daar waren de tegels van de gang. En daar die van de woonkamer. En daar was de keuken geweest.

Toen alle troep van de vloer was, ging de wind weer liggen. De heks kwam naar voren en bestudeerde de tegels grondig. Toen liep ze de vloer op, en probeerde hier en daar of een tegel los zat. Maar ze vond niets.

"Vreemd, geen kelder," zei ze tegen de kinderen. "En kabouter Rompelpot is niet naar buiten gekomen. Dan zal hij vanochtend dus niet hier zijn geweest. De bofferd. Wel, hij zal alles wel zien als hij terugkomt. En dan zal hij wel begrijpen wat hij moet doen. En als hij daar geen gehoorzaamheid aan geeft, dan pak ik hem nog wel een keer op een andere manier."

Ze grinnikte kort.

"Maar dat weet hij wel," voegde ze eraan toe.

"We kunnen naar huis gaan, kinderen," zei ze toen tegen Joris en Resi. "Onze taak hier zit erop. Jullie hebben het goed gedaan." Het was de eerste keer dat de kinderen een complimentje van de heks kregen, en ze wisten niet wat ze ervan moesten denken. Goed gedaan? Wat betekende 'goed' eigenlijk? Was dat alleen maar goed in de ogen van de heks?

De vrouw ging weer terug. De kat was weer wakker geworden en liep aan haar enkels mee. Af en toe gaf het de vrouw kopjes. Joris en Resi volgden het tweetal op zekere afstand. Vlak voordat de kinderen de open plek verlieten, keek Resi nog eenmaal achterom. Verbaasd knipperde het meisje met haar ogen. Ze kon ze niet geloven! Van de brand was helemaal niets meer te zien! Achter haar groeide gras en een paar lage struiken. Een open plek in het

bos. Een doodnormale open plek. Niets meer en niets minder. Het nephuisje, en de rommel die er na de brand van overgebleven was, waren allemaal verdwenen! Het was inderdaad allemaal niet echt geweest!

Hoofdstuk 20: Opnieuw de Rode Steen

Een paar dagen gingen voorbij. De kinderen woonden bij de heks en deden hun karweitjes. Ze deden heel gehoorzaam en lief tegen de vrouw, om ervoor te zorgen dat deze hun weer ging vertrouwen. Maar tot hun spijt hield de heks ze nog steeds in de gaten. Dat zag Resi nog iedere dag aan de afwaskruiden in het water. Deze vormden nog altijd zespuntige sterren. Dus de heks wantrouwde hun nog steeds! Na een paar dagen begon Ziggara ook weer te vragen wanneer de kinderen op zouden stappen. Joris en Resi vonden deze vragen heel moeilijk. Nee, ze wilden nog niet opstappen! Niet zo lang ze het geheim van de heks nog niet hadden ontraadseld, tenminste!

"Eh, we blijven hier nog een poosje," antwoordde Joris met zijn meest beleefde stem. "Als u het goed vindt natuurlijk," voegde hij er haastig aan toe.

En dat kon de heks niet weigeren. De kinderen ontdekten dat de vrouw gevoelig was voor alles wat gastvrijheid betrof. Kennelijk had ze geleerd dat gastvrijheid een plicht was. En dat ze die zo goed mogelijk moest vervullen. De kinderen ontdekten dat ze dat konden gebruiken.

Dus steeds als de heks het ze nu moeilijk maakte, verzonnen de kinderen een reden dat met gastvrijheid te maken had. En inderdaad, Ziggara liet hun dan met rust.

"Ik ben blij dat we een manier hebben ontdekt om de heks mild te stemmen," zei Resi toen ze er 's avonds met zijn tweeën in bed over spraken. "Zo kunnen we ons verblijf hier aangenaam maken. Vandaag beval de heks me om die vieze kruiden te plukken. Je weet wel, die met dat blauwe sap dat twee dagen aan je vingers blijft zitten. En toen zei ik dat een gastvrouw zijn gasten niet twee dagen met vieze handen opzadelt. En toen plukte ze de kruiden zelf! Ik begin het steeds meer te gebruiken."

"Ik ook," antwoordde Joris tegen Resi. "Maar we moeten wel uitkijken. Ik denk niet dat haar gastvrijheid onuitputtelijk is. We moeten het dus niet te veel gebruiken."

"Nee, maar ik laat me niet meer die vreselijke karweitjes doen," zei Resi. "Afwassen en onkruid wieden vind ik OK. Maar alles waar gif of viezigheid bij komt kijken, doet ze maar lekker zelf." En op een dag was uil Ivar daar weer.

"Ivar!" riep Joris verheugd uit toen hij de vogel in het bos ontdekte. "Jou heb ik heel lang niet meer gezien. Hoe gaat het met je? En heb je een bericht van kabouter Rompelpot?"

"Daar kom ik juist voor," antwoordde Ivar de jongen terwijl hij met zijn kop heen en weer draaide om zijn nekspieren los te maken. "Met mij gaat het goed. Bedankt voor je belangstelling. En hoe is het met jullie?"

Met zijn snavel streek de uil zijn vleugels glad, en keek toen met zijn indringende ogen Joris aan.

"Goed, goed," antwoordde Joris haastig. "Met ons gaat het goed. Maar heb je nieuws van kabouter Rompelpot? Vertel! Ik hoop dat hij het goed maakt."

"Kabouter Rompelpot is in orde, dankzij jullie," antwoordde de uil. "Maar hij heeft me naar jullie gestuurd om jullie iets te vertellen."

"Oh ja?" vroeg Joris verbaasd. "Vertel eens? Heeft hij wat ontdekt? Waar is hij nu?"

"Hij is thuis," antwoordde de uil. "In zijn ongeschonden huis, dank zij jullie. Maar hij blijft daar niet lang. Hij gaat zo snel mogelijk weer op pad. Hij is alleen thuis gekomen om mij te vragen aan jullie te vertellen dat kabouter Grisius weg is."

"Weg?" vroeg Joris verbaasd. "Hoe bedoel je? En waarom wil kabouter Rompelpot dat wij dat weten?"

"Jij stelt altijd drie vragen tegelijk," zei de uil een beetje bestraffend tegen Joris. "Ik kan maar op een tegelijk antwoord geven. Kabouter Grisius is weg. Zijn huisje was leeg toen kabouter Rompelpot daar aan kwam. Hij heeft toen in zijn

dagboek gekeken en daar zag hij dat kabouter Grisius al een paar maanden weg is. Zijn laatste bericht is van een heel poos geleden.

"Wat raar," zei Joris. "Zal er wat met hem gebeurd zijn?"

"Ja, dat vraagt kabouter Rompelpot zich ook af," zei Ivar. "Maar er is nog iets. Grisius had geschreven dat hij de Rode Steen ging wegbrengen."

"De Rode Steen!" riep Joris verbaasd uit.

"Precies," antwoordde de uil. "Die. En daarom stuurt kabouter Rompelpot me nu naar jullie toe. Jullie hebben het immers ook eens over die Rode Steen gehad."

"Ja, we hoorden Ziggara er een keer over praten," zei Joris. "En toen kregen we het vermoeden dat die steen iets met haar geheim te maken moest hebben. En Grisius is die steen gaan wegbrengen?"

"Een paar maanden geleden al," antwoordde de uil. "Hij is precies vertrokken in de tijd dat Ziggara hier kwam."

Joris werd nu erg opgewonden. Hij keek de uil aan.

"Die steen heeft echt met Ziggara te maken," zei hij tegen Ivar.

"Zo waar als ik hier sta. Maar hoe zit het precies? Wat heeft Grisius met die steen? En waarom ging hij hem wegbrengen? En waarheen?"

"Dat weet kabouter Rompelpot ook niet," antwoordde de uil. "Tot voor kort wist hij niet eens van het bestaan van die steen. Totdat jullie er mee kwamen. En nu las hij erover in het dagboek van Grisius."

"Die steen is weg," zei Joris nadenkend. "Misschien is er wat mee gebeurd."

"Precies," antwoordde Ivar. "Kabouter Rompelpot is van plan kabouter Grisius te gaan zoeken. Hij is nu in zijn huisje om zich klaar te maken voor de reis."

"Moeten we met hem meegaan?" vroeg Joris.

"Nee," antwoordde Ivar. "Hij heeft mij gevraagd of jullie bij de heks wat meer over de Rode Steen te weten kunnen komen. We moeten weten wat die steen is."

"Dat wordt moeilijk," antwoordde Joris. "De heks vertrouwt ons nog steeds niet, ook al hebben we het huisje van kabouter Rompelpot in brand gestoken. Ze houdt ons nog steeds in de gaten. "

"Kabouter Rompelpot is jullie erg dankbaar," zei Ivar. "Hij vond zijn huisje ongeschonden terug, en daar was hij heel blij mee."

"Ik ben ook blij dat we een nephuisje in brand konden steken," zei Joris. "Het was vreselijk om te doen. En desondanks vertrouwt Ziggara ons nog steeds niet. Ik weet dus niet of we veel uit haar kunnen krijgen."

"Nou ja, doe in ieder geval je best," zei Ivar.

"Wanneer vertrekt kabouter Rompelpot?" wilde Joris weten.

"Heel snel, morgenochtend waarschijnlijk al," antwoordde de uil.

"Hij wilde hier niet lang blijven, uit angst dat Ziggara erachter zou komen dat hij er nog steeds is en dan alsnog zijn echte huis in brand zou steken."

"Maar morgenochtend al, dan hebben we het geheim van de Rode Steen zeker nog niet ontraadseld!" riep Joris uit.

"Nee, dat hoeft ook niet," antwoordde de uil. "Kabouter Rompelpot vertrekt naar de Witte-bergen, en hij wil dat jullie hem achterna reizen zodra jullie het geheim weten. Hij zal tekens achterlaten zodat jullie kunnen zien hoe hij is gegaan."

"Spannend!" zei Joris. "Hoe zien die tekens eruit?"

"Dat heeft hij me nog niet verteld," zei Ivar. "Maar dat zal hij nog wel doen. Ik ga trouwens met jullie mee. Twee kinderen alleen op pad vond kabouter Rompelpot te gevaarlijk. De streek is gevaarlijk."

"OK," zei Joris. "Dus we gaan binnenkort reizen?"

De jongen vond het wel spannend. Een reis door een onbekende streek zag hij wel zitten.

"Ja," antwoordde de uil. "Maar eerst moet je achter het geheim van de Rode Steen komen."

Joris knikte.

"Ik zal mijn best doen," beloofde hij.

Toen Joris en Resi 's avonds op bed lagen, vertelde de jongen Resi over zijn ontmoeting.

"Ah, eindelijk kunnen we dan bij de heks weg," zei Resi opgelucht toen ze het nieuws hoorde. "Ik zal blij zijn als het zo ver is."

"Ja, maar eerst moeten we achter het geheim van de Rode Steen zien te komen," zei Joris. "Heb jij een idee hoe we dat aan kunnen pakken? De heks zal ons zeker niets vertellen. We hebben het al geprobeerd met vragen en met slijmen, en dat gaf geen succes. Ze wantrouwt ons nog steeds."

"De heks is slim," antwoordde Resi, "Uit haar zullen we niets krijgen. Maar we zouden wel in haar boeken kunnen snuffelen. Daar zal vast iets over de Rode Steen in staan."

"De boeken! Maar de kamer waarin die boeken staan, is altijd dicht!" riep Joris uit. "We hebben nog nooit in de boeken kunnen snuffelen! Toen met de stemmen van de elfjes hadden we geluk dat de heks het boek vergeten was op te ruimen. Dat lag toen nog in de keuken. Maar dat was maar één keer, en ook maar voor één boek. Hoe wil je in de boeken snuffelen als je er niet bij kan komen?"

"Nou, we zitten wel elke avond in die kamer," zei Resi terwijl ze nadacht.

"Maar dan is de heks bij ons," wierp Joris hier tegen in.

"Niet altijd," antwoordde Resi. "Soms gaat ze even weg."

"Even maar," zei Joris. "Te kort om al die boeken door te snuffelen."

Resi zuchtte.

"Misschien moeten we het in een heleboel keer doen?" stelde ze voor.

Joris schudde met zijn hoofd.

"Vergeet het maar," antwoordde hij. "Als wij zijn opgestaan, en een boek hebben gepakt, is de heks al weer terug. We zouden niet eens een bladzijde kunnen doornemen. En hoeveel bladzijden zitten wel niet in al die boeken?"

"Veel," zuchtte Resi.

Het werd stil in de zolderkamer. Toen veerde Resi ineens op.

"Ik heb het!" fluisterde ze opgewonden tegen Joris. "Ik heb een plan!"

"Nou?" fluisterde Joris nieuwsgierig terug. "Wat is het?"

"Iemand van ons verstopt zich in de kamer! We wachten tot de heks even weg moet, en dan zoekt diegene een plekje op en verbergt zich daar. En dan kan hij 's nachts de boeken doornemen. Als de heks weer terug komt, vertelt de ander van ons gewoon dat die ene zich ineens niet lekker voelde en naar boven is gegaan. Dat moet de heks geloven."

Joris knikte. "Ja, dat kunnen we doen. Ik hoop alleen dat de heks echt niets door zal hebben. Ze ziet veel."

"We moeten het erop wagen," zei Resi.

"Ik zal me dan wel verstoppen," zei Joris. "Ik vind het voor jou te gevaarlijk."

"Nou, ik vind liegen voor de heks ook gevaarlijk, hoor!" zei Resi verontwaardigd. "Ik dacht erover zelf te verstoppen."

"Durf je dat wel?" vroeg Joris. "Je zit daar dan alleen in die kamer van de heks. Stel dat ze 's nachts terug komt."

"Dat hoor ik dan wel. De heks sluipt niet," antwoordde Resi.

"Maar stel dat ze nu toch sluipt. Of erger nog, helemaal zonder geluid komt," zei Joris. "Haar bezem staat ook in die kamer. Stel dat ze die nacht een rondje wil gaan vliegen?"

"We kunnen de bezem altijd op de gang zetten," antwoordde Resi.

"Dat kan jij dan mooi doen terwijl ik me verstop. Kom op, we moeten het gewoon doen."

Joris haalde zijn schouders op.

"OK," zei hij. Maar hij was het er nog niet echt mee eens.

"Als jij die eerste avond niets vind, dan doe ik het de tweede avond," voegde hij er snel aan toe. "Dan wisselen we om."

"Dat is goed," antwoordde Resi. En het meisje nam zich meteen voor die eerste avond goed te gaan zoeken! Ze wilde graag zelf diegene zijn die het geheim van de Rode Steen vond!

In de avonden die kwamen zochten Joris en Resi naar een moment dat Resi zich in de kamer van de heks kon verstoppen. Nog altijd

kaartten ze iedere avond met de heks, ondanks dat ze altijd verloren en de heks altijd won. Kennelijk vond de vrouw het na al die keren nog altijd leuk om oneerlijk te winnen. Of ze deed het uit haar gastvrijheid voor de kinderen. Joris en Resi probeerden op deze avonden ook nog altijd de heks aan het praten te krijgen. Maar dat leverde nooit veel op. Ziggara was te slim. Ze gaf de kinderen altijd alleen vage antwoorden. Maar toch probeerden de jongen en het meisje het steeds weer. Ze hoopten dat Ziggara zich ooit eens zou verspreken. Tot nu toe was dat nog niet gebeurd. Maar wie weet, gebeurde dat nog wel op een dag! Maar nu keken de kinderen ook uit naar het moment dat Ziggara even weg zou gaan, zodat Resi zich zou kunnen verstoppen. Het gebeurde niet vaak dat de heks iets moest doen als ze met de kinderen kaartte. Ziggara liet de kinderen niet graag in haar kamer achter. Maar het gebeurde soms wel! En daar wachtten de kinderen op.

De eerste twee avonden gebeurde er helaas niets. Maar toen, op de derde avond nadat Joris en Resi hun plan gemaakt hadden, kwam ineens het moment! Die avond, tijdens het kaarten, klonk in de keuken naast hun plotseling een hoop herrie. Het leek wel of daar van alles omviel! De heks legde haar kaarten neer en slaakte een diepe, geïrriteerde zucht.

"Dat is vast de kat," zei ze tegen de kinderen. "Ze is denk ik nog niet helemaal hersteld van het experiment dat ik vandaag met haar gedaan heb."

De kinderen wisten dat Ziggara die dag een proef had uitgevoerd waarbij ze de kat had gebruikt. Ze had zich met de kat in deze kamer opgesloten, en op een gegeven moment hadden de kinderen een hoop, klagelijk gemiauwd gehoord. Resi had nog medelijden met de kat gehad, hoewel ze het beest sinds het huisje van kabouter Rompelpot haatte. Na afloop had ze de kat gezien. Het beest was duidelijk van streek geweest.

Nu haastte de heks zich naar de keuken. Joris stond direct op. "Dit is onze kans, Resi," fluisterde hij opgewonden naar het meisje. "Vlug, verstop je! Ik zal voor de bezem zorgen."

Resi had al bedacht waar ze zich zou verstoppen. Tussen het raam en een van de boekenkasten was een grote spleet. Het gordijn hing daar, maar daarachter was nog plaats voor een kind zoals zij. Dat was de plaats die ze had uitgekozen. Vlug kroop het meisje achter het gordijn.

Joris was ondertussen met de bezem de gang op gegaan. Toen hij weer terugkwam, was Resi verdwenen. De jongen graaide vlug de kaarten bij elkaar. Toen de heks terug kwam, was hij bezig ze op te ruimen.

De heks keek heel verbaasd toen ze alleen Joris in de kamer aantrof, die ook nog eens de kaarten opruimde.

"Resi is ineens niet lekker geworden, en is naar boven gegaan," verklaarde Joris terwijl hij het stapeltje kaarten ordende. "We moeten er voor vanavond maar mee ophouden."

"Is ze niet lekker geworden?" vroeg de heks. "Moet ik even naar haar kijken?"

"Nee, het valt wel mee," antwoordde Joris. "Morgen zal ze wel weer de oude zijn."

Maar de heks bleef aandringen.

"Misschien is het toch verstandig als ik even naar haar kijk," zei ze tegen de jongen. "Je weet het maar nooit. Straks heeft ze iets wat ik beter nu al kan verhelpen."

Joris schrok van het aandringen van de heks.

"Nee," antwoordde hij vlug. "Dat hoeft niet. Laat haar maar even met rust. Als het er morgen nog is, dan is het wel verstandig dat u even kijkt. Maar laten we eerst de nacht afwachten. Resi is al naar boven gegaan."

Hij zat in spanning. Zou de heks dit accepteren? Of zou ze opnieuw gaan aandringen? Maar gelukkig, de heks liet het zitten.

"OK," antwoordde ze tegen de jongen. "Ik hoop dat ze zich snel weer beter voelt."

"Ik ook," antwoordde Joris terwijl hij de kaarten in het doosje deed en het doosje op het kleine tafeltje neerlegde. "Ik ga vlug naar haar toe. Goede nacht."

"Een goede nacht," wenste Ziggara hem terug. En daar was Joris verdwenen.

Ondertussen had Resi achter het gordijn natuurlijk alles kunnen volgen! Het meisje stond stokstijf stil. Ze was wel wat bang. Natuurlijk was het aardig van de heks dat ze zich oprecht zorgen om haar maakte. Maar Resi kon zich niet voorstellen wat er zou gebeuren als ze erachter kwam dat ze helemaal niet ziek in bed lag!

De heks bleef in het kleine kamertje achter. Ze legde het doosje kaarten terug op zijn plek in een van de kasten, en ging toen de gordijnen dicht doen! Resi verstijfde toen ze het geluid van de gordijnen op hun stang hoorde. Daar had ze geen rekening mee gehouden! Vast zou de heks haar zien als ze het gordijn aan haar kant dicht deed. Wat moest ze nu doen? Ze dacht diep na, maar kon geen oplossing verzinnen. Ze kon nergens heen! En op deze plek was ook niet veel meer dan het gordijn om zich achter te verbergen. En dat zou straks hier weggetrokken worden om de ramen te bedekken. Wat kon ze doen? Resi wist niets anders te verzinnen dan zich op haar knieën te laten zakken. Ze hoopte dat de heks zo over haar heen zou kijken. Maar veel kans gaf ze het niet. Het gordijn bewoog toen ze dit deed. Maar door het geluid van het schuivende gordijn aan de andere kant van de kamer, hoorde de heks het gelukkig niet. Resi hoopte dat ze ook niets had gezien. Haar hart bonsde terwijl ze afwachtte tot de heks haar gordijn zou komen doen.

Daar kwam ze. Ze was nu heel dichtbij. En alleen het gordijn scheidde hun. De vrouw pakte het gordijn vast, en toen schoof ze het met een ruk voor de ramen. Maar nog voordat het gordijn helemaal voor de ramen hing, had de vrouw zich al weer omgedraaid. Ze had geen blik in de hoek geworpen waaruit het gordijn gekomen was. En ze had Resi dus niet gezien! Het meisje was heel erg opgelucht. Ze kon nauwelijks geloven dat dit goed gegaan was. Maar ze zat nog steeds in spanning. Het gordijn was voor haar weg. Er was nu niets meer dat haar verborg. Ze zat open en bloot in de kamer. Als de heks zou omkijken, zou ze haar zien.

Het meisje zat stil op haar knieën, en hoopte dat de heks nu direct weg zou gaan. Ze moest niet meer in de kamer blijven hangen en daar nog wat doen. Anders was ze er geweest!

Gelukkig! Ziggara deed precies wat ze wenste. De lamp die op een klein kastje bij de deur stond, ging uit; en toen slofte de heks de kamer uit. Daar ging de deur van de kamer dicht. En toen werd het heel stil rondom Resi.

Hoofdstuk 21: Gebeurtenissen in de nacht

Het meisje wachtte een hele poos. Ze hoorde de heks boven nog wat rommelen. Ze hoorde de kat in de keuken miauwen. Het beest was nog steeds niet lekker. Ze bleef stil zitten, en wachtte af. De nacht was nog lang. Ze zou alle tijd hebben om in de boeken te snuffelen. Maar eerst moest de heks slapen.

De ogen van het meisje begonnen aan het duister te wennen. En ze kon steeds meer zien. Toch moest ze straks de lamp aansteken om de boeken te kunnen lezen. Resi begon te denken hoe ze alles zou aanpakken. De heks had heel veel boeken. Met welke zou ze beginnen? Ze besloot te kijken of er een boek was dat over stenen ging. Daarin zou ze de meeste kans maken om iets over de Rode Steen te weten te komen. Ze bleef rustig zitten, terwijl de tijd voortkroop en de avond overging in de nacht.

Toen er een hele tijd was verstreken, en Resi dacht dat de heks nu wel moest slapen, kwam het meisje overeind. Ze wankelde even, want haar benen waren stijf geworden en de plotselinge beweging deed zeer. Ze wachtte even totdat haar benen weer normaal waren. Ze mocht niet vallen en lawaai maken!

Toen haar benen weer beter aanvoelden, ging Resi naar de kasten. Deze waren allemaal dicht, met deurtjes ervoor. Sommige deurtjes hadden een venster en dan kon Resi in de kast kijken. Deze kasten zou ze eerst doen. Resi hoopte dat de deuren niet op slot zouden zitten. Dan moest ze eerst nog sleutels gaan zoeken!

Het meisje zocht naar de lamp die op het kleine kastje stond, en stak hem aan. Het was vreemd dat de heks hier nog een ouderwetse gaslamp gebruikte. Ze had nu toch ook lichtstenen? Toen ging ze weer terug. Door de glazen deurtjes keek het meisje de kasten in en probeerde de titels van de boeken te lezen. Dat ging moeilijk, want de kaften van de boeken waren door de tijd heen donker geworden zodat de letters nauwelijks zichtbaar waren. Maar Resi deed haar uiterste best.

Lang was het meisje bezig met het lezen van de titels. De tijd kroop voorbij, en Resi werd al half bang dat de nacht zou verstrijken zonder dat ze iets gedaan had. Ze kwam twee titels tegen die haar wel de moeite waard leken: 'Edelstenen en Mineralen', was de titel van het eerste boek. En 'Krachten van Aards Gesteente' was de titel van het tweede boek. Ze besloot deze twee boeken door te bladeren.

Voorzichtig probeerde ze of de kast open kon. Gelukkig, dat lukte! Ze opende het deurtje nog een stukje verder en nam toen de twee boeken eruit. Met de twee boeken liep ze naar het lage tafeltje waar Joris en zij altijd met de heks kaartten. Ze legde de boeken op het tafeltje neer en ging in een van de leunstoelen zitten. Toen opende ze het eerste boek.

Het was het boek over stenen. Allerlei steensoorten kwamen aan Resi voorbij. De meeste ervan kende het meisje niet. Heel af en toe herkende ze er een, maar dan waren daar weer zo veel verschillende subsoorten van, dat ze dat ook niet meer wist. Resi bewonderde diegene die het boek geschreven had. Die moest echt veel kennis van stenen gehad hebben! Hoe kwam je eigenlijk aan zulk kennis? "Dan moest je wel heel veel gereisd hebben, om al die stenen te kunnen bezoeken," peinsde het meisje.

Resi sloeg bladzijde na bladzijde om, op zoek naar iets wat met de Rode Steen te maken kon hebben. Ze wist eigenlijk helemaal niet hoe die steen eruit zag. Ze stelde zich voor dat hij een rode kleur zou hebben. Maar welke kleur rood zou dat zijn? Aardrood?

Rozerood? Grijsrood? Het meisje wist het niet. Ze had dus niet veel aan de plaatjes die overal in het boek waren opgenomen.

Daarom las ze de titels boven de hoofdstukken.

Maar Resi kwam aan het eind van het boek zonder iets gevonden te hebben. Met een wat teleurgesteld gevoel legde ze het eerste boek opzij, en begon aan het tweede boek: het boek dat over de krachten van stenen ging. Opnieuw sloeg ze bladzijde na bladzijde om terwijl ze naar de titels boven de hoofdstukken keek, en af en toe een blik op een plaatje wierp. Dit boek behandelde minder steensoorten dan het ander boek had gedaan, maar deed dat per

soort wel uitvoeriger. Het was geschreven in een heel klein lettertype, en Resi had medelijden met diegenen die uit dit boek moesten leren: je deed minstens een half uur over een pagina! Ze kwam bij een hoofdstuk waarin roodachtige steensoorten werd behandeld. Aandachtig bestudeerde ze de subkopjes. Ze zocht naar iets van 'De Rode Steen'. Maar 'De Rode Steen' scheen niet te bestaan. Er waren alleen maar roodachtig gesteenten. Met een teleurgesteld gevoel bladerde het meisje verder.

Ze stuitte op een hoofdstuk waarin allerlei verschillende steensoorten behandeld leken te worden. Maar nee, dit hoofdstuk ging over de Helle Stenen: de stenen die een helle kleur hadden. Ondanks dat ze heel verschillende kleuren hadden, waren deze steensoorten namelijk wel familie van elkaar. Resi begreep van het boek dat deze stenen allemaal uit het zelfde proces waren ontstaan. Dat proces was een soort splitsingsproces geweest: De stenen hadden de kleuren toen als het ware onder elkaar verdeeld. De blauwe steen had zijn kleuren, op het blauwe na, afgestoten om blauw te worden; en andere stenen hadden andere kleuren afgestoten. En iedere steen had de afgestoten kleuren van de andere stenen opgenomen om zo zijn eigen kleur te versterken. Zo had elke steen zijn eigen kleur gekregen. En deze kleur was heel helder omdat het niet alleen uit de eigen overgebleven kleur van de steen bestond, maar ook uit de kleuren die de andere stenen naar hem afgestoten hadden.

Nu lette Resi goed op. Dit leek een prima familie voor de Rode Steen te zijn. En inderdaad, kwam de rode kleur even later aan bod, en daar werd de Rode Steen genoemd! Nieuwsgierig las Resi de tekst dat onder het kopje stond. Het stukje was niet erg groot. De tekst onder het kopje van de Gele Steen was bijvoorbeeld veel langer geweest. Resi las dat de Rode Steensoort vrij zeldzaam was, en dat de roodkleur van de steen een afwerend karakter had. Wezens die kwaadaardig waren, werden door deze steen op een afstand gehouden.

Resi liet haar vingers bij de regels rusten en dacht na. Dit kon wel eens de Rode Steen zijn die zij en Joris zochten! Ze herinnerde

zich dat Ziggara in het bos gekomen was precies rond de tijd dat kabouter Grisius met de steen vertrokken was. Zou de steen de heks vroeger op afstand gehouden hebben?

Het leek wel zo. Maar waarom was kabouter Grisius dan met de Rode Steen vertrokken? En waar was hij nu?

Plotseling besefte Resi dat ze daar ook antwoord op moesten vinden. Kabouter Rompelpot was kabouter Grisius achterna gereisd, maar het meisje kon niet geloven dat hij wist waar Grisius naar toe was gegaan. Naar de Witte-bergen had hij geschreven. Maar waar in de Witte-bergen? Tenzij kabouter Rompelpot meer wist en het hun nog niet verteld had natuurlijk.

Toen kreeg ze opeens een idee.

Natuurlijk, de glazen bol van de heks! Daarin kon ze zien waar kabouter Grisius nu was. En de bol was in deze kamer! Dit was de kans om het te weten te komen!

Het meisje liet de boeken met rust en ging op zoek naar de bol.

Daar zag ze hem, achter een van de glazen vensters van een kast.

Ze probeerde of ze de kast kon openen. Dat lukte gelukkig. Daar was de bol. Het meisje stak haar handen uit om hem te pakken.

Maar toen gebeurde er iets erg vervelends:

Met haar elleboog raakte het meisje een doosje aan dat wankel op een ander doosje stond. Het was maar een klein tikje, maar toch: het doosje viel op de grond. En de klap was enorm. Verschrikt bleef Resi stijf staan. Zou de heks boven wat gehoord hebben? Ze hoorde gekraak van het bed boven haar, en wist dat de heks het gehoord had. Ze moest maken dat ze hier wegkwam! Angstig keek Resi om zich heen. Waar zou ze naar toe kunnen? De deur was geen optie. Daar zou ze recht in de armen van de heks lopen. Ze kon het huis ook niet verlaten want de voordeur en de keukendeur waren 's nachts op slot. Resi keek naar de ramen: zou ze daardoor kunnen vluchten?

Het meisje had haar handen al om de bol gehad toen de ellende begon, nu nam ze hem zonder nadenken mee. Met de bol in haar handen vloog ze naar de ramen. In het schamele licht bekeek ze hun sluiting. Gelukkig! Die was makkelijk te openen. Resi dacht

geen seconde na. Ze opende een van de ramen en klom erdoor naar buiten. Door de nacht holde ze weg.

Resi hijgde terwijl ze over de open plek waar Ziggara's huis stond, naar de bosrand rende. Daar, daar was het bos. Daar waren de beschermende bomen. Maar voordat het meisje de bosrand had bereikt, klonk uit het huisje ineens een woedende schreeuw: Ziggara had de rommel in haar kamer ontdekt. Trillend rende Resi verder. Toen was ze tussen de bomen, en daar bleef ze staan. Ze hijgde en moest even flink uitademen. Pas toen dacht ze aan Joris. Joris! Die was nog in het huisje van de heks! Daar boven op zolder sliiep hij vredig in zijn bed. Onwetend van alles wat Resi had aangericht. Oh, als de heks hem maar niets zou doen!

Opnieuw klonk een geloei op en voor Resi's verschrikte ogen lichtte het huisje ineens blauw en groen op. Het duurde maar even. Het leek net of de bliksem was ingeslagen. Maar dan een bliksem die net wat langer had geduurd, en een vreemde kleur had gehad. Het meisje vermoedde dat het toverkracht was geweest.

Opnieuw verscheen het blauwgroene licht. Maar in dat licht zag Resi plotseling een figuurtje over de open plek rennen. Was dat Joris?

Gespannen hield het meisje het rennende figuurtje in de gaten. Ja, het was inderdaad Joris! Een opgelucht gevoel doorstroomde haar, en een lach kwam rond haar mond. Gelukkig, Joris had kunnen ontsnappen. Toen hij vlakbij was ging Resi naar hem toe. Eerst schrok Joris van het rennende figuurtje dat zomaar vanuit de nacht naar hem toekwam. Toen herkende hij haar.

"Resi," hijgde hij. "Gelukkig. Je bent hier. Wat is er gebeurd?"

Het meisje trok de jongen tussen de bomen. Opnieuw lichtte de boerderij van de heks blauw op.

"Het spijt me," zei ze toen. "Ik liet per ongeluk wat vallen, en de heks werd wakker. Ze heeft ontdekt dat ik aan het snuffelen ben geweest. Ik ben blij dat je ook hebt kunnen ontsnappen. Ik zat over je in."

"Ik was nog niet gaan slapen," antwoordde Joris, "ik wachtte op jou. Toen ik de klap hoorde, ben ik meteen over het dak

weggevlucht. Ik had naar jou in de kamer willen gaan, maar toen ging alles opeens zo snel dat ik niets meer kon doen. Ik zag dat de raam van de kamer openstond en hoopte al dat je weggevlucht was. Ik ben blij dat je hier bent."

"Ik ook," antwoordde Resi. "We kunnen nu denk ik niet meer naar de heks terug."

"Dat hoeft ook niet meer," antwoordde Joris. "Tenminste, ik hoop dat je wat over de Rode Steen te weten bent gekomen."

Resi vertelde hem wat ze had gelezen. Toen liet ze Joris de bol van de heks zien.

"Kijk," zei ze. "Deze heb ik per ongeluk meegenomen. Ik wilde erin zien waar kabouters Grisius nu was, maar ik denk dat hij ons goed van pas kan komen."

Joris wilde wat zeggen, maar hij werd onderbroken door een vreselijk geluid dat uit het huis van de hek kwam. Het leek wel of daar iets explodeerde. Een wit licht scheen plotseling uit alle ramen. Een wit licht dat ook weer snel voorbij was. Maar in dat witte licht hadden de jongen en het meisje op de schoorsteen het silhouet van de kat gezien, en daar vlakbij cirkelde de heks op haar bezemsteel.

"Ziggara gaat ons zoeken!" zei Resi angstig. "Wat moeten we doen?"

Joris trok het meisje mee het bos in.

"Kom mee," zei hij tegen haar.

"Waar gaan we naar toe?" vroeg Resi.

"Naar het kasteel," antwoordde Joris vastbesloten. "De ruïne van Abaron. De blauwe bloemen moeten ons weer helpen."

De jongen rende weg, en Resi moest achter hem aan. Door het bos ging het. Zo hard ze konden. De bomen flitsten links en rechts aan hun voorbij. Resi hoopte dat ze niet per ongeluk tegen een ervan zou oplopen. En gingen ze wel in de goede richting?

"Joris, lopen we wel goed?" vroeg ze.

"Dat moet wel," antwoordde de jongen. "We hebben geen andere keus."

Resi vond dit maar een raar antwoord. Maar ze ging er maar niet op in en rende met Joris voort.

Verder en verder gingen de twee kinderen, door het donkere bos. Ze zagen de heks niet, maar ze wisten dat die boven hun in de lucht moest rondcirkelen. Hoog boven de bomen. Resi bedacht dat het maar goed was dat ze de bol bij zich had. Anders had de heks hun daarin kunnen zien. Ze hoopte dat ze hen niet zou ontdekken. Maar tegelijkertijd wist ze dat ze maar een kleine kans hadden om te ontsnappen. Ziggara kon zoveel! Wist Joris eigenlijk wel wat hij deed?

Maar toen opeens:

"Kijk," zei Joris met trots in zijn stem. De jongen verminderde vaart en wees met zijn vinger voor zich uit. En daar zag Resi door de bomen de donkere contouren van de ruïne van Abaron opdoemen. Ze waren goed gelopen!

"Hoe heb je dat gedaan?" vroeg ze ademloos aan Joris.

"Op gevoel," antwoordde Joris. "Maar ik geef toe dat we wel geluk gehad hebben."

"Dan nu op naar de blauwe bloemen," zei Resi.

Maar toen hield ze ineens een hand voor haar mond.

"Jij mag de ruïne niet meer in," zei ze tegen Joris. "Je hebt er te veel nachten in doorgebracht. En ik word ook elke keer lelijker."

"Ik heb nog een beetje tijd over," zei Joris. "We gaan dit keer met zijn tweeën. Als ik buiten blijf, word ik door Ziggara gepakt, en dat wil ik ook niet. Kom op, we hebben geen seconde te verliezen. Laten we de ingang zoeken."

Hoofdstuk 22: Voor de derde keer in de ruïne van Abaron

Samen renden Joris en Resi door het bos verder. Richting de zwarte schaduw dat de ruïne van Abaron moest zijn. Even later bereikten ze de muur van de ruïne.

"We zijn er," zei Joris. "En volgens mij moeten we naar rechts."
"Ik denk het ook," antwoordde Resi. Ze wees met haar vinger.
"Aan de schaduw van het kasteel te zien moet Elsa daar ergens zitten."

Dus gingen de twee kinderen naar rechts. Langs de muur van de ruïne liepen ze verder. De muur was hier heel normaal. Van stenen gemaakt waarop af en toe wat onkruid groeide. Maar geen gaten erin, en geen zwarte beesten die de stenen afbraken. Toch bleef het eng om daar langs de muur te lopen. Aan de andere kant lag toch wel de ruïne van Abaron. En wie weet wat daar allemaal gebeurde! Toch was alles was stil. Zowel bij de ruïne, als hier in het bos.

"Waar zijn de nachtdieren?" vroeg Resi zich af. "Ik hoor er geen. Waar zou Ivar zitten? Hij moest nu toch ook wakker zijn?"

De kinderen passeerden een paar deuren in de muur, maar die liepen ze voorbij. De deuren kwamen hun niet bekend voor. Eindelijk kwamen ze bij een deur die ze wel kenden.

"Dit is hem," zei Joris tegen Resi. "Dit is de deur voor de blauwe bloemen."

"Ik denk het ook," antwoordde Resi.

Het meisje duwde er tegen. Maar de deur ging niet open. Ze duwde nog eens, nu wat harder. Maar ook nu ging de deur niet open. Toen duwde ook Joris. Maar nog steeds geen resultaat. Hij duwde nog een beetje harder, en toen uit alle macht. Maar ook hij kreeg de deur niet open.

"Hij is dicht," zei de jongen terwijl hij Resi teleurgesteld aankeek.
"Net als in de eerste nacht."

Resi keek verschrikt. "Betekent dat dat we er niet in kunnen?" vroeg ze.

Een schreeuw in de lucht deed de kinderen opschrikken. Daar was de heks! Op haar bezemsteel scheerde de vrouw over de boomtoppen. Ze had de kinderen ontdekt. Met haar vinger wees ze naar ze.

"Jullie!" riep ze boos naar beneden. "Jullie, kom hier!"

Joris en Resi bleven niet stilstaan. Ze zetten het op een rennen.

Langs de muur, naar de deur die hun naar de zuilengang op het grote plein van het kasteel zou leiden. Wat ze daar zouden doen, wisten ze nog niet. In ieder geval waren ze dan binnen de muren van het kasteel.

Daar was hij, de deur die ze moesten hebben. Joris was er als eerste bij. Haastig probeerde hij of deze deur wel open kon.

Gelukkig, de deur ging open. Maar daar kwam ook de heks aangescheurd. Met haar bezem nam de vrouw een duikvlucht naar beneden, naar de twee kinderen. Joris bedacht zich geen moment. Hij schoof de deur door en trok Resi met zich mee.

Binnen kwamen de twee kinderen in de zuilengang. Er was daar gelukkig een dak boven hun hoofd, want anders was de heks vast omlaag gekomen. In de verte zagen de jongen en het meisje het vlakkerende schijnsel van het vuur van Elsa. Daar moesten ze naar toe. Ze begonnen weer te rennen. Snel staken ze het plein over, en renden op Elsa af. Ze renden vlak langs de dansende geesten, maar dat kon ze niets schelen. Haastig gingen de twee kinderen naar het vuur toe.

Daar was de heks opnieuw. De ruïne scheen haar niet te deren. Dat was jammer. Joris had gehoopt dat de heks niet in de ruïne had durven komen. Dat hij en Resi daar veilig zouden zijn geweest. Maar dat bleek niet zo te zijn. Dat was vervelend. De heks kon hun nu elk moment pakken. Hij had nu nog maar één hoop: Elsa. Elsa moest hun helpen. Hopelijk kon ze dat.

Joris en Resi renden naar het flakkerende vuur toe.

"Elsa, Elsa!" riepen ze allebei angstig.

Ze hoorden de heks boven hen in de lucht triomfantelijk lachen.

"Hahaaaaa!" riep ze omlaag.

Resi zag bij het vuur iemand opstaan. Dat was vast Elsa. De vrouw moest geschrokken zijn. Een moment stond ze naar de twee rennende kinderen en de heks in de lucht te kijken. Toen draaide ze zich om en draafde op haar oude benen naar het kasteel toe. Joris en Resi renden haar achterna. De heks hief haar hand op om de jongen en het meisje te betoveren. Maar de twee kinderen waren er nu bijna. Joris en Resi zagen dat Elsa in de muur van het kasteel een deurtje had opengemaakt en binnen op hun stond te wachten. Net op tijd. Ze stoven naar binnen. Achter hun deed Elsa de deur met een klap dicht.

Het was donker in het kasteel. Joris en Resi konden geen hand voor ogen zien.

"Elsa?" vroeg Resi voorzichtig.

"Ik ben hier," klonk Elsa's stem.

Resi voelde een hand die tastend haar richting op kwam, en ze pakte hem.

"Ben jij dit, Elsa?" vroeg ze.

"Nee, dat ben ik," antwoordde Joris. "Elsa, waar ben jij?"

Een tweede hand kwam in Resi's richting, en het meisje pakte hem.

"Nu heb je me wel," klonk Elsa's stem. "Wat is er gebeurd?"

Elsa's hand voelde vreemd koud aan.

"Je bent koud," zei Resi.

"Let daar maar niet op," antwoordde Elsa. "Vertel me wat er is gebeurd."

"De heks, Ziggara, is boos op ons," antwoordde Resi. "We hebben in haar boeken gesnuffeld om de elfjes te helpen."

"Zo," zei Elsa. "De toorn van de heks op je is niet iets fijns."

"Zijn we hier veilig?" vroeg Joris.

"In dit kasteel wel," antwoordde Elsa. "Ziggara is net zo bang voor dit spookkasteel als ieder ander."

"Oh," zei Resi. "Moeten wij ook bang zijn?"

"Niet zo lang ik bij jullie ben," antwoordde de vrouw.

"Maar jullie moeten hier niet te lang blijven. Vooral de jongen niet. Ik herinner me dat jullie al aardig lelijk waren."

"En ik word steeds lelijker," zuchtte Resi verdrietig.

"Het is voor een goed doel," troostte Joris haar.

"Ja," antwoordde Resi. "Maar toch vind ik het niet fijn."

"Wat kunnen we nu doen, Elsa?" vroeg Joris aan het vrouwtje.

"Denk je dat de heks nog weg zal gaan?"

"Ik weet het niet," antwoordde de vrouw. "Ik ken Ziggara niet zo goed. Ze is nog niet lang hier."

"Ik ben blij dat ik hier veilig ben," zei Resi. En het meisje slaakte een opgeluchte zucht. "Ze had ons bijna te pakken."

"Maar we kunnen hier niet lang blijven, Resi," hielp Joris haar herinneren. "We moeten snel weg uit deze omgeving."

"We waren op weg naar de blauwe bloemen," zei Resi tegen Elsa.

"Zij zijn de enigen die ons kunnen helpen. Is er niet een weg binnen het kasteel naar hun toe?"

"Oja," zei Joris. "Dat zou fijn zijn. Elsa, weet jij dat?"

Het was even stil.

"Elsa?" vroeg Joris nogmaals.

"Ze is er nog wel," zei Resi die de koude hand van de vrouw vast hield.

"Ik denk even na," zei Elsa. "Het kasteel is een doolhof. Ik wil niet verdwalen."

"Weet je dan een weg?" vroeg Resi blij. "Oh, wat fijn!"

"Laat me even nadenken," zei Elsa.

Het werd stil terwijl de jongen en het meisje wachtten totdat de vrouw een weg had bedacht.

"Een beetje licht zou wel fijn zijn," zei Joris toen. "Dat zullen we wel nodig hebben als we door het kasteel gaan dwalen. Resi, ik heb je rugzak meegenomen. Zat daar niet een glimsteen in?"

"Heb je mijn rugzak mee kunnen nemen?" vroeg Resi blij. Door alle gebeurtenissen had ze helemaal niet gezien dat Joris de rugzak om zijn schouders droeg. "Oh, wat fijn. Dank je wel. Ja, ik heb daarin de glimsteen die kabouter Rompelpot me gegeven had, gedaan. Die komt nu van pas."

"Maak geen licht, kinderen," klonk plotseling Elsa's stem. "Je wilt niet zien hoe het er hier uit ziet."

Joris en Resi stonden verbaasd.

"Maar hoe komen we dan verder?" vroeg Joris. "Ik zie geen hand voor ogen."

"Ik kan in het donker kijken. Ik zie genoeg," antwoordde Elsa. "Ik leid jullie wel."

"Oh," zei Joris.

"Weet je al een weg?" vroeg Resi gespannen.

"Ja," antwoordde de vrouw. "Ik geloof dat ik hem heb. Laten we maar gaan lopen. Jullie hebben elkaar vast, niet?"

"Ja," antwoordden Joris en Resi tegelijkertijd.

"Goed," zei de vrouw. "Laat elkaar niet los. Ik heb het meisje vast. Blijf dicht bij me."

De vrouw begon een paar stappen te lopen en trok Resi met zich mee. Die trok vervolgens Joris mee. Zo liepen ze in het donker achter Elsa aan. Het bleef pikkedonker. Overal waar de jongen en het meisje kwamen konden ze geen hand voor ogen zien.

"Dit is zo vreemd," dacht Resi terwijl ze liep. "Ik zet stap na stap na stap, maar ik zie niets. Waar loop ik doorheen? Waar ga ik naar toe? Is hier ergens een muur?"

Maar het meisje had beide handen bezet en dus kon ze niet om haar heen voelen.

"Je waarschuwt ons wel voor opstapjes en afstapjes, hè Elsa?" vroeg ze aan de vrouw.

"Natuurlijk," antwoordde die.

Een hele tijd liep het groepje zo door het kasteel. Overal was het pikkedonker en Joris en Resi konden niets zien. Ze hoorden ook niets. De dikke muren van het gebouw hielden alle geluiden tegen. Van de heks Ziggara was niets meer te merken. Waar zou ze nu zijn?

"Dit is zo vreemd," dacht Resi nogmaals tijdens het lopen. "Hier lopen we nu in een groot zwart niets. Ik zie niets en ik hoor niets. Het is allemaal leeg, leeg en leeg."

Plotseling bleef Elsa staan.

"Er gaat nu weer wat licht komen," zei ze tegen de kinderen. "Ik open een deur. Schrik niet van wat je ziet."

"OK," zei Joris. Resi zei niets. Ze voelde alleen haar hart bang slaan. Wat zou ze gaan zien?

Een geknars klonk, en toen een gepiep. En daar scheen een lichtstreep de gang in.

Het eerste wat Resi zag, waren witte, wazige schimmen.

"Spoken?" kwam het over haar lippen.

"Nee, spinrag," antwoordde de vrouw. "Heel veel spinrag. Hebben jullie die beestjes buiten gezien?"

"Je bedoelt de beestjes die hier de muren afbreken?" vroeg Joris.

"Precies," antwoordde de vrouw. "Ze hebben hier hun thuis. Ze produceren heel veel spinrag. En dat zie je."

"Zijn de beestjes hier ook?" vroeg Resi met een bibberstem.

"Alleen de vrouwtjes en de kinderen," antwoordde de vrouw. "De mannetjes zijn buiten stenen aan het afbreken."

Resi durfde de kamer niet meer binnen te gaan.

"Kunnen we wel door ze heen lopen?" vroeg ze.

"Je hebt de hele tijd niets anders gedaan," antwoordde de vrouw.

"Kom maar mee. En doe je ogen dicht als je bang bent voor ze."

Resi voelde hoe de vrouw aan haar hand trok. Ze gingen de kamer in! Direct kneep het meisje haar ogen stevig dicht. Achter de vrouw liep ze verder.

Joris had zijn ogen open. Maar hij vond het wel eng wat hij zag.

Ze kwamen in wat vroeger een prachtige tuinkamer moest zijn geweest. Joris zag contouren van een mooie haard. En hij zag schimmen van meubels. Maar alles was bedekt met een dikke, witte laag van spinrag en hij kon niet meer opmaken dan alleen de contouren. Voor hem waren grote ramen. Het was donker buiten maar de maan scheen door de ramen naar binnen. En toen zag Joris de beestjes. Het waren er duizenden, miljoenen! Ze krioelden door elkaar. Over de grond, en door het spinrag heen. Ze zaten overal!

"De beestjes kwamen en toen werd het huis een ruïne," hoorde hij Elsa zeggen. "Het is jammer. Maar het was een straf."

"Wat is er gebeurd, Elsa," vroeg hij.

Maar Elsa antwoordde daar niet op.

Verder liepen ze, steeds verder.

En toen zag Joris links in een hoekje een blauw schijnsel oplichten. Dat moesten de blauwe bloemen zijn!

"Zijn dat de blauwe bloemen?" vroeg hij verheugd aan Elsa.

"Ja," antwoordde Elsa. "We zijn er nu bijna. De deur naar buiten loopt via een zijkamertje. Hier is de deur ervan."

Elsa bleef stilstaan en deed opnieuw een deur open. Een frisse lucht kwam de kinderen tegemoet. Op hun tocht door het kasteel waren ze geen stank tegengekomen. Overall had het wel goed geroken. Maar het was wel wat benauwd geweest. Het was fijn weer wat buitenlucht te snuiven.

Toen zag Joris waarom het hier zo fris rook. Aan het einde van het zijkamertje zat een deur. De raampjes in die deur hadden ooit glas gehad. Maar nu was het glas weg. En door de gaten in de sponningen, in en uit, kropen de spinnen. Hier kwamen ze het huis binnen en hier gingen ze naar buiten. Het krioelde van de spinnen die heen of weer liepen. In dikke stromen gingen ze naar de raampjes toe en in dikke stromen gingen er van af. Joris kon een rilling niet onderdrukken.

Elsa was stil blijven staan.

"We moeten de deur open doen," zei ze tegen de kinderen. "Wij kunnen niet door die raampjes naar buiten."

"Zullen de spinnen dan niet boos op ons worden?" vroeg Joris.

Resi zei niets. Het meisje had nog steeds haar ogen dicht en hield zich voor dat ze hier niet was.

"We zullen het zien," antwoordde het vrouwtje. "Ik zal het voorzichtig doen. Op een kier zodat we erdoor naar buiten kunnen lopen."

"Direct buiten zijn de blauwe bloemen," zei Joris. "Misschien kunnen ze ons hiermee al helpen."

"Vraag het ze maar," zei Elsa.

En dus begon Joris.

"Blauwe bloemen," zei hij.

De bloemen hadden de hele tijd staan suizen. Vast waren ze weer in gesprek geweest. Maar toen Joris ze riep, werden ze stil.

Joris was blij hierom. Hij ging verder.

"Kunnen jullie ons helpen?" vroeg hij aan de blauwe bloemen.

"Kunnen jullie ervoor zorgen dat we bij jullie kunnen komen? We willen jullie wat vragen."

Gespannen wachtte Joris af. Wat zouden de bloemen antwoorden? Het geluid van de zilveren belletjes klonk op.

"Nee, blijf daar," zei de stem uit de blauwe bloemen. "Ziggara is nog steeds in de buurt."

"Oh!" zei Resi verschrikt. "Wat doen we nu?"

"Maar jullie kunnen toch hier met de blauwe bloemen praten," stelde Elsa voor. "Ze horen jullie hier."

Dat was een idee! Dus schraapte Joris zijn keel.

"Eh, bloemen," zei hij. "Kunnen jullie ons uit onze situatie helpen?"

Ziggara is boos op ons en we zitten gevangen in dit kasteel. Maar we kunnen er niet te lang blijven. Anders worden we nog lelijker."

Onderwijl bedacht de jongen dat het wel vreemd was dat hij dit nog moest vragen. De bloemen hadden Ziggara immers ook al opgemerkt! En ze wisten dus ook dat de jongen en het meisje het kasteel niet konden verlaten.

Het geruis van de bloemen klonk weer op.

"Gaan ze nu weer met elkaar praten?" vroeg Resi zich verschrikt af. "Laten ze ons in de steek?"

Maar toen hoorde ze tot haar opluchting het geluid van de belletjes weer.

"Waar moeten jullie naartoe?" vroegen de bloemen.

"Naar de Witte-bergen," antwoordde Joris opgelucht. Ook hij had even in de zenuwen gezeten of de bloemen zich nog wel verder met hen zouden bemoeien. Het was al eens eerder gebeurd dat ze hem geen antwoord meer hadden gegeven!

"Waarom?" vroegen de bloemen.

Nu sprak Resi.

"Kabouter Grisius is daar, en hij heeft de Rode Steen," zei het meisje tegen de bloemen. "De Rode Steen is wat de heks vroeger

uit dit gebied gehouden heeft. We moeten de Rode Steen dus terughalen. Pas dan zijn de elfjes en iedereen hier van Ziggara verlost."

Opnieuw klonk het geruis van de bloemen op. Het klonk goedkeurend.

Joris en Resi wachtten af.

"OK, we zullen jullie helpen," zeiden de blauwe bloemen toen.

"De heks is weg. Kom maar naar buiten."

De jongen keek naar de deur en zag dat de stroom spinnen opgehouden was. Hadden de blauwe bloemen hier voor gezorgd?

"We kunnen de deur openen, Elsa," zei hij tegen het vrouwtje dat vooraan stond.

"Ik zie het," antwoordde Elsa. Het vrouwtje opende de deur, en met zijn drieën liepen ze naar buiten, de tuin in. Direct stonden ze voor het bed waarin de blauwe bloemen groeiden. De bloemen waren weer aan het wiegen, maar daar kwam over hen ineens iets blauws naar de kinderen toe gezweefd. Joris en Resi keken er verbaasd naar. Ook Resi. Het meisje had haar ogen weer open gedaan.

Het leek of de blauwe bloemen het blauwe iets aan elkaar doorgaven. Over hun kopjes schoof het naar de kinderen toe. Even verderop deden ze het zelfde met een tweede blauw iets.

"Neem het van ons over," sprak de zilveren stem tegen de kinderen toen het eerste blauwe voorwerp dichtbij gekomen was. Voorzichtig stak Joris zijn hand uit en pakte het voorwerp van de bloemen over. Het bleek een cape te zijn. Een cape gemaakt van lichtblauwe stof en met een capuchon erop.

"Deze cape beschermt je tegen wezens met nare bedoelingen," zeiden de blauwe bloemen tegen de kinderen. "Als je hem om je heen slaat, zal de heks je niet kunnen zien."

"Oh," zei Joris opgelucht toen hij het begreep. "Hiermee kunnen we ontsnappen. Dank jullie wel!"

De jongen deed de cape om. Resi keek hem aan.

"Ik zie niets bijzonders," zei het meisje die daar gewoon Joris in een blauwe cape zag staan.

"Jullie hebben ook geen slechte bedoelingen," antwoordden de blauwe bloemen. "De cape werkt alleen op mensen met slechte bedoelingen. Hier, neem de jouwe."

De tweede cape was het meisje nu genaderd, en Resi pakte het van de bloemen over. Ze wikkelde zich er ook in.

Daar stonden de twee kinderen. Ieder met een blauwe cape om.

"Hoe zit het met Elsa?" vroeg Joris aan de bloemen. "Zal de heks haar geen kwaad doen?"

"Oh, maak je over mij maar geen zorgen," zei het vrouwtje geruststellend. "Met mij komt het wel goed."

De blauwe bloemen zeiden niets, maar lieten alleen een zacht geting horen.

"Dan kunnen we gaan, niet?" vroeg Joris. Het klonk wat onzeker. Was nu alles opgelost?

"Of moeten we u weer even terug naar het vuur brengen?" vroeg Resi gediensstig aan Elsa.

"Nee, nee, doe geen moeite," antwoordde Elsa tegen het meisje, en ze wuifde met haar hand. "Ik vind mijn weg wel. Ik denk dat ik hier nog een poosje blijf. Het is heerlijk om weer eens in deze tuin te zijn."

"Wie bent u?" vroeg Resi.

Maar daar gaven noch het vrouwtje, noch de blauwe bloemen antwoord op.

Joris wilde vertrekken.

"Waar kunnen we naar buiten?" vroeg hij.

Het getingel van de bloemen klonk op.

"De deur is open," zeiden ze. "Voor even. Doe hem weer goed dicht achter je."

"Dat zullen we doen," zei Resi opgelucht tegen de bloemen.

"Bedankt weer voor jullie hulp."

"Goede reis," antwoordde de stem van de blauwe bloemen.

Toen stierven de belletjes weg, en het gewone gesuis klonk weer op.

Hoofdstuk 23: Een schok voor Joris en Resi

Door de verwilderde tuin zochten Joris en Resi hun weg naar de poort die de twee kinderen naar buiten zou leiden. Terwijl ze daar liepen keek Resi angstig naar de lucht. Zou Ziggara daar nog ergens zijn? Het meisje had wel haar cape om, en de capuchon ervan had ze diep over haar hoofd getrokken, maar toch was ze bang voor de vrouw. Maar tot haar opluchting was de heks niet te bekennen. Het was stil in de lucht. Toen dacht Resi aan Elsa die ze bij de blauwe bloemen hadden achtergelaten. Het vrouwtje van de soep. Een vreemd iemand was het. Haar hand had ook erg koud aangevoeld. Zou ze wel van vlees en bloed zijn? Misschien was ze wel een geest? Bij deze gedachte liep een rilling over Resi's rug. Het meisje moest even stilstaan. Joris had niets door en liep onverstoord verder. De afstand tussen de twee kinderen werd groter. Resi schudde met haar hoofd om haar bange gedachten kwijt te raken. Toen liep ze Joris snel achterna.

De kinderen kwamen bij de poort en gingen er door. Toen waren ze op de binnenplaats waaraan de tuinmannen vroeger gewoond hadden. Daar zagen ze het deurtje in de muur dat hun naar buiten zou brengen. Ze gingen er naar toe.

De deur had gelukkig een hendel. Joris trok eraan, en de deur ging gemakkelijk open. De jongen schudde met zijn hoofd. Dit was echt een toverdeur. Nog geen uur geleden hadden ze hier vreselijk staan duwen!

Buiten was het normale bos weer. De kinderen glipten door de deuropening naar buiten en achter zich trok Joris de deur dicht. Er klonk een klikje toen de deur sloot. Joris duwde er tegen aan. En inderdaad ging de deur toen niet meer open.

Resi keek angstig naar de lucht. Was de heks echt nergens te bekennen?

"Ik denk dat je je hoofd beter omlaag kunt houden," zei Joris tegen haar. "Als je omhoog kijkt, wordt je gezicht niet door de mantel bedekt."

"Oh ja," schrok Resi. "Maar ik zie de heks ook niet."

"We kunnen beter maar voorzichtig zijn," zei Joris. "Het zou me niets verbazen als ze zich ergens schuil houdt."

"Ik wil hier zo snel mogelijk weg," zei Resi. En haar stem klonk angstig.

"Ja, we gaan op pad," antwoordde Joris geruststellend. "Ik weet alleen niet waar we heen moeten. We moeten naar de Witte-bergen, maar waar zijn die?"

Maar daar herinnerde Resi zich iets.

"Joris," zei het meisje verheugd, "ik heb de bol! De toverbol van de heks. Die kan het ons vertellen!"

"Zal hij ons antwoord geven?" vroeg Joris.

"We kunnen het proberen," zei Resi.

Het meisje haalde de glazen bol van de heks uit haar zak en hield hem in haar handen. Meteen begon de bol witachtig te stralen.

"Kijk, hij reageert op mij!" zei Resi blij. "Misschien geeft hij ons toch wel antwoord." En het meisje wendde zich tot de bol.

"Bol," vroeg ze, "we willen naar de Witte-bergen. Kan je ons de weg vertellen?"

"Het lijkt wel een waarzeggerbol," vond Joris.

"Stil nu," zei Resi wat geërgerd tegen de jongen. "Beledig hem nu niet. We hebben hem hard nodig."

Nogmaals vroeg het meisje: "Bol van de heks, we willen naar de Witte-bergen. Kan je ons de weg vertellen?"

En gespannen wachtte ze af.

Toen, tot haar blijdschap begon de bol opeens blauw te glanzen. Het blauwe licht scheen op haar handen. En toen kwam er ook groen licht bij, en bruin. De kleuren draaiden door elkaar, en de kinderen konden niets uitmaken. Maar na een poosje vonden de kleuren hun plek. Het beeld werd scherper.

"De bol gaat me wat laten zien," riep Resi enthousiast uit. "Joris, kijk!"

Joris en Resi keken samen naar de bol. Hierin zagen ze het beeld van een nachtelijk bos. De omgeving leek op waar ze nu waren. Het was ook waar ze nu waren, zag Resi toen. De bol liet de plek

zien waar ze nu stonden. Toen opeens, ging het beeld van de bol naar boven. Het ging langs de bomen, en steeg er boven uit. Het bos beneden werd kleiner en kleiner. En daar werden in de verte bergen zichtbaar. Grote bergtoppen van grijs rotsgesteente met op de hoogste plekken sneeuw.

"De Witte-bergen," zei Joris ademloos. "We moeten daarheen Resi. Dat is dus in die richting."

En hij wees met zijn vinger het bos in.

Zodra de jongen dit gezegd had, begon het beeld van de bol te vervagen. De kleuren werden witter, en begonnen op elkaar te lijken. Niet veel later scheen de bol alleen nog maar wit.

"Het is afgelopen," zei Joris. "We weten in ieder geval waar we naar toe moeten. Kom op Resi. Laten we vannacht nog een stuk lopen."

"Wacht!" zei Resi. "Wacht nog even, Joris. Ik wil de bol nog wat vragen."

Het meisje had de bol nog steeds in haar handen. Ze keek er scherp naar en vroeg toen: "Bol, lieve bol. Kan je ons vertellen waar kabouter Rompelpot is?"

"Een goede vraag," vond Joris.

Opnieuw begon de bol in kleuren op te lichten. De kinderen zagen donkerblauw, en grijs. De kleuren draaiden in het rond, vonden toen weer hun plek. Het beeld werd scherper. Joris en Resi keken gespannen toe.

"Daar!" riep Resi toen uit. "Ik zie hem."

"Kabouter Rompelpot is al in de bergen," zei Joris toen hij de omgeving in de bol zag. "Ik zie allemaal rots. Hij heeft een flinke voorsprong."

De kinderen keken toe. In de bol zagen ze de kabouter in een rotsinham aan de zijkant van de weg liggen. Hij had een deken over zich heen geslagen en was vast in slaap. Zijn tas stond op de grond naast hem.

Het beeld van de bol begon weer uit te zoemen om de kinderen te laten zien waar de kabouter precies was. Maar toen zagen Joris en Resi plotseling iets waar ze heel erg van schrokken. In het beeld

van de bol verscheen Ziggara op haar bezem. De heks was bij de kabouter!

"Stop bol," riep Resi uit. "Laat ons dit bekijken!"

De bol gehoorzaamde meteen, en stopte met naar boven gaan.

Gespannen keken de kinderen naar het beeld in de bol.

"In ieder geval is Ziggara nu niet hier," merkte Joris op. "We zijn hier nu veilig."

"Maar Rompelpot!" zei Resi angstig. "Wat gaat er gebeuren?"

"Hoe heeft ze hem kunnen vinden?" vroeg Joris zich af. "Haar bol hebben we hier. Zou ze nog een tweede bol hebben? Maar dan kan ze ons ook weer vinden."

Maar de overpeinzingen van de jongen werden onderbroken door een schreeuw van Resi.

"Oh, Joris, kijk!" riep het meisje angstig uit. "Rompelpot is wakker geworden. Kijk eens hoe bang hij is!"

Vlug keek Joris in de bol. In het beeld van de bol was kabouter Rompelpot inderdaad wakker geworden. Toen hij de heks zag, kwam hij snel overeind. Hij zag er angstig uit.

Daar kwam de heks naar beneden gevlogen. Ze landde voor de kabouter op de grond. Rompelpot deinsde achteruit.

Gespannen keken de twee kinderen naar het beeld van de bol. Wat zou er gaan gebeuren?

Ze zagen de heks lachen. En ze zagen dat ze de kabouter iets toeriep. Rompelpot kromp in elkaar. Toen hief de vrouw haar handen op!

"Nee!" riep Resi verschrikt uit.

Maar de kinderen waren ver weg, en konden niets doen.

Daar gebeurde het. Een lichtflits en een grote wolk. De kinderen zagen even niets. Resi wendde haar blik af. Oh, wat verschrikkelijk was dit! Kabouter Rompelpot was betoverd. Hoe? Dat wist ze nog niet. Maar het was al erg genoeg. Zou hij ooit nog normaal worden?

"Wat is er met Rompelpot gebeurd?" vroeg ze aan Joris. "Kan je zien wat de heks heeft gedaan?"

"Nog niet," antwoordde Joris die strak naar de bol was blijven kijken. "Er is nog te veel rook. Ziggara zie ik al wel. Ze stijgt alweer op. "

"Ojee, misschien komt ze naar ons terug," zei Resi.

"Verberg je goed onder je cape," gaf Joris als antwoord.

Het was even stil.

"Zie je Rompelpot nu?" vroeg Resi toen.

"Nee, nog niet," antwoordde Joris. "Wacht nog even Resi, de rook trekt nu snel weg."

"Hij is er toch nog wel, hè?" vroeg Resi.

Opnieuw wachtte het meisje een klein tijdje.

"En nu?" vroeg ze toen toch maar weer aan Joris.

"Ik zie hem niet," zei Joris. "De inham in de rotsen is helemaal leeg. Kijk zelf even Resi. Alleen de deken en Rompelpots tas zijn er nog."

"Dat kan niet," zei Resi. "Zou Rompelpot onzichtbaar zijn gemaakt?"

"Of naar een andere plek zijn gestuurd," antwoordde Joris.

"Nee!" zei Resi geschrokken. "Hoe kunnen we hem dan ooit weer terug vinden?"

"Kijk zelf even," Resi, zei Joris nogmaals. "Misschien zie jij hem wel."

Toen keek Resi ook in de bol. Inderdaad zag ze daar alleen de inham, de deken en de tas. Verder niets. Waar was de kabouter gebleven?

"Bol, ga eens dichterbij?" vroeg ze aan de bol.

De bol van de heks reageerde en bracht het beeld gehoorzaam dichterbij.

"Daar!" riep Resi plotseling uit. "Ik zie wat bewegen! Nog wat dichterbij, bol. Misschien is het de kabouter!"

De bol bracht het beeld nog dichterbij, en toen, nog net voordat het wezen onder de deken van de kabouter zou kruipen, konden Joris en Resi zien wat het was. Het was een kikker. Een kleine kikker was daar en kroop weg onder de deken van de kabouter.

"Een kikker," zei Joris ademloos. "Zou dat Rompelpot zijn?"

"Het moet wel," zei Resi, en er kwamen tranen in haar ogen.

"Ziggara heeft hem in een kikker veranderd. Oh, wat gemeen, wat gemeen! Wordt hij ooit weer normaal?"

"We moeten hem gaan zoeken," zei Joris vastberaden. "We gaan hem zoeken."

"Ja," snikte Resi. Het meisje begon zachtjes te huilen. Het hele gebeuren had haar erg geraakt.

"Ja, Joris," zei ze door haar tranen heen. "We moeten hem gaan zoeken, en hem met ons meenemen. Oh, ik hoop dat we dan iemand vinden die hem weer terug kan toveren. Oh, wat is die Ziggara gemeen!"

En Resi balde met haar vuisten. Ze voelde zich kwaad en machteloos, en erg verdrietig.

Joris sloeg zijn arm om het huilende meisje heen.

"Huil nu maar niet," zei hij troostend tegen haar. "We gaan Rompelpot zoeken en we vinden vast iemand die hem weer terug kan toveren. We zijn hier immers in een soort van toverland. De heks is vast niet de enige die kan toveren."

"Ik hoop het, ik hoop het," snikte Resi. "Ja, we gaan hem zoeken. Vraag de bol waar we hem kunnen vinden."

De bol was al weer uitgegaan, maar op Joris' vraag lichtte hij weer op. Hij gaf de twee kinderen hetzelfde beeld van de rotsinham in de bergen als dat hij hun net had laten zien. Daarna liet hij het beeld naar boven gaan en de kinderen zagen een weg. De weg waarover de kabouter was gekomen. Die weg moesten ze nemen.

"Daar moeten we heen, Resi," zei Joris met nog steeds zijn arm om de schouder van het meisje geslagen. Met zijn vrije vinger wees hij in de bol. "Die weg moeten we nemen."

De bol vervaagde zijn licht weer, en Resi borg hem op. Ze trok haar mantel nog eens stevig om haar heen. Ze was gestopt met huilen.

"Ik hoop dat Ziggara ons niet vindt," zei ze tegen Joris. "En dat als ze hier komt, dat dan de mantel ervoor zorgt dat ze ons niet kan zien. Ik bedoel: dat onze mantels het echt doen."

"Daar hoef je niet over in te zitten," zei Joris troostend. "De blauwe bloemen zullen ons echt wel wat goeds hebben gegeven. Heb je de bol goed opgeborgen? Ben je klaar? Dan gaan we op pad."

De kinderen liepen de rest van de nacht door het bos in de richting die de glazen bol hun aangegeven had. Ze zagen niets dan bomen, met daarboven een heldere hemel waar de maan scheen. Het bos was nog steeds vrij stil.

"Waar zijn de nachtdieren toch?" vroeg Resi zich voor de tweede keer die avond af. "Het lijkt wel alsof iedereen weg is. Er is helemaal geen leven!"

Joris stapte stevig door. De jongen wilde zo ver mogelijk komen voordat de dag aanbrak. En ook wilde hij dan een goede schuilplaats gevonden hebben waar ze veilig zouden kunnen slapen. Hij hoopte op een grot in de rotsen. Maar voor een grot moesten ze in de bergen zijn. Hij hoopte dan ook dat ze vannacht nog de bergen zouden bereiken. Vandaar dat hij stevig doorliep. Maar tot zijn teleurstelling waren ze nog steeds in het bos toen de zon op kwam.

Met de eerste zonnestralen, leek het bos te ontwaken. Eindelijk zagen Joris en Resi tekenen van leven. Vogels begonnen te fluiten, en geritsel klonk op.

"Vind je het ook niet vreemd, Joris, dat het de hele nacht zo stil is geweest?" vroeg Resi aan Joris. "Dat was het toch nooit? Wat zou er gebeurd zijn? Zou de heks alles stil hebben gelegd?"

"Dat kan goed," antwoordde Joris. "Ze wist natuurlijk dat wij bewogen. Misschien probeerde ze ons zo te vinden."

Langzaam klom de zon hoger in de hemel. En het werd lichter in het bos. Tot zijn grote opluchting zag Joris dat het bos hier wel anders was. Ze waren afgelopen nacht in ieder geval wel opgeschoten. Maar de bergen zouden ze niet meer bereiken.

"Ik ben erg moe," zei Resi op een gegeven moment. "Wanneer gaan we stoppen?"

"Ja, bijna nu," antwoordde Joris. "Ik had gehoopt tegen de ochtend in de bergen te zijn, maar dat is niet gelukt. Laten we uitkijken naar een schuilplaats waar we kunnen slapen."

De twee kinderen keken goed rond terwijl ze nog een stukje verder liepen. Joris hoopte dat ze iets geschikts zouden vinden. Hij vond het erg jammer dat hier geen grotten waren. Hij hoopte dat ze zich goed zouden kunnen verstoppen. Uiteindelijk vond Resi een plek. "Kijk," zei ze tegen de jongen. "Onder de wortels van die omgewaaide boom zit een groot gat. Zouden we daarin kunnen slapen?"

Joris bekeek de plek kritisch,

"Zal Ziggara ons dan niet vinden?" vroeg hij zich af.

Maar de kinderen waren allebei erg moe, en dit was het beste dat ze nu konden vinden. Daarom besloten ze hier toch te slapen. En dus liepen naar de boom en probeerden langs de wortels in het gat dat eronder lag, te komen. En dat lukte.

"Kruip goed onder je mantel, Resi," adviseerde Joris toen de twee kinderen onder de wortels in het gat lagen. "Heb je honger?"

Maar dat had Resi niet. Ze was alleen maar moe. Joris had een beetje honger. Maar hij besloot dat te laten voor wat het was. Ze moesten eerst maar eens gaan slapen!

De grond onder de wortels was droog. Joris keek omhoog en zag de blauwe lucht tussen de wortelstronken doorschemeren. Hij hoopte dat het niet ging regenen. Resi was al bezig een goed plekje voor haarzelf te maken. Ze schoof wat van het zand tot een hoop zodat ze een hoofdkussen had.

"Ik zal morgen onder het zand zitten," zei ze tegen Joris. "Maar ik ben te moe om me daar nu druk over te maken."

"Precies," antwoordde Joris, "morgen vinden we wel water om het weer van ons af te wassen. Welterusten Resi."

"Welterusten," antwoordde Resi.

Het meisje ging liggen en was meteen in slaap.

Joris ging ook liggen. Hij bleef nog even wakker. Hij dacht aan de vreemde nacht die ze achter zich hadden. Wat was daarin een hoop gebeurd! En nu waren ze op weg naar de Witte-bergen. Naar

de Rode Steen, die volgens Resi de heks uit het gebied zou kunnen verjagen. Maar de heks wist van hun plannen en zat achter hun aan. En kabouter Rompelpot was betoverd en was nu een kikker. De jongen huiverde. Het zou nog een moeilijke tocht worden. Wat zou er allemaal nog gebeuren?

Hoofdstuk 24: Achter kabouter Rompelpot aan

Er kwam die dag gelukkig geen regen, en aan het eind van de middag werden de jongen en het meisje wakker. Nu hadden ze wel flinke honger.

"Hebben we wat te eten bij ons?" vroeg Resi aan Joris.

"Alleen als er wat in je rugzak zit," antwoordde de jongen. "Ik heb helaas niets mee kunnen nemen. Het ging allemaal zo snel vannacht."

Hij pakte Resi's rugzak en opende hem.

Ja! Er zaten nog wat pakketjes in die Resi ooit van kabouter Rompelpot gekregen had. Maar toen Joris de pakketjes opende, kwam er een vieze stank van af.

Teleurgesteld liet hij het aan Resi zien.

"Allemaal bedorven," zei hij tegen haar. "Dit kunnen we niet eten. We zullen zelf ons eten moeten zoeken."

"Jammer," zei Resi. Het meisje keek ook in haar rugzak en ontdekte nog twee appels.

"Kijk eens, deze appels zijn nog goed," zei ze tegen Joris. "Laten we die eerst eten en daarna gaan we op zoek naar meer."

Dat was een goed plan. Resi gaf een van de appels aan Joris, en toen aten de kinderen ieder hun appel op. Ze genoten van de frisse smaak van de vrucht, maar ook van het sap. Ze merkten dat ze ook dorst hadden!

Toen de appels op waren, moesten ze op zoek naar eten. Tot zijn grote vreugde vond Joris niet ver van waar ze hadden geslapen een boom met rijpe appels. Hij riep Resi.

"Kijk eens," zei hij blij tegen haar. "Een echte appelboom. Boffen wij even!"

Resi bekeek verheugd de appels aan de boom.

"En de appels zijn rijp," zei ze blij. "Superrijp. Daar moeten we heel veel van plukken."

De twee kinderen gingen aan de slag. Ze plukten zo veel appels als ze konden, en vulden er de rugzak en hun zakken mee. Daar

zouden ze heel lang mee kunnen doen! Ook aten ze van de appels, tot de dingen hun oren en neus uitkwamen!

Toen de rugzak werkelijk te zwaar was om te tillen, en de kinderen zo veel appels hadden gegeten dat ze het gevoel hadden misselijk te zijn, gingen ze weer op pad.

Het was inmiddels al flink later geworden, en de nacht begon te vallen. Het werd al weer donker.

De hele nacht liepen de twee kinderen door het bos. Halverwege de nacht kwamen ze bij een bosmeertje, waar aan het eind een kleine waterval in uitkwam. Het meertje zag er prachtig uit, en het water was helder. Resi voelde nog steeds overal zand op haar lichaam. Zouden ze hier kunnen baden? Ze vroeg het Joris.

Joris twijfelde even. Voor baden zouden ze hun mantels af moeten doen! Maar ja, hij voelde het zand ook overal kriebelen.

Na eerst goed in de lucht gekeken te hebben om te zien of Ziggara er werkelijk niet was, besloten de kinderen het te doen. Ze zochten een plekje op waar een paar bomen over het meertje groeiden. Zo zouden ze vanuit de lucht niet zo te zien zijn. Ze deden hun mantels af en trokken een paar van hun kleren uit. Toen stapten ze in het water.

Het was vreemd om zo midden in de nacht in een bosmeertje te zwemmen. De witte maneschijn... Het spiegelende water... De donkere bomen... Resi voelde zich als een bosnimf uit een sprookje. Het was allemaal zo onwerkelijk! Maar het water was heerlijk! Gelukkig was het niet koud. De temperatuur was juist goed.

In het begin zwommen de kinderen nog wat onwennig rond, en deden heel stil. Ze waren bang om de rust die hier rond het meer heerste te verstoren. Ook keken ze nog regelmatig naar boven om te zien of Ziggara er niet aan kwam. Maar toen ook na een tijdje nog niets was gebeurd, ontspanden ze zich.

De omgeving was prachtig! Er bloeiden bloemen langs het water, en er hing een zoete geur in de lucht. En er was allerlei leven. Tussen de struiken en de takken ritselde het vertrouwd, en de

kinderen hoorden regelmatig een 'oehoe' van een uil of het gekras van de een of andere vogel die in de nacht bezig was. Het was een vriendelijke omgeving en alles leek normaal en veilig. Ziggara leek ver weg.

Maar toch schrokken de jongen en het meisje toen ineens aan de ander kant van het meer een viertal lichtgevende figuurtjes naar de waterkant kwamen gelopen. De twee kinderen stopten direct met praten en zwommen stil naar de plek waar hun kleren lagen. Ze wisten niet of de vier figuren vrienden of vijanden waren.

Misschien waren ze wel door Ziggara gestuurd! Of was een van hen Ziggara zelf wel, vermomd!

Onder de bomen schoven de kinderen zachtjes uit het water en trokken hun kleren aan. Die werden natuurlijk meteen nat van het natte ondergoed dat ze tijdens het zwemmen aan hadden gehouden. Maar daar wisten ze geen oplossing voor. Gelukkig was de nacht niet koud. Hun kleren zouden spoedig drogen. Joris en Resi gingen onder een grote boom zitten waarvan de schaduw hun goed verborg. De vier wezentjes aan de andere kant van het meer konden hun zo niet zien.

Nieuwsgierig keken de kinderen naar ze.

"Het lijken wel elven," fluisterde Resi tegen Joris. "Wat zouden het zijn, Joris?"

Maar dat wist Joris ook niet.

"Hopelijk is het geen Ziggara," zei hij.

Aan de andere kant van het meer waren de vier wezentjes aan de waterkant gaan zitten. Ze straalden licht uit dat reflecteerde op het water. Ze lachten en kletsten met elkaar terwijl ze hun voeten in het water lieten bungelen. Het geluid van hun geklets kwam over het meer naar Joris en Resi toe, maar de kinderen konden niet verstaan wat ze zeiden. Het klonk in ieder geval niet boosaardig. Eerder vriendelijk en vrolijk.

Joris en Resi bleven een poosje zo kijken. De wezentjes gingen niet zwemmen. Ze bleven daar aan de waterkant kletsen. Af en toe spetterde een met haar voeten en maakte daarmee de anderen nat.

Die gilden dan van boosheid. Maar dan ging het vrolijke kletsen weer verder. De wezentjes leken geen kwaad te willen.

Na een poosje pakte Joris daarom voorzichtig Resi's rugzak op en deed hem onder zijn cape weer om.

"Laten we verder gaan," stelde hij aan Resi voor. "Het lijkt me geen Ziggara. En ik wil proberen tegen de ochtend in de bergen te zijn."

Resi knikte. Ja, ze moesten verder. Helaas. Het meisje had nog wel langer hier naar de lichtgevende wezentjes willen kijken. Maar ze moesten inderdaad zo snel mogelijk kabouter Rompelpot zien te vinden. Dus stond ze ook op en deed haar cape weer om zich heen. Voorzichtig (toch nog wel) verwijderden de beide kinderen zich toen weer van het meer. Toen ze dachten dat ze niet meer door de lichtgevende wezentjes gezien of gehoord konden worden, durfden ze weer normaal te lopen en toen ging het door het bos weer vlug verder.

De rest van de tocht verliep zonder dat er wat gebeurde. De twee kinderen kwamen deze nacht heel ver. En tot Joris grote opluchting bereikten ze aan het eind van de nacht ook de uitlopers van de bergen. Gelukkig, nu zouden ze in grotten kunnen slapen in plaats van in de open lucht. Toen de zon even later opkwam keek de jongen dan ook uit naar een grot. En niet veel later vond hij een mooie. Het was niet zo'n grote grot, en de wanden waren meer van aarde dan van rots. Maar toch was het een goede schuilplaats. En Joris en Resi besloten hier de komende uren te blijven. Ze gingen zitten en aten een paar appels. Toen strekten ze zich op de grond uit, trokken de lichtblauwe capes over hun heen en vielen in slaap.

In de volgende dagen reisden Joris en Resi door het gebergte. Het bleek nog een flink eind te zijn naar de rotsspleet waar de twee kinderen kabouter Rompelpot in de bol hadden gezien. De kabouter had een grote voorsprong gehad. Hij was natuurlijk al een paar dagen op reis geweest voordat Joris en Resi hem achterna waren gegaan. Het was in ieder geval een stuk verder dan de

kinderen hadden gedacht. Regelmatig vroeg Resi aan de bol of ze nog goed gingen. En de bol gaf hun steeds keurig antwoord.

"De komende nacht zijn we er, denk ik," zei Joris op een ochtend toen de twee kinderen weer gingen slapen. Nog steeds reisden de jongen en het meisje 's nachts en sliepen ze overdag. Dat vonden ze veiliger.

"We moeten morgen naar de rotsspleet uitkijken," ging de jongen verder. "Hij zal wel ergens langs het pad liggen."

"Ja," antwoordde Resi, "en als we er dan zijn, moeten we kabouter Rompelpot gaan zoeken. Ik hoop dat we hem kunnen vinden. Een kleine kikker tussen die grote rotsen. Het wordt moeilijk."

"Ik hoop dat hij ons herkent en naar ons toekomt," zei Joris. "We moeten zijn naam maar roepen."

"Wat gaan we met hem doen, als we hem hebben?" vroeg Resi aan de jongen.

"We nemen hem mee," antwoordde Joris. "Meer kunnen we niet doen, helaas. Hopelijk vinden we kabouter Grisius, en weet hij hoe hij kabouter Rompelpot kan terugtoveren."

"Ik vind het zielig voor hem," zei Resi terwijl ze de cape nog wat dichter over haar heen trok. "Hij zal een paar vreselijke dagen hebben gehad."

"Hopelijk is hij niet opgegeten door een vogel of een beest," zei Joris.

"Waaaaat?" vroeg Resi terwijl ze verschrikt overeind ging zitten. Daar had ze nog helemaal niet aan gedacht! De tranen kwamen in haar ogen. "Nee, dat hoop ik niet. Joris, dat mag niet zo zijn hoor!"

"Ik hoop het ook niet," antwoordde Joris. "Maar Resi, we weten het niet."

Resi sloeg haar handen voor haar mond.

"Ik hoop het niet," zei ze nogmaals.

"We zien het morgen," antwoordde Joris. "Ga weer liggen, Resi. We kunnen nu toch niets doen. Hopelijk vinden we morgen de kabouter."

Joris en Resi werden weer wakker toen het avond werd. Na een ontbijt van appels trokken ze verder. Ze letten nu goed op hun omgeving, want ze moesten de rotsspleet van kabouter Rompelpot natuurlijk niet ongemerkt voorbij lopen! Gelukkig was het nog licht. Ze konden alles goed zien. De kinderen zagen dat het niet ver meer kon zijn. De omgeving leek heel veel op wat ze in de bol hadden gezien. Ze zaten nu flink in de bergen, en overal was het rotsig.

Resi vroeg de bol nog een keer waar kabouter Rompelpot zat, en ook die vertelde haar dat het nu echt niet ver meer was. Nog een paar bochten!

En inderdaad, niet veel later zagen Joris en Resi daar voor hun aan de kant van de weg de rotsholte opdoemen, die ze in de bol met kabouter Rompelpot hadden gezien, en die ze inmiddels zo goed kenden.

"Daar is het," wees Joris verheugd. "Daar is de grot van Rompelpot. Het ziet er heel bekend uit. Het lijkt wel alsof ik het al jaren ken. Maar dat komt natuurlijk omdat ik het zo vaak in de bol heb gezien."

"Trek je cape goed om je heen, Joris," bedacht Resi. "Misschien is Ziggara in de buurt."

De jongen en het meisje controleerden nogmaals of de lichtblauwe capes hun helemaal bedekten, en toen stapten ze over de weg naar de rotsholte toe.

Daar lag de tas van kabouter Rompelpot, en daar lag zijn deken! Joris pakte de deken op, maar er kwam geen kikker onder vandaan. Kabouter Rompelpot was weg. Waar zou hij zijn?

"Kabouter Rompelpot!" riep Joris terwijl hij om zich heen begon te kijken. "Kabouter Rompelpot!"

Resi pakte de tas van de kabouter op en deed hem om. Ook zij begon te roepen:

"Kabouter Rompelpot! Kabouter Rompelpot!"

Joris liep naar achteren, naar het einde van de grot, en zocht daar de vloer af. Resi liep naar de ingang van de grot en woelde met haar handen door de grassen die daar groeiden.

"Kabouter Rompelpot! Kabouter Rompelpot!"

Maar helaas! Er verscheen geen kikker.

De jongen en het meisje doorzochten de hele grot. Ze onderzochten ieder spleet en ieder kiertje, en bleven de kabouters naam roepen. Maar helaas, tot hun grote teleurstelling vonden ze de betoverde kabouter niet.

"Wat doen we nu?" vroeg Joris tenslotte aan Resi toen hij echt het gevoel had dat hij de hele grot had doorzocht. "Hij lijkt hier niet te zitten. Anders was hij toch wel naar ons toegekomen?"

"Hij moet de grot uitgesprongen zijn, op zoek naar eten," zei Resi.

"Wat eten kikkers eigenlijk?"

"Insecten, wormen, spinnen, slakken," begon Joris.

"Jaaaak!" riep Resi uit. "Joris, is dat echt? Oh, ik heb zo'n medelijden met kabouter Rompelpot. Kabouter Rompelpot, waar zit je toch?"

"We zullen buiten de grot moeten gaan zoeken," zei Joris. "Laten we al zoekend een paar meten verder lopen en goed zijn naam roepen."

"Is Ziggara er niet?" vroeg Resi terwijl ze vanonder haar capuchon voorzichtig buiten de rotsspleet naar boven gluurde. "Zal ze ons niet horen als we Rompelpots naam roepen?"

"Weet ik niet, maar we kunnen zacht roepen," antwoordde Joris.

"Laten we dat doen. Ik hoop dat kabouter Rompelpot niet ver weg is."

Joris en Resi liepen een stukje het pad af, terwijl ze naar kabouter Rompelpot zochten. Ze riepen zacht zijn naam en keken tussen de grassen die aan de kanten van het pad groeiden. Een keer zag Resi een kikker en ze gaf een schreeuw van blijdschap. Maar de kikker sprong weg en liet zich niet meer zien. Hoeveel keer Resi ook 'Kabouter Rompelpot' riep. Het meisje was hier heel verdrietig over. Maar Joris troostte haar door te zeggen dat dit vast niet kabouter Rompelpot geweest was. Ze moesten gewoon verder zoeken!

En toen, terwijl Joris en Resi druk bezig waren tussen de grassen aan de kant van de weg te zoeken, sprong achter hen plotseling

een kikker op het pad en bleef daar doodstil zitten. De twee kinderen zagen hem eerst niet. Zo druk waren ze tussen de grassen aan het zoeken. Maar toen ontdekte Resi de kikker achter haar en ze gaf een grote schreeuw. "Kabouter Rompelpot!"

Joris keek ook op en met zijn tweeën keken de kinderen de kikker afwachtend aan. Zou dit echt kabouter Rompelpot zijn? Zou hij reageren als ze hem opnieuw riepen? Of zou hij dan wegspringen, net zoals die andere kikker bij Resi had gedaan?

Maar de kikker sprong niet weg, maar kwam juist naar hun toe!

De harten van de twee kinderen sprongen op en Joris en Resi kregen hoop. Zouden ze de kabouter hebben gevonden?

Resi ging op haar knieën zitten, en de kikker sprong naar haar toe.

"Jij bent kabouter Rompelpot, hè?" vroeg Resi zachtjes aan de kikker. "Je bent de kabouter, hè?"

De kikker maakte aanstalten om verder te springen. Maar plotseling vond Resi het toch wat eng worden.

"Blijf," zei ze vlug tegen de kikker. "Ik ben bang voor kikkers!"

Joris moest lachen.

"Nu beledig je hem," zei hij.

Resi was gepikeerd.

"Durf jij hem dan op te pakken?" vroeg ze snibbig aan de jongen.

"Natuurlijk," antwoordde Joris stoer. "Jongens durven alles."

Resi stak haar tong uit. Maar ze ging er niet op in. De kikker leek Rompelpot te zijn en ze was veel te opgelucht dat ze de kabouter hadden gevonden.

Joris pakte de kikker op, en het beest spartelde niet. Toen was het duidelijk dat dit de kabouter was.

"We hebben je gevonden," zei de jongen tegen de kikker.

"Eindelijk, Rompelpot. We zagen in de bol dat je betoverd was en zijn je komen zoeken. En nu hebben we je gevonden. We nemen je met ons mee. We hopen dat we iemand kunnen vinden die jou terug kan toveren."

Resi giechelde zenuwachtig.

"De kabouter snapt niet over welke bol je het hebt," zei ze tegen Joris. Tegelijkertijd leek het of de kikker met zijn kop van 'nee' schudde.

"Zie?" zei Resi triomfantelijk tegen Joris. "Hij zegt het zelf ook."

"Maar dit is geweldig," zei Joris, Resi's opmerking negerend. "Als de kikker 'ja' en 'nee' kan knikken, kunnen we met hem communiceren!".

De jongen keek weer naar de kikker.

"Rompelpot, is alles goed met je?" vroeg hij.

En warempel, het leek of de kikker 'ja' knikte!

"Mooi," zei Joris tevreden. "Dat weten we dan. Wel, hoe gaan we nu verder? Hoe zullen we je meenemen, Rompelpot?"

En toen, tot schrik van de jongen nam de kikker ineens een sprong van zijn hand en was verdwenen! Verdwaasd keek Joris om zich heen. Ook Resi had niet gezien waar de kikker heen gesprongen was. Ze had alleen zijn lange, gespierde achterpoten gezien. Ze schrok op.

Maar toen zag Resi de kikker. Hij was in het borstzakje van Joris zijn blouse gesprongen! Daar zat hij dan, terwijl zijn kop en zijn twee voorpoten over het randje naar buiten staken. Eigenwijs keek hij de wereld in.

Resi begon te lachen.

"Joris, hij zit in je borstzak!" riep ze lachend naar de jongen. "Kijk eens hoe eigenwijs hij daar zit! Dat is een prima plek voor hem."

Joris keek omlaag en zag de kikker inderdaad zitten.

"Inderdaad een prima plek," zei hij tevreden. "Wel, dan zijn we klaar om verder te gaan, niet? Kijk de avond begint weer te vallen. Het zal spoedig donker zijn. Gelukkig hebben we kabouter Rompelpot gevonden."

"Laten we de bol vragen hoe we verder moeten gaan," zei het meisje.

Ze wachtte niet op antwoord van Joris, maar haalde de bol van de heks tevoorschijn en hield hem in haar handen. Toen sprak ze de woorden:

"Bol, bol van de heks, waar moeten we heen? We willen naar de Witte-bergen."

En kijk, daar begon de bol weer licht uit te stralen. Joris en Resi keken gespannen toe en de kikker keek ook. In de bol zagen ze hoge, witte bergtoppen. Het beeld van de bol ging weer naar boven, en de toppen smolten aaneen tot een groot gebergte. Dat moest het gebergte van de Witte-bergen zijn. Toen zagen ze de bergen waarin zij op dit moment waren. Dat was maar een klein gebergte en de bergtoppen waren niet zo hoog als in de Witte-bergen. Ze hadden zelfs geen sneeuw. De kinderen zagen dat ze door dit gebergte heen moesten trekken, dan door een vallei dat aan de andere kant van deze bergen begon en er groen uitzag. En dan zouden ze aan de voet van de Witte-bergen zijn.

"Mooi," zei Joris. "En waar is de heks nu? Bol, waar is heks Ziggara?"

"Een goede vraag," zei Resi. "Die vraag hebben we de afgelopen dagen nooit gesteld."

De bol begon weer allerlei kleuren te vertonen, maar toen werd hij ineens zwart.

"Hee, bol!" riep Resi uit. "Wat gebeurt er?"

Het meisje schudde de glazen bol in haar handen zachtjes heen en weer. Maar de bol veranderde niet meer. Hij was zwart en hij bleef zwart.

"Zou hij stuk zijn?" vroeg Joris.

"Ik hoop het niet," antwoordde Resi geschrokken. Het meisje probeerde het vlug met een simpele vraag.

"Bol, waar is uil Ivar?"

Gelukkig, de bol begon weer kleuren vertonen. Een klein poosje later zagen de kinderen de uil zitten. Hij zat op een tak en was strak naar de grond aan het kijken. Hij bespiedde vast een prooi. Toen probeerden de twee kinderen het weer met heks Ziggara, maar opnieuw werd de bol zwart, en ging het licht uit.

"Hij wil Ziggara niet laten zien," zei Resi tegen Joris. "Zou dat komen omdat de bol eigenlijk van haar is?"

"Ja, misschien," antwoordde Joris. "Dat is jammer. Maar gelukkig hebben we onze mantels. Die beschermen ons wel tegen de heks."

"Ja," antwoordde Resi, "gelukkig."

Het meisje borg de bol weer op, en toen gingen de kinderen met de kikker op pad. Op weg naar de Witte-bergen.

Hoofdstuk 25: In de Groene Vallei

In twee dagen bereikten Joris en Resi met kabouter Rompelpot de Groene Vallei. Daar ging de tocht verder door het vlakke land. Zoals de kinderen al in de bol hadden gezien, was de vallei waar ze nu doorheen trokken, heel erg groen. Er waren bossen met hoge bomen, en weiden waar het gras dicht op elkaar groeide. Ook waren er heel veel kleine rivieren waarin het water met veel geraas stroomde. De vallei was bewoond. De velden zagen er onderhouden uit en er graasden koeien en schapen. Ook zagen ze regelmatig dorpjes van hutjes en huisjes. Doordat de kinderen nog altijd 's nachts reisden, kwamen ze op hun tocht nauwelijks iemand tegen. En als ze soms iemand tegen kwamen, liepen ze hem zo snel mogelijk voorbij. Ze wisten niet of de mensen hier aardig waren of niet. En ook niet hoe ze op hun zouden reageren! Joris en Resi hadden immers nog steeds hun eigen, westerse, kleding aan, en hun gezichten waren verminkt door de ruïne van Abaron. Ze konden zich voorstellen dat de mensen niets van hun zouden moeten hebben.

De kinderen hadden honger. Na zo veel dagen appels te hebben gegeten, kwamen die dingen nu hun de keel uit. Ze plukten daarom maar van de groenten die ze soms op de velden zagen staan. Ze wisten dat het niet netjes was, maar ze deden het maar toch. Ook haalden ze soms wat aardappels naar boven om te eten. Ze troostten zich met de gedachte dat ze de rechtmatige eigenaars er op een dag wel voor zouden vergoeden, maar Joris en Resi wisten nu nog niet hoe.

Zo trokken de twee kinderen met de kikker door de vallei. Elke dag kwamen ze een stukje verder. En elke dag kwamen de toppen van de Witte-bergen een stukje dichterbij.

Joris en Resi zouden bijna de hele vallei hebben doorkruist, zonder ook maar iemand gesproken te hebben, als er niet ineens wat vervelends was gebeurd. Het begon te regenen! En niet zo maar een klein buitje, maar een hele stortbui die uren duurde.

Tussen de twee gebergten kon bewolking maar moeilijk weg. En dus bleef de bui hangen, en liet al zijn water op de vallei vallen. De kinderen snaptten nu waarom de vallei zo groen was. Dit gebeurde vast vaker! Maar voor nu was het heel vervelend. Want Joris en Resi vonden geen schuilplaats en ze werden doornat. Resi bibberde, en Joris was er ook niet veel beter aan toe.

"De capes van de blauwe bloemen houden het water niet buiten, helaas", zei hij teleurgesteld tegen Resi.

"Dit is de eerste regen die ik hier heb gezien," zei Resi. Ik dacht dat in sprookjes altijd de zon scheen.

"Misschien zitten we al niet meer in de sprookjeswereld," antwoordde Joris. "Ik vind het er hier heel normaal uit zien, met al die mensen. Ze hebben zelfs geen glimstenen."

Inderdaad brandden de lampen van de mensen hier allemaal nog op olie. De kinderen hadden geen glimsteen gezien.

"Dat is wel een teken," vond Resi. "Glimstenen waren immers alleen voor diegene die geen kwaad doen. We moeten maar oppassen, Joris. Wie weet aan welk kant de mensen hier staan." Maar ondertussen waren de twee kinderen kleddernat.

Resi's neus begon te lopen, en toen moest ze ineens hard niezen. Joris keek bezorgd naar haar.

"Dit gaat zo niet langer, hoor," zei hij. "We moeten een plekje vinden. We moeten echt gaan schuilen voor de regen."

"Als we schuilen, dan zijn we nog steeds nat," zei Resi bitter.

"Alles is nat."

Joris wist dat Resi gelijk had. Hij dacht even na. Toen schudde hij zijn hoofd.

"Er zit niets anders op," zei hij. "We moeten naar iemand toe."

Vragen of we bij die persoon kunnen schuilen. Daar zal vuur zijn, en daar kunnen we drogen."

"Maar naar wie kunnen we gaan?" vroeg Resi. "Het is midden in de nacht. Iedereen slaapt!"

"Laten we kijken waar we licht zien branden," antwoordde Joris.

"Nog even, Resi. Houd nog even vol."

Slepend met hun natte kleren liepen de twee kinderen verder. Ze waren koud, nat en rillerig. Ze voelden zich vreselijk ellendig. Alleen Kabouter Rompelpot, die zoals altijd in het borstzakje van Joris zat, vond de regen niets erg. Integendeel, hij genoot er zelfs van! Heerlijk, vocht! Maar ja, hij was dan ook een kikker en had vochtigheid juist nodig.

Joris en Resi liepen verder. Ze waren in een bos, en er was geen huisje te bekennen, laat staan een waar nog licht brandde! Maar toen zagen ze tussen de boomstammen ineens toch een lichtschijn. "Daar," wees Joris opgelucht toen hij het zag. "kijk, Resi, licht! We gaan er op af."

"Als het maar een goed iemand is," bibberde Resi. Ze bibberde van de kou.

"We hebben geen andere keus, Resi," zei Joris. "Moet je kijken hoe je bibbert. We gaan gewoon voorzichtig kijken."

De twee kinderen liepen voorzichtig naar het licht toe. Het bleek uit een klein hutje te komen dat eenzaam midden in het bos stond. Er zaten wat raampjes in, en uit twee ervan scheen het licht. Joris gaf Resi een teken om even te blijven wachten, en toen sloop hij in zijn eentje naar een van de raampjes toe.

Er waren geen gordijnen achter de raampjes. Joris kon zo naar binnen kijken. Voorzichtig stelde de jongen zich naast het raam op en gluurde toen vanaf de zijkant naar binnen.

Binnen ontdekte hij een droevig tafereel. Het hutje was klein en was eenvoudig ingericht. Joris keek in de woonkamer. Aan het eind zag hij een bedstee, waarin een oude vrouw lag. Bij de bedstee stond een man die de hand van de vrouw vasthield. De vrouw was ziek. Joris zag dat ze het moeilijk had. De man stond met een droevig, maar liefdevol gezicht naar haar te kijken. Hij hoorde een geluid, en keek verschrikt op. Maar het was Resi die dichterbij gekomen was.

"Wat zie je?" fluisterde ze.

"Een echtpaar," antwoordde Joris fluisterend. "De vrouw is ziek. Ze hebben het moeilijk. Kunnen we ze wel storen in het midden van de nacht?"

Maar op die vraag hoefde de jongen geen antwoord te geven, want plotseling liet een vogel vlak boven hun hoofden een luid gekras horen. Direct keken zowel de man als de vrouw op en zagen Resi voor het raam staan. Het meisje had geen tijd gehad om weg te duiken.

Even keken de man en de vrouw heel verbaasd. Toen ging de man de kamer uit. Niet veel later hoorden de twee kinderen de deur van het hutje opengaan. De man riep hun.

"Kinderen, wat doen jullie zo laat nog buiten?"

Op een holletje renden Joris en Resi naar de deuropening toe.

De man keek verbaasd toen hij de jongen en het meisje zag komen.

"Jullie zijn helemaal nat," bracht hij uit.

Joris maakte een kleine buiging. Dat leek hem wel toepasselijk in dit vreemde sprookjesland.

"Sorry meneer, dat we u storen," zei hij met zijn beleefdste stem.

"Maar zouden we bij u mogen schuilen? De regen heeft ons overvallen en we zijn doornat."

"Maar natuurlijk!" antwoordde de man vriendelijk. "Kinderen, met dit weer horen jullie niet buiten te zijn. Kom binnen."

En hij hield de deur wijd open om de kinderen binnen te laten.

Joris en Resi staken de drempel van het hutje over en voelden zich behaaglijk nu de regen niet meer op hun viel. Ze stonden druipend in de gang. Onder aan hun voeten werd de vloer nat van de druppels die uit hun kleren vielen.

"Jullie moeten alles maar uittrekken," zei de man toen hij de twee druipende kinderen zag. "Alles. Anders vatten jullie kou. Wacht, ik heb wel twee nachthemden voor jullie."

Hij ging weg, en kwam even later weer terug met een stapeltje linnen dat hij aan de kinderen gaf.

"Alsjeblieft," zei hij.

In de gang trokken Joris en Resi hun natte kleren uit, en deden de nachthemden van de man aan. Wat was het heerlijk weer wat droogs en warmes om hun lichaam te hebben! De hemden waren eenvoudige kledingstukken van lange, recht stof. En ze waren de

kinderen veel te groot. Ze zagen er maf in uit. Als twee spoken. Maar dat hinderde niet.

Opeens schrok Joris op. Hij was kabouter Rompelpot helemaal vergeten! Vlug haalde hij tussen de stapel natte kleding zijn blouse tevoorschijn en keek in het borstzakje, maar de kikker was daar al niet meer.

"Waar is kabouter Rompelpot?" vroeg hij verschrikt.

Resi keek om zich heen, maar kon de kikker niet vinden.

"Misschien is hij buiten," bedacht Joris ineens. Hij opende de voordeur en keek naar buiten. En daar was kabouter Rompelpot inderdaad.

"Ah, dus jij blijft buiten," zei Joris.

De kikker knikte.

"Loop je niet weg?" vroeg Joris.

De kikker schudde met zijn kop van nee.

De man van het huis kwam haastig de gang in.

"Oh, gelukkig," zei hij opgelucht toen hij de kinderen zag. "Ik dacht dat jullie er al weer van door gingen. Doe vlug die deur dicht. Het is zo nat buiten."

Joris deed de deur weer dicht.

"Kom mee naar mijn vrouw," nodigde de man hun toen uit. "Neem jullie kleren mee. Je kunt ze daar te drogen hangen."

"Is uw vrouw ziek?" vroeg Resi terwijl ze haar stapeltje kleren oppakte.

"Ja," antwoordde de man bedroefd. "Nou niet echt ziek, maar met dit weer heeft ze altijd last van haar spieren. Ze kan dan niet veel bewegen. Hopelijk is de regen snel over. Maar kom mee, ze wil jullie heel graag zien."

De kinderen gingen met de man naar de woonkamer toe. Daar lag de vrouw in bed. Ze was wakker en keek de kinderen nieuwsgierig aan. Een voor een stelden de kinderen zich aan haar voor. Toen gingen ze hun kleren ophangen.

Er brandde vuur in de haard dat een lekkere, droge warmte verspreidde. En daar vlakbij waren een paar draden gespannen. Daar hingen de kinderen hun kleren over. Ondertussen pakte de

man twee stoelen die hij bij het bed van zijn vrouw zette, en zei toen:

"Kom hier maar zitten kinderen, dan kunnen we praten. We zijn eigenlijk wel benieuwd wat jullie zo midden in de nacht hier in het bos doen."

Joris en Resi gingen zitten en vertelden de vrouw en de man toen van hun reis naar de Witte-bergen.

"We zien de bergen al dagen liggen, maar zijn ze nog ver?" vroeg Joris.

"De Witte-bergen?" vroeg de man. "Nee, van hier niet meer. De eerste uitlopers zijn op een dagreis hier vandaan."

"Dat is mooi, eindelijk," zei Joris.

"Maar nu weten we nog niet wat jullie hier 's nachts zo doen," zei de vrouw. Ze sprak moeizaam, en je kon zien dat ze veel pijn had. Maar toch stonden haar ogen belangstellend en nieuwsgierig. Ze probeerde het verhaal van de kinderen zo veel mogelijk te volgen.

"Vertel eens?" vroeg ze.

"We reizen 's nachts," antwoordde Joris, "omdat we niet veel van de mensen die hier wonen weten. We weten dat er vijandige volkeren zijn. Daarom zijn we extra voorzichtig."

"Oh, maar wij zijn goede mensen," zei de man van het hutje meteen. "Wij zijn de mensen van de Groene Vallei en we doen niemand kwaad. De slechte volkeren zijn gelukkig ver weg. Aan de andere kant van de bergen."

"Is dat zo?" vroeg Resi opgelucht. "Gelukkig!"

"Dat wisten we niet," zei Joris verontschuldigend.

De man keek de kinderen onderzoekend aan.

"Waar komen jullie vandaag?" vroeg hij toen. "Jullie schijnen de streek helemaal niet te kennen?"

"Nee, dat klopt," antwoordde Joris vlug. "Wij komen van heel ver."

"En dan helemaal hiernaar toe gereisd voor de Witte-bergen?" vroeg de man

"Ja, zoiets," zei Joris vaag.

"Kunt u ons wat meer over de Witte-bergen vertellen?" vroeg Resi toen. "Leven daar ook goede mensen?"

"In de bergen wonen niet veel mensen," antwoordde de man. "Het zijn kale gedochten, en er groeit niet veel om van te leven. Jullie zullen er niet veel levende wezens tegenkomen."

"Ik weet dat aan de andere kant van de bergen een volk van kleine mannetjes en vrouwtjes leeft," zei de vrouw. "Ze leven in grotten aan de voet van de bergen. Mijn moeder heeft wel eens van ze verteld. Maar omdat het ver weg is, horen we nooit van ze."

"Wat zoeken jullie in de bergen?" vroeg de man nieuwsgierig. Maar hier gaf Joris geen antwoord op.

"Is er in de bergen onlangs nog wat gebeurd?" vroeg hij. "Iets vreemds? Misschien een verandering?"

De man keek de vrouw aan en de vrouw keek de man aan. Toen schudden ze allebei met hun hoofd van 'nee'.

"Niets," zei de man. "Niets dat wij hier hebben gemerkt. Wat zou er gebeurd moeten zijn?"

"Nee, niet dat wij weten," zei ook de vrouw. "Maar als je het zeker wilt weten, moet je voordat je de bergen in trekt bij Bart de geitenhoeder langs gaan. Hij kent de bergen op zijn duimpje en hij zal je zeker het laatste nieuws vertellen."

"Dat is een goed idee," vond Joris. "Als Bart ons wilt ontvangen tenminste. Waar kunnen we hem vinden?"

"Ontvangen zal hij je zeker," antwoordde de man. "Bart is een erg aardige man. En hem vinden is niet zo moeilijk. Als je deze weg blijft volgen, kom je vanzelf langs zijn hutje. Het ligt in de uitlopers van de Witte-bergen. Je kunt het niet missen."

Joris en Resi bleven de hele nacht bij de man en de vrouw. De regen roffelde tegen de ramen, en de kinderen waren blij dat ze binnen zaten. De vrouw had vreselijke pijnen en had het heel zwaar. De man verzorgde haar zo goed en zo kwaad als het ging, maar hij werd moeër en moeër.

"Laat mij het maar doen," bood Resi op een gegeven moment aan.

"Gaat u maar slapen."

"Maar moeten jullie dan niet slapen?" vroeg de man. "Jullie zijn nog kinderen."

"We hebben overdag geslapen," antwoordde Resi. "We reizen 's nachts en slapen overdag."

Toen vond de man het OK. Hij liet zijn vrouw aan de zorgen van de kinderen over, en behaaglijk strekte hij zich op zijn bed uit.

Binnen een paar tellen was hij vast in slaap.

Joris en Resi verzorgden de vrouw de rest van de nacht. Af en toe praatten ze wat met haar. Maar de vrouw was ook moe en rustte veel.

Tegen de ochtend ging de regen liggen. En toen de zon opkwam, zag de wereld buiten het huis er fris en gewassen uit. De vrouw was zich aan het eind van de nacht iets beter gaan voelen, en was in slaap gevallen. En dus zaten de kinderen stil op hun stoelen en wachtten tot hun twee gastgevers weer wakker zouden worden.

Hoofdstuk 26: Voor de laatste keer Ziggara

Het was al ver in de ochtend toen de man en de vrouw eindelijk wakker werden. Buiten scheen de zon, en de kleren van de kinderen waren droog.

Joris en Resi overlegden met elkaar of ze nu nog verder zouden reizen of dat ze hier zouden wachten tot de nacht.

"Reis toch overdag!" zei de man toen hij hun gesprek hoorde. "We zijn een vriendelijk volk. Er zal je niets gebeuren. Al dat geploeter in het donker, en als je wat overkomt is er niemand om je te helpen. Loop toch lekker in de zon!"

De man was zo stellig dat Joris en Resi besloten zijn raad op te volgen. Ze hadden een goed ontbijt bij de oude mensen. Het brood smaakte Joris en Resi heerlijk omdat ze het al zo lang niet gehad hadden. Ze genoten er erg van. Na het ontbijt maakten ze zich klaar voor de reis.

De twee oude mensen waren niet erg rijk, maar ze waren wel heel gul. Toen ze zagen hoe Joris en Resi van hun brood hadden genoten, gaven ze meteen de rest van het brood aan de kinderen mee. En van protest wilden ze niet horen.

"Nee, nee, nee," zeiden ze tegen de kinderen toen die protesteerden. "Wij redden ons wel. Wij zijn oud en hebben niet zoveel nodig. Jullie moeten reizen, en dan moet je geen honger lijden."

Dat vonden Joris en Resi erg lief van de mensen. Als dank gaven ze wat van de appels die ze nog hadden. En dat vonden de twee oude mensen weer leuk.

En toen gingen ze weer op pad. Bij de deur riep Joris zachtjes naar Rompelpot, en hij slaagde erin de kikker in zijn borstzak te laten glijden zonder dat de oude man het zag. De jongen wilde liever geen vragen over vriendschap met een kikker beantwoorden. De man stond in de deuropening en zwaaide de twee kinderen na. En daar gingen ze weer, op weg naar de Witte-bergen.

Overdag reizen was inderdaad een stuk prettiger dan 's nachts, en Joris en Resi waren blij dat ze de raad van de man opgevolgd hadden. Het was helemaal lekker omdat de zon nu scheen. De warme zonnestralen schenen op de kinderen en maakten dat alles er vrolijk uit zag. Nu het licht was konden Joris en Resi goed om zich heen kijken. De groene vallei beviel hun wel. Ze zagen vriendelijke velden, vriendelijke huisjes, en vriendelijke mensen die hun onderweg allemaal begroetten.

"Stom dat we dit niet eerder hebben gedaan," zei Joris tegen Resi toen ze 's middags in de zon op een stukje gras uitrustten. "Dit is inderdaad een vriendelijk land. Maar ja, toen wisten we dat nog niet."

De kikker in de jongen zijn blouse trok onderweg veel bekijks. De mensen moesten lachen als ze het dier zo in Joris blousezakje zagen zitten, met zijn kop en de voorpoten over de rand van het zakje uitgestoken. De kleine kinderen wezen naar hem en vroegen aan Joris hoe hij heette.

"Kwak," antwoordde Rompelpot in plaats van Joris. Resi vond dat hij er wat boos uit zag.

Toen de avond viel, zochten Joris en Resi een plekje op om te slapen. Nu sliepen ze eens 's nachts, net als de rest van de Groene Vallei.

De kinderen hoefden niet ver te zoeken, want het zou droog blijven vannacht. Ze vonden een grasveldje dat verscholen achter wat struiken lag en besloten daar te blijven. Ze sliepen die nacht als rozen. En de volgende ochtend trokken ze weer verder. Ze ontdekten dat de Witte-bergen nu erg dichtbij waren. Zeker was het niet ver meer. En inderdaad, een paar uur nadat de kinderen waren vertrokken, begon de weg te stijgen.

"De uitlopers," zei Joris tegen Resi. "We zijn nu in de uitlopers van de Witte-bergen."

"We moeten naar het hutje van Bart de Geitenhoeder gaan uitkijken," zei Resi. "Het zou langs de weg liggen."

"Ja," antwoordde Joris. "Ik heb zo'n idee dat we dat vandaag nog bereiken."

Maar eerst zouden de kinderen nog een enorme schrik krijgen!

Joris en Resi liepen verder. De streek werd snel eenzamer. De middag kwam en verliep. Het landschap werd bergachtig. Zeker zaten ze nu wel in de bergen. Ze keken rond naar een hutje, maar zagen er geen. Ze waren heel verbaasd.

"We zouden het hutje van de geitenhoeder nu toch wel gezien moeten hebben?" vroeg Resi twijfelend. "Zouden we er voorbij gelopen zijn?"

"Er is ook niemand om het aan te vragen," zei Joris geërgerd. "De hele weg is verlaten. Je kan merken dat we aan het einde van de Groene Vallei zijn."

"Nee kijk, daar loopt een vrouw," ontdekte Resi plotseling. "Toch nog iemand."

"Nou, dat is dan de laatste," antwoordde Joris. "Laten we aan haar vragen of ze weet waar het hutje van Bart de geitenhoeder is."

De twee kinderen liepen naar het vrouwtje toe. Het vrouwtje stond voorovergebogen aan de zijkant van de weg bloemen te plukken. Joris sprak haar aan.

"Mevrouw, neemt u mij niet kwalijk," begon hij. "Zouden we u een vraag mogen stellen?"

Het vrouwtje keek op. Resi keek in haar ogen en bedacht dat die haar bekend voorkwamen. En toen ging alles ineens erg snel.

Het vrouwtje kwam plotseling overeind, strekte zich in haar volle lengte uit en stak haar handen naar voren. Toen begon ze hard te lachen. En toen herkenden de kinderen haar. Het was de heks Ziggara!

"Kwaak!" zei Rompelpot verschrikt. De kikker dook weg in Joris blouse.

Joris greep Resi bij haar hand en trok haar mee. Zo snel als hij kon probeerde hij weg te rennen. Maar daar kwam de eerste toverspreuk al van Ziggara's vingers!

"Pats!" klonk het hard in Resi's rugzak. Daar klonk het geluid van rinkelend glas.

"Rennen Resi," hijgde Joris tussen de herrie door. "En trek je cape om je heen."

De twee kinderen renden heel hard verder de berg op. Onder het rennen trok Resi de lichtblauwe cape van de bloemen dicht om zich heen. Ze hoopte dat de heks hun niet meer zou zien. Nare Ziggara!

Er kwam geen volgende toverspreuk. En ook leek het alsof Ziggara niet achter hun aankwam. Joris stopte verbaasd met rennen en keek achterom. Daar stond Ziggara, nog steeds langs de kant van de weg. De vrouw had een tweetal stappen gedaan, maar meer niet. Maar ze was woedend! Boos schudde ze met een vuist tegen de twee kinderen.

"Joris, kom op!" gilte Resi angstig die verder was gerend. "Blijf daar niet staan!"

"Nee, wacht," riep Joris terug. "De heks komt niet verder."

En inderdaad. Het leek of de heks niet verder kon komen.

Resi kwam voorzichtig terug gelopen.

"Wat is dat nu?" vroeg ze. "Laten we maar voorzichtig zijn. Straks is het een truc."

Maar toen kreeg het meisje ineens een gedachte.

"Wacht!" riep ze ineens heel hard uit. "Het is de Rode Steen! Hij is hier in de buurt! Ziggara kan niet verder. De Rode Steen doet zijn werk. Hij is hier. We zijn er bijna! We zijn er echt bijna!"

Joris begon blij te lachen toen hij dit hoorde. Hij voelde zich plotseling erg opgelucht.

"Natuurlijk!" riep hij Resi toe. "De Rode Steen is hier, en de heks kan niet verder. Wat goed om daaraan te denken!"

De jongen trok de capuchon van zijn cape naar beneden, zodat de heks zijn hoofd kon zien. Toen trok hij een lange neus naar haar.

"Lekker puh!" riep hij haar toe.

"Vorzichtig joh!" zei Resi geschrokken. "Straks is het toch niet zo."

"Nee, natuurlijk is het wel zo," antwoordde Joris. "Het kan niet anders. De Rode Steen is hier. En zo lang we niet terug lopen, kan de heks ons niets maken. Haha! Lekker puh! Lekker puh!"

En hij trok nog meer gekke bekken naar de heks.

"Geef de rugzak eens?" vroeg Resi aan de jongen. "Ik vraag me af wat de heks heeft gedaan. Ik hoorde er een grote pang uit komen." Joris gaf het meisje de rugzak terwijl hij nog steeds gekke bekken naar Ziggara aan het trekken was. Hij kon het niet laten de heks met haar nederlaag te plagen. De heks schudde met haar vuist naar de jongen. Maar daar werd Joris alleen maar nog vrolijker van. Resi deed de rugzak open, en zag toen wat er was gebeurd:

Allemaal glasscherven lagen in de zak.

"Oh Joris," zei het meisje verdrietig tegen de jongen. "Weet je wat Ziggara heeft gedaan? Onze bol is kapot. Nu kan hij ons niet verder naar de Rode Steen leiden."

Joris stopte meteen met zijn gekke bekken.

"Oh jee," zei hij geschrokken. "Dat is vervelend."

"Daarom deed de heks dat ook als eerste," zei Resi plotseling erg fel. "Voordat ze ons zou betoveren. Eerst wilde ze de bol uitschakelen. Die was iets belangrijker. Nou, dat is haar gelukt." Het meisje voelde zich erg teleurgesteld.

"We vinden de Rode Steen wel," troostte Joris haar.

"Ja, maar hoe?" vroeg Resi. "We weten dat we in zijn straal zitten. Maar het gebergte is zo groot. Met allemaal rotsen en spelonken. We zullen jaren bezig zijn als we die allemaal moeten afzoeken."

"Er moet een manier zijn," sprak Joris het meisje moed in. "Een manier om de steen te vinden. Kabouter Rompelpot was ook zonder bol op reis gegaan. Dus zijn we niet verder af dan hij toentertijd."

"Kwaak," zei kabouter Rompelpot. Het klonk alsof hij het met Joris eens was.

"Eerst kabouter Rompelpot betoverd en nu onze bol weg. Bah!" zei Resi hartgrondig. "De reis wordt steeds moeilijker."

"Maar we zijn van de heks af," zei Joris opbeurend. "We hoeven haar niet meer te vrezen. Kom op, Resi. De reis is ook een beetje

makkelijker geworden. Laten we het hutje van Bart gaan zoeken. Ik heb zo'n vermoeden dat we het binnenkort zullen zien."

"Ja," antwoordde Resi, nog steeds een beetje boos. "Eerst maar naar Bart. Hopelijk kan hij ons verder helpen."

Het meisje deed de rugzak weer dicht.

"We zullen de scherven maar meenemen," zei ze tegen Joris. "Wie weet of ze nog van pas komen. Hoewel ik denk dat ze geen toverkracht meer zullen hebben."

"We zullen moeten uitkijken als we eten," zei Joris. "Al dat lekkere brood van die twee oude mensjes. Zat er veel glas in de tas?"

"Heel veel," zei Resi. "En best wel kleine stukjes ook. De bol is echt uiteengespat. Ja, we moeten uitkijken."

"Misschien heeft Bart wel nieuw voedsel voor ons," zei Joris hoopvol.

Hoofdstuk 27: Bij de geitenhoeder

De twee kinderen liepen verder en keken uit naar het hutje van Bart. En gelukkig: na een paar bochten zagen ze het ineens op een uitstekende heuvel liggen. Resi wees er naar.

"Dat moet hem zijn!" zei ze blij tegen Joris. "Het kan niet anders!"

"Het is net op tijd," bromde Joris. "De zon begint al te dalen."

De twee kinderen klommen omhoog naar het hutje toe. Even later hadden ze het bereikt.

Het was stil bij het hutje. Joris en Resi zagen niemand.

"Hallo?" zei Joris voorzichtig. "Is daar iemand?"

Maar niemand antwoordde.

Joris ging naar de deur van het hutje toe en klopte er beleefd op.

Maar er werd niet opgedaan.

De jongen keek naar Resi. "Ik denk dat Bart nog in de bergen is," zei hij. "Samen met zijn geiten."

"Dat kan goed, inderdaad," antwoordde Resi terwijl ze nogmaals om zich heen keek. "Er zijn hier ook geen geiten. En die zou je wel verwachten bij een geitenhoeder."

"Laten we wachten tot Bart terug is," stelde Joris voor. "Hij zal vanavond vast nog terugkomen. Laten we hier in het gras gaan zitten. Moet je zien wat een mooi uitzicht je van hier hebt. De hut ligt wel heel erg prachtig op deze helling."

De twee kinderen gingen in het gras voor de hut zitten en keken naar het uitzicht dat zich voor hen uitstreckte. Deze was inderdaad erg mooi. Joris en Resi konden heel ver kijken. Ze zagen bossen, weilanden en rivieren, met daartussendoor kleine dorpjes. Het land van de Groene Vallei. In de verte rezen de toppen van de andere bergen op. Die waarin kabouter Rompelpot was betoverd. Maar die bergen waren nu ver weg. De kikker was uit Joris zakje gesprongen. Op zijn gemak hipte hij in het rond en zocht naar voedsel.

De jongen en het meisje zaten stil voor zich uit te kijken terwijl de zon in de hemel steeds verder zakte. Toen ineens:

"Ik hoor bellen!" zei Resi terwijl ze opschrok. "Bellen van geiten denk ik. Ze komen er aan!"

En inderdaad, achter het hutje klonk nu het geluid van bellen. Eerst nog zachtjes en in de verte, maar het geluid werd sterker terwijl de kudde geiten de hut naderde. De twee kinderen stonden uit het gras op en wachtten af wat zou gebeuren. Het zou nu niet lang meer duren voordat Bart met zijn kudde geiten de grasplek voor het hutje op zou komen.

Inderdaad verschenen niet lang na het eerste bellengeluid de eerst geiten op de plek. De beesten waren verbaasd de twee kinderen daar te zien, en nieuwsgierig kwamen ze naar hun toe gelopen. Resi vond het wat eng om al die geiten om haar heen te krijgen. En het werden er steeds meer! Elke geit kwam een kijkje nemen. Tot ineens een prettige, rustige stem klonk:

"Zo, kinderen, waren jullie op mij aan het wachten?"

Joris en Resi keken op. Ze zagen een nog jonge man die met de laatste van de geiten naar hun toe kwam lopen. Hij was eenvoudig gekleed in een broek en een warme trui, en in zijn hand had hij een lange stok die hij steeds voor zich in de grond prikte. Hij zag eruit als iemand die altijd buiten was en weer en wind kende. Maar zijn ogen stonden warm, en zijn gezicht straalde rust uit. De twee kinderen mochten hem wel.

"Wij zijn op zoek naar Bart de geitenhoeder," zei Joris terug.

"Bent u dat?"

"Jazeker, dat ben ik," antwoordde Bart. "Wat een eer dat ik bezoek krijg. Kom binnen in mijn hutje, dan zijn jullie mijn gasten."

Bart de geitenhoeder liep naar zijn hutje toe terwijl zijn geiten rondom een plekje voor de nacht zochten. De kinderen liepen achter hem aan.

"Kom binnen," zei Bart terwijl hij de deur opende. "Mijn hutje is eenvoudig, maar ik hoop toch dat ze jullie mijn gastvrijheid zal tonen."

Nieuwsgierig betrad Resi de drempel van het hutje. Ze was nog nooit binnen in zoiets geweest. Haar ogen moesten even wennen aan de duisternis, want het was donker in het hutje. Toen kon Resi

om zich heen kijken. Het hutje was inderdaad erg eenvoudig. Alles leek van hout te zijn gemaakt dat door de jaren heen was verweerd. Er was een tafel met twee banken, er was een stoel en er was een wat lagere tafel. Dat was al het meubilair dat er was. Verder lag er een grote berg hooi waarop een paar dekens lagen, er hingen wat planken aan de muren en er was een vuurplek waarboven een ijzeren pot hing. Heel eenvoudig.

"Ga maar aan de tafel zitten," nodigde Bart de kinderen uit terwijl hij naar de twee banken bij de tafel wees. De twee kinderen gingen op een van de banken zitten, terwijl Bart nog wat in zijn hutje rommelde. Hij zette de tas die hij had gedragen op de grond, en haalde er enkele spullen uit die hij opborg. Toen ontstak hij het vuur in de vuurplaats en vulde de ijzeren pot die erboven hing met water.

"Willen jullie thee?" vroeg hij.

De twee kinderen knikten. Ze keken stil toe terwijl Bart in zijn hutje heen en weer liep. Ze hadden het bij Ziggara al oud en primitief gevonden, maar hier bij Bart was het nog primitiever. Ze vonden het leuk om te zien hoe iemand hier leefde.

Toen het water in de pot kookte, pakte Bart twee koppen van een plank, en met een grote lepel schepte hij er van het kokende water in. Toen pakte hij een busje en strooide daaruit kruiden in de koppen. Het busje deed Resi aan de afwaskruiden van Ziggara denken. Die hadden in het water toen een patroon gevormd.

Zouden deze kruiden ook een patroon vormen? Nieuwsgierig keek het meisje in de koppen toen Bart ze op tafel zette, maar ze zag niets. De kruiden waren allemaal naar de bodem gezakt.

Joris bracht Bart de groeten van de twee oude mensjes over. De geitenhoeder was heel verbaasd wat van ze te horen.

"Ja, Gerrit en Annie," zei hij. "Die ken ik nog wel. Wat goed dat ze er nog steeds zijn. Ze hebben een zwaar leven gehad. Altijd heel hard gewerkt, en Annie kreeg later die ziekte aan haar spieren. Heel vervelend."

De man tikte met zijn wijsvinger tegen zijn kopje waarin hij iets uit een fles had gedaan en was in gedachten verzonken.

"Meeeh," klonk het buiten.

"Kwaak," zei een boze stem binnen.

"Kwaak?" vroeg Bart verbaasd.

"Oh," zei Joris verschrikt, "Dat is onze reisgenoot. Daar heb je nog geen kennis mee gemaakt."

De jongen bukte zich en dook even later met Rompelpot op.

"Dit is onze vriend," zei hij tegen Bart terwijl hij hem de kikker toonde. "Rompelpot de kikker."

"Kwaak," zei Rompelpot boos.

"Rompelpot is eigenlijk geen kikker," zei Resi vlug. "Hij is een kabouter, maar een heks heeft hem betoverd."

"Een heks!" zei Bart verbaasd. "Wat is dat voor een verhaal? Maar laat me eerst de poot van jullie vriend schudden. Ik ben heel beleefd."

De man stak zijn hand uit naar de kikker. De kinderen wachtten nieuwsgierig af wat nu zou gebeuren. Zou de kikker handjes schudden? Maar inderdaad, Rompelpot stak een van zijn kleine voorpootjes uit en de man schudde hem plechtig. Resi proestte het uit. Het was een grappig gezicht de man en de kikker zo te zien.

"Doe dat ook eens bij mij, Rompelpot?" vroeg ze.

Voor ze het wist had ze de kleine voorpoot van de kikker in haar handen. Het voelde koud en glibberig aan.

"Hè bah," zei ze verschrikt, "je bent helemaal koud. O bah."

En vlug liet ze los.

Joris grinnikte.

"Dat was erg leuk om te zien," lachte hij Resi toe. "Ik dacht dat je bang voor kikkers was, Resi."

"Beh," zei Resi, en ze stak haar tong tegen de jongen uit.

"Maar Rompelpot is dus geen echte kikker," zei Bart met zijn rustige stem. "Hij is betoverd door een heks. Kunnen jullie me er wat meer over vertellen?"

"De heks heet Ziggara," zei Joris. "Kent u haar?"

Bart rimpelde zijn voorhoofd en dacht na, maar hij schudde met zijn hoofd.

"Nee," zei hij. "Helaas. Ik heb over veel boze wezens gehoord, maar heks Ziggara ken ik niet."

"Volgens mij is ze ook niet van hier," antwoordde Joris. "Volgens mij komt ze van ver."

"Maar ze is hier nu wel," zei Resi vlug. "Joris en ik zagen haar op de weg."

"Op de weg hier?" vroeg de geitenhoeder. "Wat eng. Wat deed ze daar?"

"Proberen ons tegen te houden," zei Joris bitter. "Maar dat is haar niet gelukt. Gelukkig maar."

"Zijn jullie niet bang dat ze hier naar toe zal komen?" vroeg Bart. Joris en Resi schudden tegelijkertijd met hun hoofd. Toen Bart vragend zijn wenkbrauwen optrok, vertelden ze hem het hele verhaal.

Bart luisterde verbaasd. Hij had geen idee dat dit allemaal bij hem in de bergen was gebeurd!

"Dus in dit gebergte is de Rode Steen nu ergens verstopt," zei hij. Joris en Resi knikten bevestigend.

"Samen met kabouter Grisius," voegde Resi eraan toe, "denk ik. Kabouter Grisius is niet meer thuisgekomen. En in zijn dagboek stond als laatste bericht dat hij de Rode Steen was gaan wegbrengen."

"Heb je iets gezien in het gebergte?" vroeg Joris aan Bart. "Iets vreemds de afgelopen weken?"

Bart schudde met zijn hoofd.

"Nee," zei hij. Hij dacht nog even verder na, en zei toen plotseling langzaam: "Of toch wel."

Verrast veerden de twee kinderen op. Had Bart wat gezien?

"Wat heb je gezien?" vroeg Resi. "Vertel het ons."

"Nou," zei Bart, "helemaal bovenin, op de hoge toppen van de bergen, is een spelonk. Ik kom er niet vaak, want het is er koud en er groeit nauwelijks gras voor mijn geiten. Maar een paar weken geleden was ik er, en toen dacht ik dat ik een stem hoorde."

"Een stem!" zei Resi verrast. "Kabouter Grisius!"

"Kwaak," zei kabouter Rompelpot blij.

"Ik hoorde het één keer, en ik dacht dat ik het me verbeeldde," zei Bart. "Ik heb een poos stil gestaan om het nog een keer te kunnen horen, maar ik hoorde daarna niets meer. Dus ging ik er vanuit dat ik het me had verbeeld. Het is er heel hoog, en heel eenzaam. En dan ga je je makkelijk dingen verbeelden. Maar nu ik jullie verhaal gehoord heb, ben ik er niet meer zo zeker van. Het lijkt me goed er nog een keer heen te gaan en te kijken of er misschien toch iets is."

"Hiiep hoi!" riep Resi blij uit, "We hebben een aanknopingspunt!"

"Hoever is die plek van hier?" vroeg Joris aan Bart.

"Toch wel twee dagen reizen," antwoordde Bart. "Maar dat moet geen probleem zijn. We overnachten halverwege in een grot die ik ken."

"En was de plek een spleet, zei je?" vroeg Resi.

"Ja, ik denk dat het geluid daar uitkwam," zei Bart. "Je hebt daar een grote spelonk tussen de rotsen. Een dun iemand kan er net doorheen. Ik ben er nooit in geweest, maar dat moeten we nu eens gaan doen. Hopelijk vinden we daar jullie vriend."

"We hebben kabouter Grisius nooit ontmoet," zei Joris. "Maar het is de vriend van kabouter Rompelpot hier."

"Hoe dan ook, we moeten lantaarns meenemen," zei Bart. "En touw. Heel veel touw. Zodat we de weg terug kunnen vinden."

"Denk je dat de spleet diep is?" vroeg Resi.

"Ik weet het niet," antwoordde Bart. "Het geluid dat ik gehoord heb, klonk van ver weg. En misschien is het ook wel niets."

Misschien heb ik het me ook wel verbeeld. Inbeeldingen komen erg snel in die omgeving. Dat zullen jullie nog wel zien."

"We gaan het zien," zei Resi. En haar ogen schitterden. "Ik heb er zin in."

"Dan moeten we morgen vroeg vertrekken," zei Bart. "Het is een flinke dagreis naar de grot waarin we dan morgenavond zullen overnachten. Dan zullen we zodirect maar snel naar bed gaan. Hebben jullie al gegeten?"

De twee kinderen schudden met hun hoofden van nee.

"We hadden lekker brood meegekregen", vertelde Joris spijtig. "Maar Ziggara heeft haar bol uiteen doen spatten, en Resi's rugzak zit nu vol glas."

"Dat is niet zo mooi," zei Bart. Hij stond op. "Dan ga ik nu eten voor ons drieën klaarmaken. Blijven jullie hier maar zitten. Of nee, misschien kunnen jullie alvast een slaappleaats voor jullie maken in die berg hooi daar."

De man wees naar de stapel hooi die in de hoek lag, met de deken erop.

"Ik slaap er ook. Kijk maar even of jullie drie bedden kunnen maken. Het zal wat krap zijn, maar het zal wel gaan, denk ik" Terwijl de man het eten klaarmaakte, zorgde Resi voor de bedden in het hooi. In een hoek vond ze nog een stapeltje dekens, en die legde ze op het hooi. Ze zouden hun blauwe mantels gebruiken om onder te gaan liggen. Zo hadden ze afgelopen dagen ook steeds geslapen.

Terwijl Resi met de bedden bezig was, nam Joris Resi's rugzak onder handen. Die was er inderdaad slecht aan toe. Het glas van de bol zat inderdaad overal. Joris maakte de rugzak helemaal leeg, en probeerde het glas van de spullen af te halen. Dat ging af en toe nog moeilijk. De jongen sneed zich een paar keer. Hij mopperde flink op Ziggara.

"Door het kapotmaken van de bol, probeerde Ziggara ervoor te zorgen dat we de Rode Steen niet zouden kunnen vinden," legde Resi aan Bart uit. "Gelukkig hebben we jou nu."

"Ja, als het goed is, hoor," zei Bart snel. "Misschien heb ik het me toch maar verbeeld. Maar het is het enige dat me te binnen schiet dat iets zou kunnen zijn."

"Dus waard het te onderzoeken," zei Resi. "Ik denk dat het wel goed komt."

"Wat doen we met de restanten van de bol?" vroeg Joris. Hij wees naar de berg glassplinters dat naast hem op tafel lag. "Ik denk dat we er niets meer aan hebben."

"Ik denk het ook niet," zei Resi. "We moeten het maar begraven, zodat niemand zich eraan bezeert."

"Kwak!" zei Rompelpot verschrikt.

Iedereen keek verbaasd naar de kikker die bij Joris op de tafel zat.

"Niet doen?" vroeg Resi aan hem.

"Kwak," zei Rompelpot nogmaals.

"Niet dus," zei Resi. "Maar wat doen we dan met die splinters?"

"Ik heb hier een zak," zei Bart. "Gebruik die maar. Wacht, wikkel eerst bladeren om de scherven, zodat ze niet zo zullen prikken. Ik zal wel wat bladeren halen, ik ben zodirect terug."

De man haastte zich naar buiten. Terwijl de kinderen op hem wachtten, keek Resi uit het stoffige raampje van de hut.

"Het is buiten al weer donker geworden," zei het meisje tegen Joris. "Je ziet haast niets."

Kabouter Rompelpot sprong van de tafel en hipte naar de deur die Bart open had laten staan.

"Wat ga je doen, Rompelpot?" vroeg Joris.

"Kwak," antwoordde de kikker. Door de deuropening sprong hij naar buiten.

"Ik denk dat hij eten gaat vangen," zei Resi tegen Joris. "Hij moet natuurlijk ook avondeten."

Daar was Bart alweer terug. Hij had een paar mooie grote bladeren meegenomen.

"Deze plant heeft heel grote bladeren," vertelde hij. "Ik gebruik ze overal voor. Kom, ik zal je helpen bij het inwickelen."

Terwijl Resi voor de pruttelende pan zorgde, wikkelde Bart de glasscherven in de bladeren. Hij deed dat heel handig. Niet veel later had hij een rond pakketje.

"Hier," zei hij tegen Joris. "Stop dat in de zak, en bind die goed vast zodat de bladeren niet los kunnen gaan. Zo kan je de restanten van de bol meenemen. Hopelijk hebben jullie er wat aan."

"Ik hoop het ook," zei Joris. "Hoewel ik nu nog niet zou weten wat ik eraan zou kunnen hebben. Maar kabouter Rompelpot leek wel erg zeker van zijn zaak."

"Waar is hij?" vroeg Resi verschrikt. "Oh Bart, je hebt de deur dichtgedaan. Kabouter Rompelpot was buiten eten gaan zoeken."

"Sorry," zei Bart. "Dat wist ik niet. Wij gaan trouwens ook eten. Het is klaar."

Resi deed de deur op een kiertje, terwijl Bart de tafel dekte. Er was maar één bord, ieder moest daar maar vanaf nemen wat ze wilden. Gelukkig waren er wel drie lepels.

Het eten was eenvoudig, maar smaakte de kinderen wel.

Halverwege klonk er hip-hip-hip en toen de drie mensen opkeken, zagen ze kabouter Rompelpot weer binnen komen.

"Zo, heb je ook gegeten," zei Bart vriendelijk tegen de kikker.

Resi stond op en sloot de deur achter Rompelpot.

"Ja, dat is goed. Schuif meteen de grendel er maar voor," zei Bart.

"We gaan vanavond niet meer naar buiten."

En dus vergrendelde Resi de deur.

Na het eten ging iedereen naar bed. Resi had in het hooi drie mooie slaapplekken gemaakt. Het zachte hooi lag goed. Zeker na al die keren dat de kinderen buiten op de harde grond hadden geslapen. Zodra Joris lag, was hij meteen vertrokken. Resi lag echter nog even wakker. Ze luisterde naar de geluiden die buiten de hut klonken. Ook hier in de bergen waren 's nachts veel dieren wakker. Resi hoorde geschreeuw en geritsel buiten de hut. Het meisje luisterde ernaar terwijl ze in het hooi fijn onder haar mantel lag. Ze was blij dat Ziggara hier niet meer kon komen. Zij en Joris waren nu veilig! Echt veilig!

Rondom de hut lagen de geiten in het gras. Af en toe hoorde Resi een zacht geblaas van een van hen. Maar niet vaak. De geiten sliepen, net als Joris en Bart.

Het meisje dacht aan morgen. Morgen zouden ze de bergen verder in trekken, op weg naar de spelonk waar Bart de geluiden had gehoord. Zou kabouter Grisius daar echt zijn? Resi wist dat Bart dat niet verwachtte. Hij had meerdermalen gezegd dat je je op die plek, zo hoog in de bergen, makkelijk dingen inbeelde. En als Resi eerlijk was, leek het haar ook wel onwaarschijnlijk dat ze meteen de eerste keer goed zouden zitten. Hoe groot was het gebergte wel niet? Maar ja, ze moesten ergens beginnen. En dit was wel een goed begin. En misschien, misschien zaten ze toch

wel meteen goed! Resi hoopte het. Enfin, ze zou het spoedig weten.

Hoofdstuk 28: Met Bart in de bergen

De volgende ochtend was het nog schemerig toen Bart de twee kinderen wakker maakte.

"Opstaan," zei hij tegen ze. "We gaan een lange reis maken. Dus als we tegen het donker bij mijn grot willen zijn, moeten we vroeg op pad."

Resi had moeite om wakker te worden. Ze lag zo lekker in het hooi! Maar Bart schudde haar net zo lang door elkaar tot ze opstond.

Buiten waren de geiten ook wakker geworden. Hun gemekker klonk door tot in de hut.

"Ik heb ze al gemolken," vertelde Bart aan de twee kinderen. "Ze staan te popelen om weg te gaan. We ontbijten niet hier, maar pas na het eerste stuk. Pak jullie spullen, dan gaan we meteen op weg."

Joris en Resi fatsoeneerden hun kleding en pakten hun spullen bij elkaar.

"Heb je genoeg eten bij je?" vroeg Joris voor de zekerheid aan Bart.

Die lachte.

"Genoeg," antwoordde hij terwijl hij zijn knapzak aan de jongen liet zien. "En in de natuur is ook heel veel te vinden. Maak je geen zorgen. Dat komt allemaal goed."

"Moeten wij er ook nog iets van dragen?" bood Resi aan.

"Dat is lief van je, maar dragen jullie je eigen spullen maar," antwoordde Bart.

"Dat is niet veel meer," mopperde Joris. "Al het lekkere brood van die aardige mensen heb ik weg moeten gooien. Die stomme Ziggara."

"Waar is kabouter Rompelpot?" vroeg Resi ineens verschrikt. Iedereen keek om zich heen. Ze vonden kabouter Rompelpot aan de rand van de hooistapel. De kikker was nog vast in slaap.

"Die zouden we bijna zijn vergeten," zei Joris geschrokken.

"Hij slaapt nog," zei Resi, "misschien kunnen we hem al slapend in je blousezak stoppen, Joris. Dan wordt hij onderweg wel wakker."

"Dat is een goed idee," zei Joris.

De jongen stak zijn hand uit, en pakte kabouter Rompelpot heel voorzichtig beet. Toen haalde hij hem voorzichtig uit het hooi. En het lukte hem inderdaad de kikker in zijn zakje te laten glijden zonder dat deze ontwaakte.

"Zo, dat is dat," zei hij toen kabouter Rompelpot veilig in zijn blousezak zat. "Nu kunnen we op weg."

Buiten het hutje riep Bart zijn geiten bij elkaar. Nou ja, hij liet een paar kreten horen, en liep toen naar de rand van het veld. De geiten zouden hem wel volgen.

De kinderen renden de geitenhoeder achterna. Toen Resi omkeek, zag ze dat de geiten hun baas inderdaad volgden.

"Ben je niet bang dat er een paar geiten zullen achterblijven?" vroeg het meisje nieuwsgierig aan Bart.

Die schudde met zijn hoofd.

"Nee hoor," antwoordde hij. "Dat doen ze niet. De geiten weten dat ze bij de groep moeten blijven. Dus ze volgen ons allemaal."

"Oh," zei Resi. "Dat is makkelijk."

De kinderen verlieten met Bart de open plek en trokken een bos van dennenbomen in. De dennen geurden heerlijk in de ochtend. Het was echt nog heel vroeg. De zon was nog niet te zien, en tussen de bomen hing een lichte nevel. De geiten vonden het bos wel leuk. Ze sprongen over de oude stammen die overal op de grond lagen en huppelden er zelfs balancerend overheen. Resi dacht dat het wel een keer fout moest gaan, maar tot haar verbazing rolde geen enkele geit van de stammen af.

Er was geen pad. Bart liep met zijn geiten lukraak door het bos. Soms links om een struikgewas heen, soms rechts. Maar wel steeds omhoog. Hoger en hoger klommen ze, en de kinderen vroegen zich soms af hoe hoog ze nu al zouden zijn.

Het gezelschap bereikte het einde van het bos juist toen de zon opkwam. De eerste stralen van de zon schenen op het veld dat

voor hun lag, en de kinderen knipperden met hun ogen van verrukking. Het veld was bezaaid met bloemetjes!

"Oooh, wat mooi!" riep Resi uit.

Bart glimlachte.

"Hier gaan we ontbijten," zei hij tegen de kinderen.

De geitenhoeder zocht een mooi plekje in het gras, en terwijl de geiten om hun heen van het gras begonnen te grazen, haalde hij het ontbijt voor de kinderen tevoorschijn.

De kinderen genoten van het brood met geitenmelk dat Bart aan hun had gegeven. Na die wandeling door het bos hadden ze wel honger gekregen! Onderwijl bekeken ze het uitzicht dat zich voor hun uitstreckte. Niet langer keken ze uit over de Groene Vallei. De kinderen waren met Bart om een berg heengelopen, en nu keken ze uit over de vallei die aan andere kant van die berg lag. Rondom hun waren overal hoge bergen met witte toppen. Sommige lagen ver weg, maar anderen waren al vreselijk dichtbij. En lager, overal waar de kinderen keken, waren hellingen met gras en bossen. Joris en Resi keken en keken terwijl ze van hun ontbijt aten.

Bart was in het gras gaan liggen, en niet veel later volgde Joris zijn voorbeeld. Het ontbijt en de zon hadden hem soezerig gemaakt. Het duurde dan ook niet lang of hij was vast in slaap.

Resi had geen zin om te slapen. Ze besloot een bos bloemen te plukken van alle mooie bloemen die hier om haar heen bloeiden.

Dus stond het meisje op, en plukte van de bloemen die op het veld groeiden. Resi kende de soorten niet. Het waren heel andere bloemen dan die ze thuis hadden. Maar ze waren wel erg prachtig! Toen Resi een groot bos had geplukt, werd Bart wakker. Nadat hij Joris wakker had gemaakt, gingen ze weer op weg met de geiten achter zich aan. De zon was tijdens de pauze hoger geklommen en nu was hij erg warm. Dat was irritant, want ze moesten dwars over het grasveld waarop ze hadden geslapen lopen, en een heel stuk omhoog. De twee kinderen hijgden en pufden terwijl ze in de brandende zon voort zwoegden. Ze waren blij toen ze een klein beekje passeerden en even konden rusten. Dorstig dronken ze van

het koude water. Ook de geiten dronken van het water. De beesten hadden het ook warm gekregen.

Gelukkig ging de tocht niet lang daarna verder door een bos. En toen kwamen ze aan een grashelling die nog veel mooier, en nog groter was dan die waarop ze hadden ontbeten. En waarop nog veel meer bloemen bloeiden!

"Oh," zei Resi een beetje teleurgesteld toen ze dit zag, en ze keek naar de bos bloemen die ze in haar handen had meegedragen.

Sommige bloemen begonnen al een beetje te hangen.

"Laat die maar achter," adviseerde Bart die haar zag. "Geniet van de bloemen zoals ze in het veld bloeien. Meer dan je herinnering hoeft je niet mee te nemen."

En dat deed Resi maar.

Op dit veld hielden ze een grote rust. Dat wisten de geiten ook, want de dieren verspreidden zich meteen en gingen ergens liggen of rustig grazen. Bart leidde de kinderen naar een plekje dat in de schaduw van een eenzame boom lag.

"Hier blijven we een poosje," zei hij tegen de kinderen. "Maak het je gemakkelijk. We gaan eerst luieren. Straks zullen we lunchen." Resi en Joris strekten zich opnieuw uit op het gras, en moe van het klimmen van de ochtend vielen ze zo in slaap. Joris al voor de tweede keer!

De twee kinderen sliepen en sliepen. De ochtend ging op deze manier snel voorbij. Toen de zon op zijn hoogste stand stond, maakte Bart de kinderen opnieuw wakker. Het was tijd voor de lunch!

In de schaduw van de grote boom aten ze met z'n drieën van hun lunch. Joris en Resi waren na het slapen helemaal uitgerust en ze kletsten honderduit tegen Bart. Toen het eten op was, konden ze ook niet meer stil blijven zitten. Ze sprongen op en gingen de omgeving verkennen. Ze ontdekten een beekje en na even aarzelen stapten ze in het water. Het water was koud, en ze konden er niet lang achter elkaar in blijven. Maar het was in de zon zo warm, dat het koude water juist heerlijk was! Vrolijk spetterden ze in het water rond.

De middag ging zo ook snel voorbij. En aan het eind van de middag ging de troep weer op pad. Opnieuw klommen ze omhoog. Door een bos, en toen over een vreselijk rotsig stuk. Hier moesten ze goed uitkijken waar ze hun voeten neerzetten. Bart hielp de twee kinderen waar hij kon. De geiten hadden nergens last van. Licht sprongen de beesten van rots naar rots. Joris en Resi waren vreselijk jaloers op ze. Ze wensten dat zij ook zo konden springen. Toen de avond viel kwamen ze bij Barts grot. De geiten begrepen dat ze hier de nacht zouden doorbrengen, en de beesten verspreidden zich opnieuw over de omgeving. Bart liet de twee kinderen de binnenkant van de grot zien.

"Dit is de slaappleats die ik altijd gebruik als ik hier ben," zei hij trots. "Is hij niet erg geschikt?"

De grot was inderdaad heel erg geschikt om in te slapen. Hij was niet diep, maar diep genoeg om erin te liggen. Door de grote opening schenen de laatste stralen van de zon naar binnen en gaven wat warmte in de grot. Maar wat het belangrijkste was: het was er droog en het rook er niet muf.

"Hij is goed," zei Joris die na zijn tocht met Resi verstand van goede slaappleatsen had gekregen.

De zon was in een snel tempo aan het dalen.

"Vannacht maken we een vuur voor de ingang van de grot," zei Bart tegen de kinderen. "Dan komen de wilde dieren ons niet bezoeken."

Zo gezegd, zo gedaan. Even later brandde het vuur. De kinderen gingen erbij zitten en samen met Bart genoten ze van een licht avondmaal. Toen gingen ze slapen.

Ze sliepen allemaal heerlijk in de grot, maar de volgende ochtend werden Joris en Resi opnieuw voor dag en dauw door Bart gewekt.

"Opstaan," zei de geitenhoeder vrolijk tegen de twee kinderen.

"Het is tijd. De zon is nu aan de andere kant van de berg, dus zie je die nog niet. Maar het is wel tijd. We gaan weer op pad."

Joris en Resi geeuwden.

"Je hebt vast de geiten al weer gemolken," zei Joris tegen de geitenhoeder.

"Precies," antwoordde Bart grijnzend. "Er staat wat geitenmelk voor jullie klaar. Drink dat op en dan gaan we weer op pad."

De kinderen stonden met grote krachtspanning op. Wat een tijd om op te staan. Het leek nog midden in de nacht! Ze verheugden zich allebei nu al op het ontbijt van straks. Dan zouden ze weer kunnen slapen. Maar ja, eerst moest er gelopen worden, jak!

En dus probeerden de kinderen hun ogen open te houden.

Slaapdronken raapten ze hun spullen bij elkaar. Kabouter Rompelpot werd dit keer niet vergeten. Veiligheidshalve had hij vannacht op Resi's rugzak geslapen. De kabouter was wel wat geschrokken toen hij had gehoord dat ze hem gisteren bijna in de hut hadden achtergelaten!

Toen ze allemaal klaar waren, trokken Bart, de twee kinderen en de geiten die net als hun baasje helemaal geen problemen met het vroege tijdstip leken te hebben, weer verder. Omhoog ging het weer. Over een grashelling dat nat was van de dauw. Hoger en hoger. Verder omhoog.

"We moeten inmiddels al heel hoog zitten," merkte Resi op een gegeven moment tegen Bart op.

Die knikte.

"Inderdaad, dat zitten we zeker" antwoordde hij. "Maar de spelonk waarvan ik vertelde, ligt nog veel hoger. Er groeien daar niet veel planten en struiken. Niet zoals je hier om je heen ziet. Maar er groeit daar een bijzonder kruid, dat alleen daar voorkomt. Daarvan laat ik mijn geiten af en toe eten, vandaar dat ik af en toe bij die plek kom."

"Kom je wel eens andere wezens tegen hier in deze bergen?"

vroeg Resi. "We hebben gisteren de hele dag niemand gezien."

Bart schudde met zijn hoofd als antwoord.

"Nee, nauwelijks," antwoordde hij. "De bergen hier zijn erg verlaten. En wie er door heen wil, die reist over de grote weg. Die ligt daar."

De geitenhoeder wees met zijn vinger in de verte. Resi volgde zijn vinger en keek, maar het meisje zag niets.

"Jullie zullen er straks een glimp van zien," zei Bart. "Maar ook de weg is erg rustig. Er wordt weinig door dit gebergte gereisd."

"Waarom is dat zo?" vroeg Resi.

Bart trok zijn schouders op.

"Ik denk dat het onbekendheid is met wat aan de andere kant ligt," antwoordde hij. "Ik heb mijn leven hier en wat daar aan die andere kant van de bergen gebeurt, interesseert mij niet. En zo denken meer mensen er over. Hier, en daar ook. We hebben niet veel contact."

"Waar komen jullie vandaan?" vroeg hij toen ineens aan de kinderen.

Resi hield even stil. Ze moest even bedenken wat ze op deze vraag zou antwoorden. Zou ze vertellen dat Joris en zij eigenlijk van een andere wereld kwamen? Bart zou vast niet gek opkijken. Hij had ook niet gek gekeken toen ze kabouter Rompelpot aan hem hadden voorgesteld. En hij was te vertrouwen, dat wist het meisje zeker. Maar nee, ze besloot het toch niet te doen. Het zou te ingewikkeld voor de geitenhoeder zijn.

"Oh, van ver," antwoordde ze daarom maar vaag.

"Wat zijn jullie voor wezens?" vroeg Bart toen. "Jullie lijken een beetje op trollen. Maar jullie zijn geen trollen, toch?"

Resi schrok toen ze dit hoorde. Trollen? Zij?

"Ik ben een mens hoor," riep ze verontwaardigd uit. "Net als jij."

"Sorry," zei Bart meteen. "Ik dacht het alleen maar, omdat jullie er zo gerimpeld uitzien."

Die ellendige ruïne, dacht Resi, en een scheut van verdriet schoot door haar heen. Haar mooie uiterlijk! Hoeveel keer was ze nu in de ruïne van Abaron geweest? Drie keer al! En alleen na de eerste keer had ze zichzelf gezien. En dat was toen al erg geweest. Ze wist niet hoe ze er nu uitzag, maar ze was bang voor het ergste. Het meisje keek Bart aan en schudde verdrietig met haar hoofd.

"Wij zijn ook betoverd," zei ze treurig tegen hem. "Ik hoop dat het goed komt."

Bart was meteen vol medeleven.

"Door de heks Ziggara?" vroeg hij.

"Nee," antwoordde Resi eerlijk. "Door weer wat anders. Een betoverde plek, waar we een paar keer moesten zijn."

"Heksen, betoverde plekken," zei Bart, en Resi zag dat een rilling over zijn rug trok. "Ik ben blij dat ik gewoon hier mijn geiten kan hoeden. Ik moet niets van zulke dingen hebben."

"Zijn hier geen wezens met kwade bedoelingen?" vroeg Resi. "De bergen zijn zo uitgestrekt, en zo verlaten. Er kan hier van alles huizen."

"Oh ja, wezens met kwade bedoelingen zijn er overal en altijd," antwoordde Bart. "Maar ik ga ze altijd uit de weg, en mijn geiten ook. De geiten voelen aan wanneer iemand kwaad in de zin heeft, en dan kiezen ze een ander pad. En ik volg ze. Dus zo ik heb nooit last. Ik laat de kwade wezens met rust, en ik hoop dat ze mij dan ook met rust laten."

"Oh," zei Resi. "Dus je vindt het ook niet erg als we straks de Rode Steen weer meenemen?"

"De steen die het kwaad tegenhoudt?" vroeg Bart. "Ik herinner me jullie verhaal nog. De Rode Steen moet weer naar de elfjes, niet? Zodat zij hun leven weer kunnen leiden. Ik vind het niet erg. Ik red me hier wel."

"Dat is fijn," zei Resi.

De dag verliep net zo als de vorige dag, maar tegen het eind van de middag trokken ze niet naar een grot om in te slapen, maar naar de spelonk!

Ze zaten nu heel erg hoog in de bergen, en het was vreselijk rotsachtig om hun heen. Er was geen weg. Bart volgde een pad dat hij waarschijnlijk goed kende, maar voor de kinderen leek het alsof hij lukraak liep. Ze moesten af en toe ook klimmen. Soms zelfs tegen een stukje loodrechte helling op. Bart hielp Resi op de moeilijkste stukken. Joris vond het echter erg leuk.

"Dit is avontuurlijk," zei hij met glanzende ogen tegen Bart.

"Krijgen we nog meer van zulke stukken?"

Maar Bart antwoordde daar niet op. De geitenhoeder probeerde Joris' enthousiasme een beetje te temperen. De jongen moest niet roekeloos worden!

Hoe steil de hellingen ook waren, en hoe rotsachtig en vol met stenen ook, de geiten schenen er geen last van te hebben.

Lichtvoetig klommen ze van de ene rots naar de andere.

"Kijk die geiten nou!" zei Resi bewonderend toen ze een viertal achter elkaar over een vreselijk moeilijk stuk zag lopen. "Alsof het een vlak paadje is, zo gaan ze omhoog. Ik wou dat ik het ook zo kon."

"Glijdt er wel eens een uit?" vroeg Joris aan Bart.

"Heel soms," antwoordde Bart. "En die kan dan lelijk vallen. En dat is dan vervelend voor mij, want dan moet ik hem de rest van de weg dragen. Gelukkig komt dat niet vaak voor."

Resi keek naar Bart.

"Ik snap niet dat jij ook niet zo lichtvoetig kan klimmen," zei ze tegen hem. "Jij bent altijd bij je geiten. Je moet dan toch van ze geleerd hebben?"

Bart begon hard te lachen.

"Hahahaha!" zei hij. "Een mens is geen geit, meisje. Kijk eens hoe klein de hoeven van die dieren zijn, en ze hebben er vier. Wij hebben maar twee voeten en die zijn groot. Als we met de een een stap nemen, staan we op de ander te balanceren. Daar moet je een goede ondergrond voor hebben."

"Ja, natuurlijk," zei Resi. Ze was wat beschaamd. Het leek inderdaad wel suf dat een mens net zo makkelijk over die rotsen zou kunnen klimmen als de geiten deden.

De kinderen waren erg opgewonden over de spelonk. Ze waren er nu bijna! Wat zouden ze er vinden? Zouden ze kabouter Grisius vinden? Resi liep naast de geitenhoeder en kletste honderduit tegen hem.

"Ik heb nog geen inbeeldingen," zei ze op een gegeven moment tegen de jonge man. "Je weet wel, waarvan je vertelde dat je die bij de spelonk kon krijgen."

Bart trok een grijns toen hij dit hoorde.

"Wacht maar," zei hij terug, en zijn ogen begonnen van pret te fonkelen. "Dat gaat nog komen. We zijn niet ver meer, maar voordat we er zijn, gaat het landschap nog flink veranderen." "Nu nog?" vroeg Joris die had meegeluisterd. "Maar we zijn er toch bijna?"

"In de laatste paar meter gebeurt nog heel veel," beloofde Bart. De geitenhoeder kreeg gelijk. Plotseling veranderde het landschap heel snel. Het gebeurde voordat de kinderen het goed en wel doorhadden. De struiken en het gras verdwenen. En er kwam mos voor in de plaats. Heel veel mos. Bijna alleen nog maar mos, en voor de rest kale rotsen. Maar wat het meest opvallend was: de rotsen waren hier niet meer grijs zoals overal elders, maar prachtig mooi wit.

"Het wit van de witte bergen," zei Bart trots tegen de kinderen toen ze de eerste witte rotssteen passeerden. "Mooi hè?"

"Ik dacht dat het wit van sneeuw kwam toen ik deze bergen van ver weg zag," zei Joris. "Maar het zijn de rotsen zelf."

"In de winter ligt hier wel sneeuw," zei Bart. "Maar nu in de zomer niet. Dus dan zie je het wit van de rotsen."

Hoe mooi het wit ook was. Het landschap op deze hoogte was toch niet prettig. Het oogde erg ruw en verlaten. Ruw van de rotsen met hun grillige vormen, en verlaten van planten en dieren. Alleen de geiten waren er nog. Zoals altijd liepen ze om de geitenhoeder en de kinderen heen.

En er gebeurde nog meer. Hierboven waaide de wind. Hij kwam plotseling van achter een rots opzetten en was daarna niet meer weg te denken. Het was een wat gure wind die van over de toppen van de bergen kwam. En hij was overal. Hij waaide over de rotsranden, draaide rondjes in de holtes, en liet zich zo hoog door niets tegenhouden. De bewegende lucht zorgde voor een orkest aan geluiden tussen de rotsen. Overal hoorde je een gesuis dat in verschillende tonen en met verschillende patronen opklonk.

"Het is de wind," zei Joris verbaasd toen hij aandachtig naar de geluiden had zitten luisteren. "De wind maakt muziek."

"Nou, muziek wil ik het niet noemen," antwoordde Bart.

"De wind maakt geruis," zei Resi.

"Ja, maar dan wel een hoop verschillend geruis," zei Joris. "Let maar eens op. Het klinkt steeds anders."

De drie mensen luisterden opnieuw naar de geluiden die de wind maakte.

Opeens schrok Resi op.

"Hoorde ik daar een schreeuw?" vroeg ze bibberend aan Joris en Bart. "Schreeuwde daar iemand? Het klonk alsof iemand hier dichtbij in gevaar was."

Maar Joris en Bart hadden niets gehoord.

Bart knikte het meisje geruststellend toe.

"Dat zijn de inbeeldingen waarover ik sprak," zei hij. "Zie je wel dat jij ze ook krijgt?"

Maar Resi bleef koppig.

"Het was echt geen inbeelding. Ik denk echt dat ik geschreeuw heb gehoord," zei ze. "Misschien was het kabouter Grisius wel."

Maar ze hoorde daarna nog zoveel vreemde geluiden dat ze toch aan zichzelf begon te twijfelen. Een keer hoorde ze zelfs de bel van de treinovergang van thuis! Dat kon natuurlijk niet hier in deze bergen.

"Zijn we nu bijna bij de spelonk?" vroeg Joris op een gegeven moment aan Bart.

"Het duurt nu niet lang meer," antwoordde die.

Hoofdstuk 29: De spelonk

En inderdaad, na nog een klein poosje klimmen, was hij daar: de spelonk.

Hijgend bleef Bart voor de ingang stilstaan. Ze hadden de paar meters ervoor flink moeten klimmen, en de man moest even bijkomen. Ook de kinderen hijgden. De geiten waren bijna allemaal beneden gebleven. Hier was niet zo veel plek. Slechts een paar van hun waren langs de rotswand omhoog geklommen. De spelonk lag inderdaad erg hoog in de bergen. Rondom de kinderen waren alleen nog maar toppen te zien. Witte toppen, van het witte rots van de Witte-bergen. De berg waarop ze stonden, strekte zich boven de spelonk nog een stukje uit, maar niet veel meer. Na een klein eindje was ook daar de lucht.

"Het einde van de aarde," dacht Resi toen ze omhoog keek. "En het begin van de hemel."

Maar hier, voor de kinderen, was een nauwe opening in de wand. Een slanke, langgerekte opening die recht de berg inliep.

Waarheen?

De wind kwam om de berg heen waaien en liet een klaaglijk geluid horen. Resi rilde. Het meisje was erg blij dat ze de cape van de blauwe bloemen had. Hier in de bergen was hij erg warm gebleken.

"Dit is de spelonk," zei Bart trots tegen de kinderen.

"Dus hier hoorde je roepen," zei Joris terwijl hij nieuwsgierig de spelonk inkeek. "Gaan we erin?"

"We slapen er zelfs vannacht," antwoordde Bart. "Maar ik ga nooit diep naar binnen. Nu zullen we dat echter wel doen. We willen hem immers onderzoeken. Ik heb een lantaarn meegenomen."

"Ik heb een lichtsteen bij me," zei Resi trots. "Van kabouter Rompelpot."

Dat fenomeen kende Bart niet.

"Wat is dat?" vroeg hij.

"Een steen dat licht geeft," legde Resi, "Hij komt uit de mijnen waar de elfjes werken. Hij verbrandt niets. Je doet hem aan en dan licht hij op."

"Handig," vond Bart.

Resi deed haar rugzak af en haalde de lichtsteen tevoorschijn. Ze deed hem aan en de steen liet zijn zachte licht schijnen.

"Dat is perfect," zei Bart. "Brandt hij echt oneindig lang door? Met die steen kunnen we de spelonk onderzoeken."

"Maar wacht nog even. Ik heb een groot bol touw meegenomen.

Het einde van het touw bind ik hier vast, en de bol nemen we mee de grot in. Dan kunnen we de weg terug altijd vinden."

Dat was slim bedacht van de geitenhoeder. De kinderen wachtten totdat Bart het einde om een rotspunt in de buurt had gebonden, en daarna met de bol weer bij hun terug was; en toen gingen ze met z'n drieën de spelonk in.

De grot die achter de spelonk begon was nauw, maar iets verderop werd hij breder. Ook hier waren de rotsen wit. Het licht van de lichtsteen weerkaatste er op een vreemde manier tegenaan. De geitenhoeder en de twee kinderen liepen een stukje door en toen leken ze aan het einde van de grot te zijn gekomen. Resi hield de lichtsteen omhoog, en ze zagen dat het zo was. Ze waren in een soort van zaal terechtgekomen, en de gang liep hier niet verder. Dat kwam natuurlijk omdat de bergpunt zo hoog niet meer zo groot was.

"We zijn er al," zei het meisje teleurgesteld. "Wat nu?"

"Ik zie geen kabouter Grisius," zei Joris.

"Wacht," zei de geitenhoeder, die stil had staan luisteren. "Ik hoor wat onregelmatigs. Daar ginder komt een extra echo van jullie stemmen. Laten we daar gaan kijken. Misschien zit er wat."

De man ging naar de plek aan de wand toe waarnaar hij net gewezen had; en toen verdween hij plotseling! Hij leek door de rots te zijn opgeslokt.

"Bart!" schreeuwde Resi geschrokken.

Maar daar was de geitenhoeder al weer.

"Het is niets," stelde hij het meisje gerust. "Er is hier een heel nauwe spelonk. Maar wij kunnen er door heen. Kom mee, dan gaan we die onderzoeken."

De jongen en het meisje haastten zich met de lichtsteen naar de plek waar Bart in de rotsen was verdwenen, en zagen dat hij gelijk had. Daar, nauwelijks zichtbaar, was een smalle opening in de wand. Wat goed dat Bart die door de echo's had ontdekt!

De geitenhoeder was er al opnieuw in verdwenen, en de kinderen volgden hem een voor een. De spelonk strekte zich in een heel smalle gang uit. Die gang leek eerst weer een beetje terug te lopen naar waar ze de grotten binnen waren gekomen. En toen, plotseling, begon hij heel sterk te dalen.

"Oh!" zei Resi opgewonden. "We gaan omlaag."

Bart zei niets. De geitenhoeder liep voorop en wikkelde zijn bol touw af. De gang daalde en begon te kronkelen. Spoedig waren ze alle drie hun gevoel voor richting kwijt. Gelukkig werd de gang wel weer een beetje breder.

In zijn hart was de geitenhoeder erg verbaasd zo hoog in het gebergte zo'n gang aan te treffen.

"Hoe zou dit ontstaan zijn?" vroeg hij zich af terwijl hij nieuwsgierig om zich heen keek. "Water kan het niet zijn geweest, zo hoog. Zou het door wezens gemaakt zijn?" Maar nee, daar leek het ook niet op. Daar was de gang te grillig voor, en de muren waren te glad.

Verder en verder omlaag liep de gang. Hij was nog steeds droog. Er kwam hier geen water. Zuurstof wel?

"We moeten erom denken dat we dat blijven houden," bedacht Bart. "Het zou niet goed zijn als we hier alle drie flauwvielen. Niemand zou ons dan vinden!"

Dus lette hij goed op tekenen van sufheid.

Maar er gebeurde niets. De tocht ging verder. Kennelijk waren er verbindingen met buiten. Dat kon makkelijk, want de rotswand bevatte allerlei gaten en het kon zijn dat enkele daarvan kleine kanaaltjes waren die een verbinding naar buiten hadden. Maar dat waren alleen kleine gangetjes, maximaal ter grootte van een hand.

Niet groot genoeg voor Bart en de kinderen om doorheen te kunnen. Alleen de gang waarin ze nu liepen, was groot genoeg voor ze. En dus bleven ze daar.

De gang liep verder en verder. Het bolletje touw in Bart zijn handen begon klein te worden.

"De geiten buiten zullen wel denken waar ik blijf," zei hij grappend tegen de kinderen.

"Zouden ze je niet kunnen horen?" vroeg Resi. "Het echoot hier flink. Dat moet buiten wel te horen zijn."

Bart trok een nadenkend gezicht.

"Misschien," zei hij. "Misschien door een van de kanaaltjes hier."

Maar plotseling eindigde de tocht. Omdat de gang eindigde!

Bart stond stil. En de kinderen stopten ook met lopen. De gang was inmiddels zo breed geworden dat ze min of meer naast elkaar konden staan, en zo zagen Joris en Resi meteen waarom Bart was gestopt. Hier eindigde de gang. Er was een kleine zaal, meer een verdikking van de gang. Maar dat was het.

"Hij stopt!" zei Resi beteuterd. "Wat nu?"

"En er is geen andere gang," zei Joris. "Tenminste, we hebben geen gezien onderweg."

Het werd even stil in de grot. Drie mensen probeerden ieder op hun eigen manier de teleurstelling te verwerken. Het einde van de gang, geen kabouter Grisius, wat nu?

"Kan je niet horen of hier niet ook een spelonk is?" vroeg Resi aan Bart.

"Dat heb ik al gedaan," antwoordde Bart. "Maar ik heb niets gehoord. Maar laat me nog even de wanden goed afzoeken."

De kinderen wachtten stil in de gang, terwijl Bart de wanden van de kleine verdikking rondom hen onderzocht. Resi hield de lantaarn voor hem omhoog. Oh, ze hoopte dat hij wat zou vinden! Ze hoopte dat de tocht verder zou kunnen gaan. Ze moesten toch kabouter Grisius vinden? Maar Bart kwam terug zonder iets gevonden te hebben.

"Niets," zei hij tegen de kinderen. "Laten we maar weer naar de open lucht teruggaan. Het bolletje touw is ook bijna op. Zie je? We hadden onze zoektocht toch al bijna moeten staken."

"Laten we onderweg goed uitkijken of we daar nog een toegang zien," zei Joris hoopvol. "Wie weet hebben we hem over het hoofd gezien. Er zijn genoeg gaten."

Dat vrolijkte het gezelschap weer wat op. Met goede moed gingen ze weer terug door de gang.

Maar ze kwamen in de zaal aan het einde van de spelonk zonder wat ontdekt te hebben. Bart had zijn bol touw weer opgerold. Het was nu weer een grote bol.

"En nu?" vroeg Resi toen ze de zaal binnenstapten. "We hebben geen kabouter Grisius gevonden. Wat doen we nu?"

Haar stem trilde een beetje. Ze was vreselijk teleurgesteld dat de hele reis voor niets was geweest.

"We gaan eerst eten," zei Bart met vaste stem. "We zijn heel lang binnen in deze berg geweest. De geiten buiten zullen zich wel afvragen waar we blijven. Maar goed dat jouw steen oneindig licht geeft."

Eten was een goed idee. De kinderen merkten dat ze honger hadden gekregen. Ze liepen daarom achter Bart naar de ingang van de grot waar ze door een paar opdringerige geiten werden verwelkomd. De beestjes hadden zich inderdaad afgevraagd waar hun hoeder gebleven was, en sommige hadden zich tot zo ver ze durfden in de grot gewaagd om daar naar hun baasje te zoeken. Nu waren ze heel blij dat ze hem weer terug hadden en ze kwamen allemaal even langs om aan hem te ruiken en om een aai van hem te krijgen.

Bart en de kinderen gingen op een richel van rots vlak bij de spelonk zitten, en Bart maakte zijn voorraadtas open. En toen deed Joris een vreselijke ontdekking: Kabouter Rompelpot was verdwenen!

"Kabouter Rompelpot is weg!" zei de jongen ontzet. "Mijn borstzakje is leeg."

Resi schrok geweldig toen ze dit hoorde. Kabouter Rompelpot weg?

"Is hij niet hier in de buurt?" vroeg ze angstig. "Hij moet toch ook eten."

Ze begon meteen te roepen: "Kabouter Rompelpot! Kabouter Rompelpot!"

Maar de kikker kwam niet opdagen.

"Wanneer was hij er nog wel?" vroeg Bart aan de jongen.

"Toen we de grotten in gingen," antwoordde Joris. "Dat weet ik zeker, want toen hoorde ik hem nog zachtjes kwaken."

"Ja, dat hoorde ik ook," zei Resi. "Maar oh....."

Het meisje bleef in haar zin steken terwijl ze Joris geschrokken aankeek.

Joris trok een verontschuldigingend gezicht, en keek toen smekend naar de geitenhoeder.

"Kabouter Rompelpot is nog in de grot. We moeten weer terug de gang in," zei hij tegen Bart. "We moeten kabouter Rompelpot vinden. Hij is niet zo maar een kikker. Hij is een betoverde kabouter en hij is onze vriend. Als hij in de gang zit, kunnen we hem daar niet achterlaten."

Hoofdstuk 30: Waar is kabouter Rompelpot?

Bart knikte, terwijl hij het brood voor de maaltijd uitpakte.

"Dat is goed," zei hij. "Na het eten gaan we opnieuw de gang in. Maar zit nu even rustig en geniet van je eten. En kijk uit naar die kikker van jullie. Misschien is hij toch gewoon hier in de buurt." Bart kon zeggen wat hij wilde. Maar de kinderen zaten niet rustig! Tijdens het eten speurden ze voortdurend de omgeving af, erop gebrand om de kikker van zijn voedseljacht zien terug te komen. Was hij daar niet? Of kwam hij daar niet aangehupt? En wat was die kleine beweging bij die rots daar?

Maar toen de kinderen hun avondeten helemaal op hadden, was kabouter Rompelpot nog niet verschenen.

"Hij zit echt daar in de gang," zei Resi treurig. "We moeten er zo snel mogelijk heen."

"Rustig aan," zei de geitenhoeder. "Eerst de spullen terug inpakken, anders eten de geiten het allemaal op. En weer mijn bol touw om de rots binden. Ik had niet verwacht dat we die al zo snel weer nodig zouden hebben."

De twee kinderen wachtten ongeduldig tot de man zijn karweitjes gedaan had. Ze stonden te trappelen van ongeduld! Ze wilden zo snel mogelijk de gang weer in. Resi had de lichtsteen al aangezet. Maar het was buiten nu ook donker geworden, dus was het ook nuttig dat de lichtsteen al aan was.

Weer gingen ze met zijn drieën de gang in. Ze werden in het begin begeleid door enkele geiten die het raar vonden dat hun baasje opnieuw vertrok. Maar Bart stuurde de geiten na een poosje terug.

"Ga terug naar de open lucht," zei hij tegen ze. "Wacht daar. Dat is beter voor jullie. Ik kom terug. Dat beloof ik jullie."

Gelukkig begrepen de geiten hem, en ze verdwenen.

Bart en de twee kinderen zetten hun tocht door de rotsachtige gang voort. Ze gingen helemaal door tot aan het einde, daar waar de gang ophield. Onderweg keken ze goed uit naar kabouter

Rompelpot. Maar ze kwamen aan het einde zonder de kikker gezien te hebben.

Resi voelde zich helemaal misselijk worden. Een snik welde uit haar op.

"Waar kan hij zijn?" vroeg ze met tranen in haar stem aan Bart en Joris. "Hij zal toch niet door een van de gangetjes weggehipt zijn?"

De geitenhoeder sloeg een arm om het verdrietige meisje heen.

"Wees gerust, we hebben nog een terugweg te gaan," zei hij tegen haar. "En daar gaan we nog beter naar hem uitkijken dan we op de heenweg hebben gedaan. Als hij hier is, dan vinden we hem."

De drie liepen terug door de gang. Ze liepen nu nog langzamer dan toen ze heen gekomen waren. Onderweg keken ze nog beter om zich heen. Resi riep voortdurend Rompelpots naam.

Maar helaas, opnieuw kwamen ze aan het eind, zonder de kikker gezien te hebben. Wat ze wel zagen, waren geiten. De beesten hadden dit keer dieper de gang in durven gaan. Als het baasje daar was, konden zij er ook heen!

Omringd door geiten liep het gezelschap verdrietig naar buiten. Joris hoopte nog dat kabouter Rompelpot voor de ingang van de spleet zou zitten. Maar nee, ook buiten bij de ingang was geen kikker te bekennen. Kabouter Rompelpot was echt weg.

Het was inmiddels tijd om te gaan slapen. Resi en Joris waren erg moe geworden. Voorin in de spelonk lag wat stro, dat Bart een keer van beneden meegenomen had. De geitenhoeder spreidde het over de grond uit, en ze gingen liggen. Vermoeid door emoties en de lange wandelingen in de grotten was iedereen snel in slaap.

Zelfs Resi sliep snel in, hoewel ze dacht dat ze daar veel te verdrietig voor zou zijn. Buiten sliepen de geiten ook. Soms was er een wakker, en mekkerde zachtjes. Het was een vertrouwd geluid voor Bart. Hij had dit al zijn hele leven gehoord!

Toen Joris de volgende ochtend wakker werd, was het eerste dat door hem heen schoot de gedachte: 'Is kabouter Rompelpot al terug?' Verwachtingsvol opende de jongen zijn ogen. Hij wilde

naar de grond kijken, maar zijn aandacht werd getrokken door de zon die in een waas van blauwachtig rood in het oosten opkwam. Joris keek er verbaasd naar. Zo mooi had hij de zon nog nooit zien opgaan! Ze zaten hier heel hoog, en ze hadden een bijna onbelemmerd uitzicht naar de horizon. De wereld onder hen was nog donker. Ze zagen de zon hier als allereerste.

Maar kabouter Rompelpot was er niet.....

Resi werd ook wakker, en was ook verbaasd over het uitzicht. Geboeid bleven de twee kinderen kijken. De zon klom hoger en de roodachtige kleur waarmee hij zichzelf omringde, werd helderder. Toen verdween het rood, en maakte plaats voor een glans van goud. Eerst heel klein, als kleine goudspikkels, maar daarna steeds uitgebreider en overvloediger.

Ademloos keken de twee kinderen naar het schouwspel.

"Wat een wonder hè, om hier de wereld wakker te zien worden," zei een stem achter hun. Het was de geitenhoeder. Ook hij zat te kijken. Hij had veel mooie dingen in zijn leven gezien. De bergen bevatten wondermooie zaken. Maar de zonsopgangen van deze plaats rekende hij wel tot de allermooiste. En ook hij genoot van het schouwspel.

De zon klom hoger, en begon er normaal uit te zien. Joris verloor zijn belangstelling. Hij keek om zich heen of kabouter Rompelpot er misschien nu was, maar tot zijn teleurstelling zag hij de kikker nog steeds niet.

"Kabouter Rompelpot is nog steeds weg," zei de jongen met een zucht. "Ik had gehoopt dat hij vannacht zou zijn teruggekomen. Maar dat is dus niet zo."

"Oh, wat doen we nu?" vroeg Resi geschrokken, die kabouter Rompelpot voor even vergeten was. "Wat als we hem helemaal niet kunnen vinden? We kunnen toch niet eeuwig hier blijven en hem zoeken? Maar wat moet er dan van hem worden?"

En plotseling barstte het meisje in tranen uit. Bart legde direct een arm om haar heen.

"Oh, het is allemaal zo vreselijk," hilde het meisje. "Als we kabouter Rompelpot niet vinden, blijft hij voor altijd een kikker. En dan? Dat is toch niet leuk?"

En ze hilde.

"Kabouter Grisius hebben we ook niet gevonden," snikte ze. "Ik was zo hoopvol toen ik hier gisteren kwam. Ik dacht dat we er bijna zouden zijn. Ik dacht echt dat we kabouter Grisius hier zouden vinden. Maar daar was alleen die stomme gang. En nu weet ik niet waar we kabouter Grisius nog kunnen zoeken. En kabouter Rompelpot is ook al weg. Alle twee de kabouters weg. We vinden ze nooit meer."

En het meisje hilde dikke tranen. Ze voelde zich erg verdrietig. Joris en de geitenhouder voelden zich ook niet prettig. Het was waar wat Resi zei. Gisteren had alles zo hoopvol geleken. En nu was alles zo hopeloos. Alle twee de kabouters weg, en geen spoor van waar ze waren. Hoe moesten ze ze dan vinden?

"We gaan nog een keer de gang in," zei Bart tenslotte tegen Resi. "Kom op, huil nu niet. Ik heb het touw nog om de rots gelaten, zie je? We gaan nog een keer naar binnen. En dan zoeken we heel, heel, heel erg goed. Dan vinden we kabouter Rompelpot vast wel." Resi knikte. Dat was een goed idee van Bart. Haar tranen werden minder, nu ze weer een beetje hoop kreeg. Stel dat ze kabouter Rompelpot nu wel vonden?

"Ik vind het fijn dat we het nog een keer proberen," zei ze tegen Bart. "Maar oh, ik hoop dat we hem dan nu ook echt vinden."

"We gaan heel goed kijken," beloofde Bart haar.

En zo ging het gezelschap die ochtend voor de derde keer de spelonk in. De geiten wisten niet hoe ze het hadden. Ging hun baasje nu al weer weg? Was het niet tijd om weer naar beneden te gaan?

Maar Bart ging met de twee kinderen weer naar de donkere gangen van de rots. De glimsteen brandde. Ze daalden af in de nauwe gang die omlaag kringelde, en toen...

"Daar is hij!" riep Bart plotseling uit en wees naar de grond niet ver voor hem.

Resi keek langs Bart naar voren en gaf een schreeuw van vreugde. Inderdaad. Daar was inderdaad kabouter Rompelpot!

"Kabouter Rompelpot, waar ben je geweest?" riep Resi uit. "Wat fijn dat we je weer gevonden hebben!"

Vlug ging het meisje naar hem toe.

Maar kabouter Rompelpot gedroeg zich vreemd. Toen Resi naar hem toe wilde komen, hipte hij achteruit. Het meisje was verbaasd en deed weer een stap naar voren. Maar weer hipte kabouter Rompelpot achteruit. Het was erg vreemd.

Resi werd boos.

"Waarom doe je dat?" vroeg ze boos aan de kikker. "Je weet toch wie we zijn?"

"Of ben je kabouter Rompelpot niet?" liet ze er toen verdrietig op volgen.

"Kwaak," zei de kikker.

Het was alsof hij wilde laten weten dat hij kabouter Rompelpot wel was. Joris geloofde hem.

"Het is hem wel," zei de jongen. "Maar ik geloof dat hij ons iets wil laten zien."

"Dan volgen we hem," zei Bart. "Kom op, kikker, wijs ons de weg."

De kabouter begon nu voor hen uit te hippen. Ze hoefden hem maar te volgen. En dat deden ze. Na een klein stukje stopte de kikker. Direct stonden de drie mensen stil.

"Wat is er, Rompelpot?" vroeg Joris aan de kikker. "Wil je ons hier wat laten zien?"

De kikker bleef even stil zitten, en toen sprong hij ineens met een grote sprong naar een klein gat, die links van de mensen in de muur begon. De twee kinderen en Bart schrokken van de plotselinge beweging. Op de rand van het gat bleef de kikker zitten en keek de twee kinderen en de geitenhoeder aan. Het was alsof hij wilde zeggen: dit gat moet je hebben.

Bart keek naar de kikker en probeerde toen in het gat te kijken, maar hij zag niets.

"Wat wil je?" vroeg hij aan de kikker. "Wil je dat we hier in gaan? Dat kunnen we niet. We zijn te groot."

"Kwaak," zei Rompelpot als antwoord.

Bart schudde met zijn hoofd. "We kunnen er echt niet in. We zijn te groot."

"Kwaak," zei de kikker weer. En hij bleef wachten.

"Rompelpot, wat wil je van ons?" vroeg Resi ongeduldig. "Je weet toch dat we hier niet in kunnen?"

"Kwaak, kwaak, kwaak!" zei de kikker.

Resi schudde met haar hoofd.

"Wat?" begon ze. Maar ze werd overstemd door de kikker die plotseling maar door bleef kwaken.

"Kwaak, kwaak, kwaak, kwaak, kwaak, kwaak, kwaak, kwaak, kwa.....",

Hij ging maar door en door en door.

"Misschien moeten we hem nadoen," zei Joris op een gegeven moment grinnikend. "Kwaak, kwaak, kwaak, kaak."

De kikker hield toen op. En dus hield Joris ook weer op. Maar toen de kikker dat doorhad, begon hij opnieuw te kwaken.

"Kwaak, kwaak, kwaak, kwaak, kwaak..."

"Kijk, we moeten echt met hem meedoen," zei Joris. "Ik dacht dat het een grapje was, maar toch niet! Kom op jongens, allemaal kwaken. Het is vreemd, maar het moet. Kwaak, kwaak, kwaak, kwaak!"

Resi begon met Joris mee te kwaken. Bart aarzelde nog even. Hier kwaken in de gang? Waar zou dat voor nodig zijn? Stonden ze niet een beetje voor schut, allemaal? Maar toen deed hij ook maar mee. Maar hij snapte niet wat het voor nut kon hebben.

Het gekwaak van de drie mensen klonk erg vreemd in de gang.

Kaboutert Rompelpot was ook nog aan het kwaken, maar op een gegeven moment hield de kikker er mee op. Hij hipte een stukje verder zijn tunnel in, en kwam toen weer terug. Joris was nog steeds aan het kwaken, maar nu zag hij aan Rompelpot dat het niet meer nodig was. Vlug liet Resi en Bart stoppen.

"Ssst," zei hij tegen ze. "Volgens mij moeten we nu stil zijn."

"Stil zijn?" vroeg Bart. "Wat nu weer? Wat is dit? Ik voel me knap in het ootje genomen."

"Ssst," zei Joris dringend.

En toen hoorden ze het ineens allemaal. Van heel ver weg:

"Hallo, is daar iemand?"

Hoofdstuk 31: Kabouter Grisius

"Daar is hij!" riep Resi blij uit. "Het is kabouter Grisius!"
Het meisje ging naar de opening in de muur toe en legde haar mond er tegen aan.

"Hallo!" riep ze door het kanaaltje. "Ben jij dat, kabouter Grisius?"

"Hallo?" klonk het verbaasd aan de andere kant.

"Hallo!" riep nu ook Joris uit. Het echode meteen van alle kanten. Maar daar lette de jongen niet op. "Het is hem!" zei hij blij tegen Bart.

"Wij zijn hier om je te redden, kabouter Grisius," riep Resi in het gat. "We weten dat de heks Ziggara je hier opgesloten heeft."

"Zijn jullie hier om mij te redden?" vroeg de stem vanuit het gat verbaasd. "Wat fijn. Maar hoe willen jullie dat doen?"

Ja, hoe gingen ze dat doen? Joris, Resi en Bart keken elkaar vragend aan. Bart ging naar het gat toe.

"Waar zit je kabouter Grisius?" vroeg hij er door heen.

"In een hol," klonk het verdrietig aan de andere kant. "Ziggara heeft de toegang laten instorten. Jullie krijgen me er nooit uit." De toegang?

"Weet je hoe we bij de toegang moeten komen?" vroeg Bart. "Dan kunnen we de versperring misschien opruimen."

"Nee," was het treurige antwoord dat de drie te horen kregen.

Dat was heel teleurstellend! Nu hadden ze kabouter Grisius gevonden, maar wisten ze niet hoe ze bij hem konden komen.

"Op kabouter Rompelpot dan na," zei Joris. "Hij past door het gangetje. Hij is de enige die kabouter Grisius kan bereiken."

"Kabouter Rompelpot?" klonk het verrast vanuit het kanaaltje. "Is hij hier ook?"

"Ja," antwoordde Resi in het gat. "Maar hij is veranderd in een kikker. Heks Ziggara heeft hem betoverd."

"Een kikker?" zei kabouter Grisius verbaasd. "Er was vannacht een kikker bij me. Was dat kabouter Rompelpot? Sorry dat ik hem

niet herkend heb. En ik me maar afvragen hoe een amfibie op deze hoogte kon leven."

"Kwaak," zei kabouter Rompelpot en het klonk als: Geeft niet.

"Maar hoe gaan we je nu bevrijden?" vroeg Resi door het gangetje. "Heb je een idee?"

"Nee," zei kabouter Grisius treurig terug. "Ik heb geprobeerd de stenen weg te slepen, maar ik ben oud en ze zijn me te zwaar. En ik weet echt niet hoe je bij de andere kant kan komen."

Dat was treurig nieuws. Verslagen stonden de drie in de gang bij elkaar. Hoe moesten ze dit oplossen?

"Kabouter Grisius moet bevrijd worden," zei Joris verbeterd. "Het moet. Het is deel van onze opdracht. Zonder de Rode Steen komen de elfjes niet vrij, en kabouter Grisius heeft de Rode Steen."

"Kabouter Grisius?" vroeg Resi door het kanaaltje.

"Ja?" klonk het terug.

"Heb je de Rode Steen daar?"

"Ja." antwoordde de kabouter vanuit zijn gevangenis. "Om die Rode Steen is het allemaal te doen geweest. De heks vertelde me dat hij vanaf deze hoogte een veel groter gebied zou bestrijken. Wist ik toen veel dat zij een heks was! Ze bracht me naar deze grot, en toen ik erin was, zorgde ze voor die versperring."

"Wat schrok ik toen de stenen begonnen te rollen, en de heks me haar ware naam vertelde!"

"Het was heks Ziggara," zei Joris.

"Maar," zei Resi die nog over iets zat te puzzelen, "hoe kon de heks bij je komen als jij de Rode Steen had?"

"Dat is voor later Resi," onderbrak Bart het meisje. "We moeten nu nadenken over hoe we bij kabouter Grisius kunnen komen. We moeten iets vinden. Denk hard na."

"Hadden we nog maar de bol," zuchtte Joris.

"Welke bol?" vroeg Bart.

"Die kristallen bol," antwoordde Joris. "Je weet wel, die stukjes glas die we bij elkaar geveegd hebben. Het was een bol die je de weg kon vertellen. Hij zou ons wel naar kabouter Grisius hebben geleid."

"Hij heeft ons ook naar deze bergen geleid," zei Resi. "Ja, jammer dat hij nu kapot is."

"Nou ja, niets aan te doen," zei Bart, en hij probeerde opgewekt te klinken. "We moeten iets anders verzinnen. Kunnen we Rompelpot niet een weg laten vinden? Hij kan door de gangetjes kruipen."

Dat was een idee!

Bart en de twee kinderen keken de kikker hoopvol aan.

"Kwaak," zei die. Maar het klonk treurig.

"Kabouter Rompelpot heeft er niet veel zin in," zei Joris.

"Waarom zou dat zijn?" vroeg Resi. "Het is een pracht idee om hem een uitgang te laten zoeken."

"Misschien is hij bang dat hij verdwaalt?" opperde Bart.

"Of hij ziet niets in het donker," zei Resi. "Kunnen kikkers in het donker kijken?"

"Ja," zeiden Bart en Joris tegelijkertijd. "Dat moet niet het probleem zijn."

"Kwaak," zei Rompelpot opnieuw treurig. Wat was dan wel het probleem?

"Oh, Rompelpot, kon je maar praten," zuchtte Resi. "Nu moeten we maar raden wat je bedoelt."

"Kwak," zei Rompelpot opnieuw.

"Is hij daar?" klonk de stem van kabouter Grisius vanuit het gangetje. "Kabouter Rompelpot?"

"Ja," antwoordden Joris en Resi tegelijkertijd.

"Laat hem eens bij me komen?" vroeg kabouter Grisius. "Dan kan ik hem eens bekijken. Toen hij gisteren hier was, wist ik niet dat hij het was."

Kabouter Rompelpot had geen aansporing nodig. Daar verdween hij al het kanaaltje in. Even later hoorden de kinderen en Bart Grisius de kikker verwelkomen. En toen werd het stil. Grisius bekeek de kikker.

"Laten wij onderwijl verder denken hoe we kabouter Grisius kunnen bevrijden," fluisterde Bart tegen Joris en Resi. "Waarom

zou kabouter Rompelpot geen zin hebben in het zoeken naar een uitgang? Ik heb geen idee."

Dus dachten Bart en de kinderen hard na. Maar ze vonden geen oplossing.

Grisius' stem wekte ze uit hun overpeinzingen op.

"Hallo, zijn jullie nog daar?" vroeg hij.

Joris en Resi sprongen meteen naar het gangetje in de rotswand toe.

"Ja, we zijn er nog!" riep Joris door het gangetje heen.

"Kabouter Rompelpot komt weer terug naar jullie," zei kabouter Grisius. "Ik zie dat hij betoverd is. En het goede nieuws is dat ik het ongedaan kan maken. Als ik weer thuis ben, zal ik het doen."

"Als ik ooit nog thuis kom," voegde hij er toen verdrietig aan toe.

Joris en Resi waren blij dat kabouter Rompelpot niet zijn hele leven een kikker zou moeten blijven.

Ja, kabouter Grisius moest eerst thuis komen, maar daar gingen ze aan werken! Daar moesten ze aan werken. Het was immers deel van de opdracht waarvoor zij naar dit land gehaald waren!

Dus toen de kikker weer in hun gang verscheen, begroetten ze hem opgetogen.

"Je gaat weer normaal worden, Rompelpot!" zei Resi tegen hem.

Maar Bart voegde eraan toe: "Maar dan moeten we wel eerst de kabouter daarginder bevrijden. Toe Rompelpot, waarom wil je niet naar een uitgang zoeken? Maak ons dat eens duidelijk?"

Kabouter Rompelpot nam duidelijk zichtbaar een grote zucht, en toen hipte hij weg. Hij verdween in het ene gat, en kwam er weer uit. Toen hipte hij in het volgende gat, en kwam er even later ook weer uit. Daarna hipte hij in het gat ernaast. Steeds kwam de kikker weer terug. En hij werd steeds moeër, leek het wel.

"Kabouter Rompelpot voert een toneelstukje op," zei Joris tegen de anderen. "Hij doet alsof hij niets kan vinden. Zou hij al gezocht hebben, misschien?"

"Kwaak!" zei kabouter Rompelpot keihard, en het klonk als: dat is het!

Joris dacht na: "hij heeft alles al afgezocht, vannacht, maar er is geen uitgang. Maar de toegang waardoor kabouter Grisius is gekomen dan? Die zouden we graag willen vinden."

"Misschien kan hij daar niet komen," zei Resi slim. "Misschien is de versperring wel zo goed gemaakt dat ook hij er niet doorheen kan."

"Kwak, kwak, kwak!" zei kabouter Rompelpot blij. De kinderen hadden dus gelijk!

"Maar wat doen we dan?" vroeg Bart. "Hoe komen we er dan achter hoe we bij kabouter Grisius kunnen komen?"

"Kabouter Grisius," vroeg Joris in de gang. "Kan je je echt niet meer herinneren hoe je gekomen bent?"

"Nee," antwoordde kabouter Grisius treurig. "Ik ben hier onbekend en alles leek op elkaar. De heks leidde me."

"Weet je nog iets van de ingang?" vroeg Bart hoopvol. "Was er misschien iets bijzonders? Is je misschien iets opgevallen?"

"Nee," antwoordde kabouter Grisius. "Ik kan me van de ingang niets meer herinneren. Ik was ineens in de rotsen. Ik denk dat de ingang verborgen lag."

Verslagen zaten Bart en de kinderen bij elkaar. Hoe moesten ze nu verder?

"Hadden we nou toch maar de bol," zuchtte Joris. "Die had ons perfect kunnen helpen."

"Is dat zo'n bol waarin je landschappen ziet?" klonk de stem van kabouter Grisius. "Die zijn heel zeldzaam."

"Ziggara had er twee," antwoordde Resi. "We hebben er een meegenomen."

"Maar wat is dan met die bol gebeurd?" vroeg kabouter Grisius.

"Ziggara heeft hem betoverd," antwoordde Resi met een zucht.

"Hij is in stukjes uiteen gespat."

De kinderen hoorden hoe de kabouter ver weg in de grot plotseling naar adem hapte. Wat gebeurde er?

"Die stukjes," klonk zijn stem toen voorzichtig door het kanaaltje.

"Waar zijn die nu?"

"We hebben ze bij ons," zei Joris. "We hebben ze maar in een zak gedaan."

"Joehoeoeoeo!" klonk het vreugdevol aan de andere kant.

Verbaasd sprongen de twee kinderen en Bart op. Wat was er aan de hand?

"Grisius, wat is er? Heb je een idee?" vroeg Joris.

"Jazeker heb ik een idee!" klonk Grisius' stem vol vreugde. "Met de kapotte bol, en de Rode Steen kan ik kabouter Rompelpot terugtoveren. En de bol ook! Dit is de oplossing!"

Buiten zichzelf van vreugde keken de twee kinderen en Bart elkaar aan. Oh, als dat eens waar zou zijn!

"Kunnen jullie de bolsplinters door kabouter Rompelpot naar me toe laten brengen?" vroeg kabouter Grisius.

Dat wilden de twee kinderen wel doen. Joris greep direct in Resi's rugzak die hij mee de gang in had genomen. Daar had hij het zakje met scherven al te pakken. Kabouter Rompelpot hipte naar de jongen toe.

"Zo," zei de jongen tegen de kikker. "Eens kijken hoe je het zakje mee kan nemen. Heb je een idee?"

"We moeten het op zijn rug binden," zei Resi die toekeek. "Er zit vast wel wat touw in de rugzak."

Joris zocht diep in de rugzak van Resi en vond inderdaad wat touw. Heel voorzichtig bond hij het pakje daarmee op de rug van de glibberige kikker. Het ging wat lastig, en Joris was bang dat hij kabouter Rompelpot pijn deed, maar de kikker bleef geduldig zitten.

"Zo," zei Joris toen hij klaar was. "Hoe zit het, kabouter Rompelpot?"

Kabouter Rompelpot probeerde voorzichtig wat sprongetjes. Hij kon niet meer zo hoog springen als eerst, want het pakje was zwaar. Resi herinnerde zich dat de bol flink wat gewogen had, en het meisje keek bezorgd naar de kikker. Zou de bol hem niet pletten? Maar het beestje was sterk. Het kon de bol dragen, en de achterpoten waren sterk genoeg om nog te kunnen springen. Kabouter Rompelpot vertrok de gang in.

"Spring voorzichtig!" riep Resi hem na. "Ik wil je heelhuids terugzien." Tegelijk besefte het meisje dat als alles goed ging, dit de laatste keer was dat ze kabouter Rompelpot als kikker had gezien. Een golf van vreugde schoot door haar heen. Oh, als dat eens waar was!

Het duurde een flinke poos voordat kabouter Rompelpot bij kabouter Grisius aankwam, maar eindelijk hoorden de kinderen kabouter Grisius hem verwelkomen.

"Hij is er," fluisterde Joris tegen Resi.

Toen klonk kabouter Grisius' stem.

"Kinderen?"

"Ja," zeiden Joris en Resi tegelijkertijd.

"Ik ga nu aan de slag. Daar heb ik rust bij nodig. Dus wees heel stil. Willen jullie dat doen?"

Natuurlijk wilden Joris en Resi en Bart dat doen!

"Dat doen we!" riepen ze daarom terug. "We wachten hier stil op het resultaat."

En toen begon het wachten. Terwijl daar ergens ver weg in de grotten kabouter Grisius met kabouter Rompelpot bezig was, zaten de kinderen en Bart bij elkaar in de gang en wachtten in diepe stilte op het resultaat.

Ze zaten in spanning. Zou het lukken? Zou kabouter Rompelpot weer normaal worden? Resi spitste haar oren in de hoop iets te kunnen horen van wat kabouter Grisius deed. Maar ondanks de stilte die om haar heen heerste, hoorde het meisje niets uit het kanaaltje komen.

Het duurde een hele tijd. En toen klonk ineens een heel harde knal door de grotten. De knal was zo hard dat de rotswanden om de kinderen schudden. Bart was voor een ogenblik bang dat de gang zou instorten en ze niet meer terug zouden kunnen. Maar de rotsten leken het te houden. Het geluid echode daarna van alle kanten terug, en zorgde voor een luid gerommel dat nog lang aanhield. Pas heel langzaam stierven de echo's van de knal weg, en toen hoorden de kinderen heel zachtjes een stem die hun bekend voorkwam: de stem van kabouter Rompelpot! Hij was terug!

En inderdaad, niet veel later riep kabouter Grisius hen door het gangetje.

"Kinderen?" vroeg hij.

Joris en Resi stonden al bij het gat in de rotswand.

"Ja?" riep Joris terug.

"Het is gelukt. Ik heb kabouter Rompelpot hier bij me, en de bol ook."

Hoofdstuk 32: Hard werken

Joris, Resi en Bart keken elkaar blij aan: Ja! Het was gelukt! Kabouter Rompelpot was geen kikker meer, en ze hadden ook de bol weer! Nu zouden ze kabouter Grisius kunnen bevrijden. "Dank jullie wel, kinderen en Bart," klonk kabouter Rompelpots stem luid en duidelijk door het kanaaltje. "Zonder jullie goede zorgen was dit niet gelukt. En dan zou ik nog steeds een kikker zijn geweest, treurig en verlaten bij de rots waar de heks me had betoverd."

De kinderen werden ontroerd.

"Ja," zei Resi, "we zagen in de bol hoe Ziggara je betoverde, en we besloten meteen je te gaan zoeken."

Maar Joris bedacht zich ineens iets.

"Eh," zei hij. "Kabouter Rompelpot is nu bij jou hè, kabouter Grisius. Betekent dat dat hij nu ook gevangen is?"

"Ik ben bang van wel," antwoordde kabouter Grisius. "Kabouter Rompelpot kan nu niet meer door de gang naar jullie toe."

De kinderen voelden even een gevoel van wanhoop door zich heen gaan, maar daar klonk Grisius' stem alweer:

"Maar wij hebben nu de bol. Die kan nu ook wel niet meer naar jullie terug. Maar we kunnen jullie nu wel vertellen wat hij ons van de ingang wijst. Hopelijk kunnen jullie die ingang dan vinden."

Ja, zo moest het maar gebeuren. Het was niet makkelijk, maar het was in ieder geval iets. Bart had er in ieder geval wel vertrouwen in. Hij kende de streek op zijn duimpje, en hij had het gevoel dat hij wel snel door zou hebben waar hij zou moeten zijn.

"OK, vertel ons wat jullie zien," zei hij.

"Wacht even," zei Grisius, "dan laat ik de bol nu oplichten."

In de grot waarin de twee kabouters zaten, liet Grisius de bol oplichten. Aan de andere kant van het smalle kanaaltje hielden Joris en Resi hun adem in. Zou het lukken? Zouden ze voldoende

aanwijzingen krijgen om de ingang naar de grot van de twee kabouters te kunnen vinden?

Kabouter Grisius begon te vertellen.

"Ik zie wat," zei hij. Ik zie het andere uiteinde van de instorting". Het ziet er lelijk uit. Ik hoop dat hij niet te groot voor jullie zal zijn."

"Dat zal wel lukken," antwoordde Bart. "Vertel verder."

Het was even stil, toen zei kabouter Grisius: "Nu zie ik een gang. Het beeld van de bol loopt door de gang die ik waarschijnlijk op de weg hiernaartoe genomen heb. Het is een simpele gang gelukkig. Geen afsplitsingen. Oh ja, toch. Hier is er een. Je moet de linkse dan nemen, de linkse."

"Schrijf op, Joris," zei Resi tegen de jongen. "Heb je pen en papier?"

In Resi's rugzak zaten pen en papier. Bart keek vreemd op toen Joris dat tevoorschijn haalde. Zo'n knalroze, plasticen pen kende hij niet en papier had hij ook maar heel zelden gezien. Maar toen hij zag dat Joris kon schrijven, vond hij het best.

Joris schreef op wat kabouter Grisius zei. Er kwamen nog wat splitsingen, en toen was de bol buiten.

"Net wat ik dacht," klonk de stem van kabouter Grisius, "de ingang is goed verborgen. Hij ligt op de een of andere manier achter een rotsblok. Ga eens terug bol? Ik wil de ingang nog wat beter zien."

Grisius probeerde de ingang zo goed mogelijk te beschrijven. Bart stelde nog wat vragen, en Joris schreef alles op. Resi keek over zijn schouder mee.

"Het wordt straks nog een flinke puzzeltocht," zei ze. "Als we maar niet verdwalen."

Toen de ingang goed genoeg was beschreven, liet kabouter Grisius de bol weer verder gaan. Toen opeens klonk kabouter Rompelpots stem:

"Ik zie een geit!"

Direct veerde Bart op. Dat was goed nieuws!

"Een van mijn geiten?" vroeg hij. "Dat betekent dat de ingang niet ver weg kan zijn."

Het was inderdaad een van Barts geiten. En de ingang was inderdaad niet heel ver van de rotsspleet waardoorheen Bart en de kinderen naar binnen waren gekomen. Het was een stuk omlaag, en dan aan de rechterkant van de rots.

Maar Bart was niet snel tevreden. Hij wilde het echt weten, en stelde nog heel wat vragen. Uiteindelijk was hij gerust.

"Ik weet het te vinden," zei hij tegen de twee kinderen. En hij riep door het kanaaltje naar de twee kabouters: "We gaan het zoeken. Als jullie het niet erg vinden, eten we eerst nog even. We moeten straks immers een boel rotsblokken opzij halen."

"Oh nee," antwoordden de twee kabouters van binnenin de rots tegelijkertijd. "Dat is niet erg."

"We zien jullie wel verschijnen," zei kabouter Grisius.

"Hebben jullie daarginder ook eten?" vroeg Resi een beetje angstig aan de twee kabouters.

"Ik heb geen honger," antwoordde kabouter Grisius. "De heks heeft me betoverd zodat ik geen honger en dorst heb."

"En kabouter Rompelpot?" vroeg Resi.

"Ik heb wel wat honger," bekende kabouter Rompelpot voorzichtig. "Die paar insecten die nog in mijn maag zaten, zijn nu snel verteerd. Maar ik wacht wel. Ga eerst eten."

"OK," zei Joris, dan vertrekken we nu.

"Succes!" wensten de kabouters de kinderen en de geitenhoeder toe. "En tot ziens!"

"Tot ziens!" zei Resi. "We komen naar jullie toe. Dat beloof ik!"

Buiten was het al volop dag. De zon was niet te zien, want er waren wolken komen opzetten, en het was nu bewolkt. De geiten sprongen opgelucht naar hun baasje toe toen ze hem weer zagen. Gelukkig! Hij was er weer! Ze hadden zich allemaal wat ongerust gemaakt.

Op zijn buurt was Bart ook blij weer bij zijn geiten te zijn. In de rots had hij geen gevaar gelopen. De lichtsteen van Resi brandde

oneindig door, en de weg naar buiten was dus makkelijk te vinden, maar toch had Bart het niet prettig gevonden de hele ochtend binnen te zijn geweest. Hij was een buitenmens, en in zijn leven was hij eigenlijk altijd buiten geweest. Vanmiddag zou hij helaas ook weer binnen moeten zitten. Het was niet anders.

Gezeten op dezelfde richel als gisteravond aten de drie hun lunch. Bart haalde het melk van vanochtend tevoorschijn, en dat dronken ze bij hun brood. En toen de lunch klaar was, waren ze klaar om op weg te gaan. Naar de ingang van de grot waar de twee kabouters zaten!

Bart leidde de weg. Hij had de beschrijving van Joris eigenlijk nauwelijks nodig. Door alle vragen die hij kabouter Grisius gesteld had, kende hij de route uit zijn hoofd. De twee kinderen liepen hem achterna. Joris controleerde de weg met zijn beschrijving, maar Bart ging goed.

"Nou," zei Bart nadat ze een klein poosje gegaan waren. Hij stopte. "Hier zou dan ergens de ingang moeten zitten, kinderen. Je ziet er nog niets van. Hij is inderdaad goed verstopt."

"Volgens wat Grisius zei, zou hij ergens daar moeten zijn," merkte Joris op.

"Ik weet het, ik weet het," antwoordde Bart. "We gaan er heen. Ik ben benieuwd wanneer we hem zien."

Ze zagen de toegang pas toen ze er al bijna waren. Een groot stuk uitstekend rots hield het tot dan voor de twee kinderen en de man verborgen. Wat een goed verstopte ingang! Maar Bart wist door Grisius' beschrijving waar hij moest liggen, en hij was daar inderdaad.

"OK, jongens, en dan nu naar binnen," zei de geitenhoeder toen ze alle drie voor de ingang stonden. "Resi, doe jij de lichtsteen aan?" De lichtsteen ging aan, en de twee kinderen en Bart gingen de gang in.

Ook in de gang wist Bart goed de weg. Hij had alles goed onthouden! Zeker van zijn zaak liep de man door de gangen, en koos steeds de juiste aftakking. En toen kwamen ze bij de versperring.

"Hier is hij dan," zei Bart tegen de twee kinderen terwijl hij stil hield. Alle drie bekeken ze de berg van rotsblokken en stenen die voor hen lag. Resi liet het licht van de glimsteen over de stapel gaan.

"Die kleine stenen kan ik wel opruimen," zei ze tegen Bart. "Maar wat doen we met de grote blokken?"

"Om de grote stenen zullen we heen moeten werken," antwoordde Bart terwijl hij een plan probeerde te maken. "Hopelijk vinden we een doorgang tussen ze door. De minder grote zullen we proberen met zijn drieën weg te slepen."

"Het werken gaat beginnen," zei Joris terwijl hij de rugzak van Resi op de grond tegen de muur zette. "Zet die glimsteen daar maar neer, Resi. Dan hebben we goed licht. We gaan aan de slag." Bart zette ook zijn tas neer, maar niet voordat hij er een stuk stevig touw uit gehaald had. Het touw was van geitenleer gemaakt en dik en stevig.

"Dit kunnen we misschien nodig hebben," zei hij tegen de kinderen.

Resi liep naar de berg stenen toe.

"Hallo?" riep ze hard door een gat in de berg. "Kabouter Rompelpot, kabouter Grisius, zijn jullie daar?"

Zachtjes, van ver weg, kwam er antwoord.

"Hallo, daar zijn jullie!"

Resi was blij de twee kabouters te horen.

"Daar zijn ze!" zei ze blij achterom tegen Joris en Bart.

Toen draaide ze zich weer terug naar het gat.

"Kabouter Rompelpot, kabouter Grisius, we gaan beginnen met ruimen. We zijn straks bij jullie. Hou nog even vol."

"OK," klonk het van de andere kant.

En daar begon het ruimen. Op aanwijzing van Bart haalden ze eerst de kleine stenen weg. Deze waren niet zwaar, en makkelijk te tillen, maar de twee kinderen werden nu al moe en warm van het werk! Er waren ook zo veel kleine stenen! Ze legden de stenen aan de zijkant van de gang achter hun. Maar wel zodanig dat er ook

nog een stuk open bleef. Ze moesten immers nog wel terug kunnen.

Het duurde een hele poos voordat alle stenen waren weggeruimd. Toen kwam de moeilijkste taak: er lagen een paar grote rotsstenen in de weg. Die moesten ze eerst verwijderen, en daarna zouden ze weer verder kunnen met kleine stenen en rotsblokjes.

Bart had de blokken bestudeerd. Hij stelde voor te proberen ze te laten kantelen. Dan zouden ze van hun plek afrollen, zo de gang in. Hij bond een touw om een van hun, en samen met de kinderen begon hij aan het touw te trekken.

"Een, twee, drie," telde Bart, "trek!"

En de drie personen gaven een ruk aan het touw.

Het was nog niet makkelijk. In eerste instantie schoof de rotsblok geen millimeter op, maar toen kwam hij langzaam in beweging.

"Het gaat de goede kant op!" riep Bart naar de kinderen. "Nog een keer trekken, kinderen."

Joris, Resi en Bart trokken weer. En weer. Langzaam begon het rotsblok nu te schuiven. Nog een paar trekken, en toen was het kantelpunt bereikt. Met veel geraas rolde de enorme steen van de stapel af, naar beneden.

"Achteruit!" riep Bart waarschuwend.

De steen kwam goed terecht, zonder iemand te verwonden. Het duurde een poosje voordat alle echo's waren weggestorven. Toen konden de kinderen de twee kabouters aan de andere kant horen roepen.

"Is alles nog goed?" vroegen die angstig. Ze waren zich rot geschrokken.

Joris sprong direct naar de versperring toe.

"Ja, alles is goed," riep hij terug. "We lieten een groot rotsblok rollen. we gaan dit nog een paar keer doen. Dus schrik niet."

Bart had het volgende rotsblok al uitgekozen, en hij knoopte zijn touw er omheen. Weer trokken ze met zijn allen aan het touw, en weer wisten ze het rotsblok in beweging te krijgen net zo lang tot ook die met een donderend geruis van de stapel omlaag rolde, en

met een bonk op de grond kwam. Op maar een paar centimeter van Resi af! Het meisje schrok geweldig.

"Achteruit als ik het zeg," bromde Bart boos tegen haar.

Nog een paar rotsblokken trokken ze zo weg, en toen konden ze weer met de kleine stenen en rotsblokken verder. Joris keek door de gaten of hij het einde van de versperring al zag.

"Nog niets," zei hij teleurgesteld tegen Bart en Resi. "We zijn nog wel even bezig."

Hoofdstuk 33: Op het nippertje!

Ze waren inderdaad een poos bezig. De hele middag zwoegden Joris, Resi en de geitenhoeder op de stapel stenen. Ze trokken grote rotsblokken weg, ruimden kleine stenen op, en verwijderden met vereende krachten kleine rotsblokken die alleen met twee man getild konden worden. De gang achter hun raakte vol met de weggehaalde stenen.

Langzaam kwamen ze dichterbij de twee kabouters. Ze konden ze steeds duidelijker horen.

"Wij zijn ook stenen aan het weghalen," vertelden die aan de kinderen. "Voor zo ver we dat kunnen natuurlijk."

Tussen de middag hielden ze even rust. Bart had water meegenomen, en dat dronken ze gulzig op. Ze waren helemaal warm van het harde werken!

Terwijl ze daar zo zaten uit te rusten, viel de stilte in de grot hun op. Aan de andere kant van de berg stenen klonken stemmen en geluiden van geschraap. Daar waren de twee kabouters nog aan het werk. Maar voor de rest was het stil rondom hun.

"Hoe lang denk je dat we nog zullen moeten doorgaan?" vroeg Resi aan Bart. Haar stem echode in de gang. "Zullen we het vandaag nog afkrijgen? Of zal dat niet lukken?"

"Ik denk dat het niet heel veel werk meer is," antwoordde Bart tot grote opluchting van de kinderen. "Met een beetje geluk halen we het vandaag nog allemaal weg."

"Oh, dat zou fijn zijn!" zuchtte Joris. "Laten we dan maar weer snel verder gaan."

"Nee," zei Bart streng tegen de kinderen. "Eerst rusten. Nu is het de tijd om nieuwe kracht op te doen. Je wilt jezelf toch niet uitputten? We moeten straks ook nog door de gang terug."

Joris en Resi stemden toe en dus bleef het gezelschap nog even zitten. Maar daarna gingen ze er weer met volle energie tegen aan! Bart had een groot rotsblok op het oog.

"Het zou mooi zijn als we die weg wisten te krijgen," zei hij tegen de twee kinderen. "Ik weet niet of het te zwaar voor ons is, maar laten we het proberen."

Hij bond zijn touw om het rotsblok, en de kinderen en hij gingen trekken. Maar wat een teleurstelling! Er kwam geen beweging in het blok. Hoe hard Bart en de kinderen ook trokken.

Ze probeerden het nog een poosje, want Bart wilde niet opgeven, maar op het eind moest ook hij bekennen dat het niet te doen was. Tenslotte zwichtte hij.

"We stoppen ermee," zei hij hijgend tegen de kinderen. "Jammer, jongens."

"Laten we eerst wat stenen onder het blok weghalen," zei Resi slim. "Er ligt daar een heleboel. Misschien lukt het dan wel om het blok te kantelen."

Dus gingen ze daarmee aan de slag. Er lagen inderdaad een heleboel losse stenen onder het enorme rotsblok, en ze konden er een heleboel weghalen. Toen ze een flinke ruimte onder het blok hadden gemaakt, stelde Bart voor om opnieuw te gaan trekken. Het touw was nog vastgebonden. Dus namen de kinderen en hij het weer op, en trokken opnieuw. En inderdaad! Na een paar keer stevig trekken begon het rotsblok nu te schuiven.

"Het gaat, het gaat!" riep Resi blij uit. "Opnieuw trekken!"

Ze trokken nog een paar keer, en toen was het zo ver: Daar ging het grote rotsblok. Het geraas was dit keer oorverdovend, want het was een enorm gevaarte waaraan ze hadden staan trekken. Dat kwam nu in beweging, en rolde omlaag naar de grond toe. Bart en de twee kinderen stonden op veilige afstand. Ze voelden hoe de grond onder hun voeten trilde toen het rotsblok op de rotsbodem neerviel. Ze waren trots op zichzelf. Ze hadden dit toch maar mooi bereikt!

Toen het geraas was weggestorven, sprong iedereen nieuwsgierig op. Zouden ze de kabouters al kunnen zien?

De ravage op de grond was enorm, want het rotsblok had meer stenen en blokken doen vallen en die lagen nu overal verspreid.

"Voorzichtig hoor," waarschuwde Bart de twee kinderen, "de rotsblokken kunnen instabiel liggen."

Op hun hoede zochten de twee kinderen en de geitenhoeder een weg over de ingestorte stapels van steen en brokken, naar het punt waar de stapel nog tot het plafond reikte. Wanneer zouden ze het einde daarvan bereiken?

Daar was een heel klein straaltje licht te zien.

"Daar!" wees Resi. "Kijk, ik zie licht! Daar tussen die rotsblokken door. Dat moet van de kabouters zijn."

Joris en Bart zagen het nu ook. Joris klom naar het gat toe en keek erdoor naar de andere kant. Maar helaas was het gat nog heel klein. De jongen kon niets zien.

"Zijn jullie daar?" vroeg Resi met luide stem aan de kabouters.

"Jaja," antwoordden ze terug. "We zijn er nog. We zijn even aan het uitrusten. Wat een herrie was dat bij jullie, zeg. Zeker weer een groot rotsblok."

"Ik hoor ze duidelijker!" riep Resi blij naar Bart en Joris. "We zijn er echt bijna! Dat licht moet van hun zijn!"

"Grisius, Rompelpot!" riep het meisje naar de kabouters terug.

"We zien jullie licht. We zijn er bijna, denken we."

De twee kabouters aan de andere kant van de instorting sprongen verrast op.

"Echt waar?" vroegen ze. "Maar dan moeten we jullie licht ook kunnen zien! We gaan meteen weer aan het werk."

"OK, wij ook!" riep Resi, want ze zag dat Bart zijn touw al weer had opgepakt. Ze zag hem spiedend een rotsblok bekijken. Ze zou weer spoedig moeten trekken.

Bij het volgende rotsblok, kwam een opening naar de kabouters vrij. Er was nu geen twijfel meer mogelijk. Ze waren er nu echt bijna! Ze konden elkaar nu zien, glurend door de opening. En toen Resi keek, en daar aan de andere kant kabouter Rompelpot weer zag, voelde ze zich erg blij. De kabouter die ze naast Rompelpot zag staan, was een oude, statige kabouter die er erg geleerd uitzag. Dat moest Grisius zijn. Resi vond hem er moe uitzien, en ook

nog schrikachtig. Dat kwam natuurlijk van de lange gevangenschap. Arme kabouter.

"Nog een paar blokken," zei Bart tevreden, "en dan kunnen de twee mannetjes naar ons toekomen. Dan zijn we er. Zijn jullie weer klaar om te trekken, kinderen? Ik wil nu deze weg krijgen." De kinderen begonnen weer te trekken, samen met Bart. Het duurde niet lang voordat ook dit rotsblok in beweging kwam, en even later rolde het omlaag. Het gat naar de kabouters was weer een stukje groter geworden. Maar toen hoorde iedereen boven hen een vreemd gerommel klinken. Angstig keken ze omhoog. Wat ze daar zagen verontrustten hun. Boven hun hoofden was het plafond van de gang. Daar zaten nog meer rotsblokken. De instorting ging nog heel ver door. En in dat gebroken steen rommelde het nu.

"Hij houdt het niet lang," zei Bart bezorgd terwijl hij het plafond bekeek. "Die heks heeft haar werk goed gedaan. We zullen moeten opschieten. Kabouters, zorg dat jullie klaar staan!"

De kabouters begrepen het.

"Ik ga mijn spullen halen," riep kabouter Grisius terug. "Wacht even met rotsblokken weghalen totdat ik weer terug ben."

En de oude kabouter ging er vlug vandoor.

"Vergeet de Rode Steen niet," riep Resi hem na.

"Nee, nee," zei hij nog terug.

Bart besloot even niets te doen totdat de kabouter weer terug zou zijn. Wie weet wat het weghalen van het volgende rotsblok met de zoldering zou doen? Dus wachtten hij en de kinderen in de met stenen bezaaide gang totdat kabouter Grisius er weer was. Het duurde gelukkig niet lang. Daar was hij weer terug.

"Ik ben er weer!" riep hij naar Bart en de kinderen.

De drie stonden direct weer op.

"Mooi!" riep Bart terug. "We gaan hier weer verder. Sta startklaar, kabouters. Allebei"

Bart had een nieuwe rotsblok op het oog en hij bond zijn touw er om heen. Daar klonk opnieuw gerommel.

"We moeten echt opschieten," zei Bart. "Dit gerommel bevalt mij niet. Trekken, kinderen."

Bart en de kinderen trokken uit alle macht en weer rolde een rotsblok van de stapel af. De opening naar de kabouters was weer een stukje groter geworden. Maar nog niet groot genoeg! Helaas! "Nu die," wees Bart gehaast. "Ruimen jullie die stenen even weg? Dan kan de rots straks mooi rollen."

Opnieuw klonk boven hun gerommel. Joris en Resi ruimden de aangewezen stenen weg. Onderwijl bond Bart zijn touw weer om een rotsblok. Weer klonk boven hun gerommel. Nu kwam ook wat stof naar beneden.

"Trekken kinderen," zei Bart. "Schiet op. Ik ben bang dat het zodirect allemaal weer gaat instorten."

En weer trokken de kinderen en Bart hard aan het touw.

Het rotsblok rolde weg, maar precies op dat moment begon het ook in de zoldering te bewegen. Er kwam meer stof omlaag, en een akelig schuren klonk. Maar de opening naar de kabouters was nu groot genoeg!

"Rennen, kabouters, rennen!" schreeuwde Bart naar de andere kant van de instorting. "Kom over de barrière heen!"

De twee kabouters hadden het al gezien. Daar kwam Grisius al over de rotsblokken geklauterd. Om zijn lichaam had hij een schoudertas hangen. Zodra de kabouter dichtbij genoeg was, pakte Bart hem beet en trok hem verder over de instorting, tot waar hij kon staan. Opnieuw kwam steengruis naar beneden.

"Waar is de andere kabouter?" vroeg Bart, want hij zag kabouter Rompelpot niet. Joris klom op de berg stenen, en daar zag hij kabouter Rompelpot aankomen.

Nu klonk van de zoldering een heleboel lawaai, en rechts van de jongen vielen een paar stenen omlaag. Ze misten hem nog net.

"Ga daar weg!" riep Bart verschrikt naar Joris. "Ga daar weg! Waar blijft de kabouter?"

"Hij komt eraan," antwoordde Joris terwijl hij terugklom. Hij zag wat witjes.

"Hij kan toch wel verder komen, hè?" vroeg Resi angstig.

"Nog wel, zolang hij maar opschiet," antwoordde Bart tussen zijn tanden. "Gaan jullie vast met deze kabouter de gang in. Het is hier niet veilig meer. De zoldering kan elk moment instorten. Ik wacht nog op de andere kabouter, maar dan moet hij wel opschieten." Maar daar verscheen Rompelpot al. Joris en Resi durfden nu wel de gang in te rennen. Ze namen kabouter Grisius bij de hand en trokken hem met hun mee. Bart bleef achter en hielp kabouter Rompelpot over de laatste steenresten. Er vielen steeds meer stenen van het plafond.

"Het gaat hier weer instorten," zei Bart tegen de kabouter. "Die heks heeft haar werk grondig gedaan."

Eindelijk was kabouter Rompelpot zo ver dat Bart hem kon oppakken. De geitenhoeder wachtte geen moment. Vlug tilde hij de kabouter op en nam hem met zich mee. Weg, de gang in, weg van deze gevaarlijke plek. Het regende stof.

Net toen Bart met kabouter Rompelpot de kinderen bereikte, gebeurde het. Een vreselijk geraas klonk van achter hun door de gang. Verschrikt stonden ze alle vijf even stil. Ze wisten allemaal wat het geraas was. Daar stortte de gang weer in. Hun doorgang, de doorgang naar de plek waar de kabouters gevangen hadden gezeten. Het werd weer versperd. Op hun veilig plek in de gang stonden ze alle vijf doodstil naar het geraas te luisteren. De glimstenen van kabouter Grisius en Resi flikkerden.

"Zo erg zijn de natuurkrachten die hier nu spelen," zei kabouter Grisius met een stem waaruit respect klonk. "Wij wezens horen alleen het geluid, maar er zijn op dit moment nog veel meer golven in de lucht."

"We gaan naar buiten," zei Bart, die nu helemaal genoeg van de donkere gangen had. Het was voor hem al erg om zo lang binnen gezeten te hebben, maar met dat geraas op de achtergrond en een kabouter die van vreemde natuurkrachten sprak, was voor hem het einde bereikt. Hij snakke naar frisse lucht, naar de uitzichten over de bergen en naar zijn dieren. Gewoon normale, aardse zaken.

"Weten we de weg nog?" vroeg Resi. Maar kabouter Grisius had de kristallen bol bij zich, en haalde hem tevoorschijn. Nu was het

niet moeilijk meer om de uitgang te vinden. De bol vertelde hun keurig welke gangen ze moesten nemen. Het duurde dan ook niet lang voor ze allemaal buiten stonden. Daar stroomde de frisse lucht hun tegemoet. De frisse, heldere buitenlucht. Ze stonden stil en snoeven de lucht met plezier in. Kabouter Grisius genoot er wel het meest van. Na die lange tijd in die bedompte grot opgesloten te zijn geweest, was het voor hem heerlijk om nu weer gewoon buiten te zijn! Hij was vrij! Eindelijk weer vrij!

Hoofdstuk 34: Het einde

"Dus dit is de Rode Steen?" vroeg Resi.

"Dit is hem," bevestigde kabouter Grisius.

Ze zaten op een weiland, een stuk de helling af. Bart had erop gestaan eerst een stuk af te dalen voordat ze zouden rusten.

"Anders weet ik geen slaapplaats voor vannacht," zei hij.

Maar nu rustten ze dan, en Resi had gevraagd of ze de Rode Steen mocht bekijken. De steen waar alles om begonnen was!

Het meisje hield hem in haar handen: een klomp steen dat egaal rood van kleur was. Het was net een beschilderd blok rots! Maar het was geen beschilderd blok rots. Dit was de Rode Steen. De echte Rode Steen. Waarover Resi in het boek gelezen had.

"Dus dit verdrijft de boze wezens," zei Resi tegen kabouter Grisius.

"Precies," antwoordde de kabouter. "En het is maar goed dat jullie niet een van hen zijn, want anders hadden jullie een flink eind verderop moeten zitten."

"Dan hadden we jou niet kunnen bevrijden," zei Joris. Hij lag een eindje verderop in het gras en keek van daar naar de Rode Steen in Resi's handen.

"Het feit dat jullie me hebben willen bevrijden, bewijst al dat jullie niet een van de nare wezens zijn," antwoordde kabouter Grisius hierop.

"Hoe werkt die steen nu?" vroeg Resi. "In het boek van de heks las ik iets over krachten die eruit getrokken zijn, zodat andere krachten sterker werden."

"Precies," antwoordde kabouter Grisius. "Dat is precies zoals de steen werkt. Doordat bepaalde krachten eruit getrokken zijn, hebben andere krachten de overhand gekregen. Net zoals dat met de kleur van de steen is gebeurd: Doordat geel en blauw uit de steen zijn weggetrokken, is hij mooi rood geworden. Maar hoe het allemaal precies werkt, kan ik jullie niet vertellen. Dat is te

moeilijk om uit te leggen. Ik ben al heel blij dat ik zo'n steen heb. Ze zijn heel zeldzaam."

En de kabouter keek liefdevol naar de steen in Resi's handen.

"Hij is voor het hele gebied waardevol," merkte kabouter Rompelpot op. "Nu de steen weer terugkomt, kunnen wij weer rustig leven."

"Ja, en de elfjes ook," zei Resi blij. "Wat zullen ze blij zijn!"

"Heks Ziggara wordt met elk van onze stap een stukje verder uit het gebied verdreven," lachte Joris. "Toen we haar voor het laatst zagen, was ze onderaan dit gebergte, aan de rand van de reikwijdte van de steen. Ik ben benieuwd waar ze nu is. Ze moet zeker al hebben gemerkt dat de steen zich aan het verplaatsen is."

"Zullen we eens in de glazen bol kijken waar Ziggara is?" vroeg Kabouter Grisius.

"Oh ja," zei Resi gretig. "Laten we kijken hoe het met haar is. En met de elfjes ook!"

"Je kunt Ziggara niet in de bol zien," zei Joris die zich iets herinnerde. "Omdat de bol van haar is. Het beeld wordt zwart als je naar haar vraagt."

"Niet als ik het vraag," zei kabouter Grisius.

De kabouter haalde de kristallen bol van de heks tevoorschijn en vroeg het ding haar te laten zien. Daar werd het beeld helderder. Inderdaad liet de bol de heks nu wel zien! De twee kinderen keken gespannen toe terwijl de bol steeds meer details gaf. Waar zou Ziggara zitten?

Het resultaat was een beetje teleurstellend. Ziggara was thuis, en zat in de keuken. De keuken die de kinderen zo goed kenden. En de elfjes moesten nog steeds hard werken, zagen ze even later.

"Maar niet voor lang meer," troostte kabouter Grisius hun. "We gaan zo snel we kunnen naar het bos terug, en met elke stap die we zetten, is het einde van Ziggara's macht dichterbij."

"Waar kom de heks eigenlijk vandaan?" vroeg Resi.

Kabouter Grisius wuifde met zijn hand.

"Oh, van ergens heel ver weg," zei hij. "Waar kwaad zijn heel gewoon is, en nare dingen aan de orde van de dag zijn. Ze zal het

er waarschijnlijk niet prettig gevonden hebben. En daardoor is ze waarschijnlijk naar ons toe gekomen. Maar nu moet ze weer fijn naar haar kwade wereld terug."

"Toch wel zielig," vond Resi. "Is er geen kans dat ze zich kan verbeteren? Ik zou ook niet graag naar een plek willen waar kwaad de boventoon voert."

Joris liet een kort gelach horen. Resi keek vreemd op. Maar voordat ze aan Joris kon vragen waarom hij zo lachte, sprak kabouter Grisius.

"Of de heks verandert ligt in haar zelf," zei hij tegen Resi.

"Iedereen heeft de keuze om kwaad of goed te doen. Met anderen samen te leven, of alleen aan jezelf te denken. Dat kun je zelf bepalen. De heks is niet zielig zolang ze niet de juiste keuze heeft gemaakt. Zodra ze de juiste keuze heeft gemaakt, kan ze hier leven, maar niet eerder."

"Oh, OK," zei Resi wat verlegen.

"Dat doet me nog ergens aan denken," zei Joris. Hoe heeft Ziggara jou kunnen overhalen de Rode Steen hier naar toe te brengen? Zij kon immers niet dicht bij hem komen."

"Ziggara is ook nooit in de buurt geweest," vertelde kabouter Grisius. "Ik ben stom geweest. Ze schreef me een brief. Ik dacht dat hij van een vriend van mij afkomstig was. In de brief stond dat hij had ontdekt dat de steen meer gebied bestrook als hij ergens hoog werd opgeborgen. En hij wist wel een plek. Een plek waar ik de steen veilig zou kunnen achterlaten. Waar niemand hem zou kunnen vinden. En ik geloofde de brief. En ik ging op weg met de steen."

"Oh, wat zonde," zei Resi.

"Ja, precies," antwoordde kabouter Grisius.

"En de instorting dan?" vroeg Joris. "Was Ziggara daar dan ook niet bij aanwezig?"

"Daar wel," zei kabouter Grisius. "Maar dat kwam omdat ik haar zelf had toegelaten. Ik kreeg een boodschap door de lucht, en ik dacht dat die van mijn vriend was. Dus ik stond de boodschap toe. Maar het bleek Ziggara te zijn. Ik had dus Ziggara toegelaten

binnen het gebied van de Rode Steen. En ineens ging alles heel erg snel."

"Een boodschap door de lucht?" vroeg Joris verbaasd. Wat is dat?

"Precies wat het is," antwoordde Grisius. "Als een vriend contact met je wil, maar niet kan reizen. Het is heel moeilijk, en alleen heel geleerde wezens kunnen het doen. Maar het is wel handig. Totdat kwade wezens er gebruik van maken. Ik moet noteren en uitdragen dat dit een gevaar is dat de Rode Steen niet tegenhoudt. Bezitters van Rode Stenen moeten weten dat zij op deze manier kwetsbaar zijn. Gelukkig geldt dit niet voor de normale wezens die door deze stenen worden beschermd. Alleen de geleerden die door de lucht kunnen communiceren en zo'n Rode Steen hebben, moeten dit weten."

Het was waar wat kabouter Grisius zei: met elke stap die ze met de Rode Steen deden, was het einde van Ziggara in het gebied van de elfjes -hun gebied- weer een stukje dichterbij.

In twee dagen bereikte het gezelschap de voet van de bergen, en daar namen ze hartelijk afscheid van Bart de geitenhoeder. En van zijn geiten! Resi en Joris waren in de afgelopen dagen aan het gezelschap van de dieren gewend geraakt. Zo erg dat, toen ze verder trokken, ze het vreemd vonden geen gemekker meer om zich heen te horen.

"Wat is het stil, zeg," merkte Resi op. "Net alsof we verlaten zijn."

Ze reisden door de Groene Vallei naar het gebergte waar de kinderen kabouter Rompelpot hadden gevonden. Nu hoefden ze geen voedsel van de akkers in de vallei meer te stelen, want ze hadden de twee kabouters bij zich! Kabouter Grisius en kabouter Rompelpot bleken van onschatbare waarde. De twee kabouters wisten precies wat eetbaar was. En ze haalden alles uit de natuur. De kinderen kregen nu genoeg te eten, zonder dat ze iemand schade toebrachten.

Maar het was wel vreemd voedsel wat ze kregen: Vruchten en bladeren die de kinderen helemaal niet kenden.

"Blaadjes?" vroeg Resi de eerste keer dat kabouter Rompelpot met een arm vol bladeren was komen aanzetten. "Kun je die eten?"

"Van deze plant wel," antwoordde kabouter Rompelpot.

"Maar blaadjes, wat raar," vond Resi.

Dit vond kabouter Rompelpot weer raar.

"Heb je dan nog nooit bladeren gegeten?" vroeg hij.

ˆNee,ˆ wilde Resi eerst zeggen, maar toen herinnerde ze zich dat sla ook bladeren waren, en spinazie ook. En ze moest kabouter Rompelpot gelijk geven. Maar toch vond ze het ergens nog wel vreemd. Het was vreemde blad direct uit de natuur te eten. Veel vreemder dan wanneer het thuis op haar bord werd geschept!

Aan het eind van de Groene vallei was daar het gebergte waar kabouter Rompelpot betoverd was geraakt. Na een paar dagen reizen passeerden ze de plek waar het was gebeurd. De kabouter wilde de plek liever vermijden. Hij huiverde als hij aan het moment terugdacht.

"Het was zo vreselijk," rilde hij.

Maar de weg liep er langs, dus ze moesten er wel voorbij.

Maar in de rotsspleet daar wachtte hun een verrassing.

"Ivar!" riep Joris uit.

"Ivar, hoe kom jij hier?" vroeg Resi verrast.

Daar was inderdaad de uil! De vogel knipperde met zijn ogen, want het was dag.

"Blij jullie weer te zien", zei hij tegen de twee kabouters en de twee kinderen. "Ik zit hier al een poosje te wachten. Is alles goed gegaan? Hebben jullie de Rode Steen gevonden?"

"We hebben de Steen gevonden," antwoordde Resi blij. "En we hebben hem bij ons. Maar hoe kom jij hier? Hoe heb je de weg zo kunnen vinden?"

"Kabouter Rompelpot zou tekens achterlaten, niet?" antwoordde Ivar. "Die tekens heb ik gevolgd. Jullie waren ineens verdwenen, en ik wilde kabouter Rompelpot waarschuwen. Dus ik reisde hem achterna. Maar hier hielden de tekens op. Heel de omgeving heb ik afgezocht naar het volgende teken. Wel drie dagen lang. Maar ik kon het niet vinden. Dus besloot ik maar hier te wachten"

"Kabouter Rompelpot is hier betoverd, in een kikker," vertelde Resi.

"Een kikker?" zei Ivar. "Zo zo." Hij draaide met zijn kop heen en weer. "Dat is niet goed. Maar goed dat hij nu weer een kabouter is."

En toen: "Jullie zijn allemaal in orde, niet?"

"Ja," zei Resi, "dankzij kabouter Grisius hier."

"Zo," zei Ivar. "Er is een hoop gebeurd, zie ik. Dat wil ik allemaal nog eens horen."

"Hoe is het in het bos, bij de elfjes?" vroeg Resi.

"Ik weet het niet, want ik ben al een poosje weg," antwoordde Ivar, "maar toen ik de elfjes voor de laatste keer zag, vertelden ze me dat Ziggara verdwenen was."

"Ziggara verdwenen?" vroeg Resi verbaasd. "Maar in de bol zien we dat ze juist thuis is?"

Ivar schudde met zijn kop. "Misschien is ze nu weer thuis. Maar toen ik wegging, was ze verdwenen, en de elfjes vierden feest." "Dat moet zijn geweest toen ze ons achterna ging," zei Joris. "Wat een schok moet het voor de elfjes zijn geweest toen de heks weer terugkwam."

Ivar schudde opnieuw met zijn kop.

"Dus ze is nu weer terug?" vroeg hij.

"Ja," antwoordde Resi. "Maar de Rode Steen zal haar weggagen. Voorgoed. Dat is het geheim van de Rode Steen, Ivar, dat hij kwade mensen op afstand houdt."

Ivar wiegde met zijn kop.

"Dus zo kon Ziggara in ons bos komen," zei hij. "Omdat de Rode Steen was verdwenen. En omdat jullie nu met de Steen naar het bos reizen, zal de heks weer vertrekken."

"Precies!" antwoordde kabouter Rompelpot. "Zo zit het precies in elkaar. Het einde van heks Ziggara in ons bos is nabij."

"Dat is goed nieuws," zei de uil. "Erg goed nieuws. Ik ben erg blij dat jullie dit voor elkaar gekregen hebben."

"Laten we weer verder lopen," stelde kabouter Rompelpot voor. "Deze plek geeft me alleen maar nare herinneringen. Huh! Ik wil er zo snel mogelijk vandaan."

Ivar vloog naar de schouder van de kabouter toe.

"Ik heb er fijn gebivakkeerd," zei hij tegen hem. "Er waren genoeg muizen."

"En kikkers," antwoordde kabouter Rompelpot. "Ik ben blij dat ik je toen niet tegengekomen ben. Je zou een stuk onvriendelijker tegen me zijn geweest."

"Als ik had geweten dat jij het was, zou ik me ingehouden hebben," antwoordde de uil. "Daar kun je van op aan."

Tijdens het reizen vertelden Joris, Resi en de twee kabouters Ivar alles wat ze beleefd hadden. De uil luisterde verbaasd naar het verhaal.

"Ja, jullie waren ineens verdwenen," zei hij tegen de twee kinderen. "Ik zou met jullie meegaan om de tekens van kabouter Rompelpot te volgen, en ik wachtte jullie bij het huis van de heks in het bos op. Maar toen kwamen jullie niet. Na een paar dagen kwam ik een elfje tegen die me vertelde dat Ziggara al een poosje weg was. Toen snapte ik er niets meer van en besloot kabouter Rompelpot te zoeken om hem dit te vertellen. Ik volgde dus zijn spoor. Ik vlieg sneller dan dat hij loopt, dus ik verwachtte dat ik hem wel een keer zou inhalen. Tot zijn spoor hier ineens ophield. Toen was ik helemaal verbaasd, en wist ik eerlijk gezegd niet meer wat ik moest doen. Ik besloot toen maar een paar dagen hier te wachten. Net op tijd kwamen jullie eraan. Anders was ik naar het bos teruggegaan."

"En nu ga je met ons terug," zei Resi tegen hem. "En met de Steen. De Rode Steen. De steen die in het bos hoort."

De reis door het gebergte duurde wel een paar dagen. Maar halverwege gebeurde er iets fantastisch. In de bol zagen de kinderen en de twee kabouters dat de elfjes bevrijd waren. Ziggara was opnieuw verdwenen. Maar nu voorgoed.

"De elfjes vieren feest!" zei kabouter Rompelpot terwijl hij samen met kabouter Grisius in de bol keek. "Kijk ze eens zingen! Ze hoeven niet meer te werken. Ziggara is vertrokken."

Dat was goed nieuws. Eindelijk had de kracht van de Rode Steen het bos bereikt. Met de punt van zijn vleugel pinkte Ivar een traantje aan zijn oog weg.

"De Rode Steen is weer in het bos," zei hij geroerd.

"Nog een paar dagen," zei kabouter Grisius verheugd. "En dan zijn wij ook weer in het bos. Dan zijn we weer thuis. En alles is dan weer zoals het was."

En inderdaad, nu duurde het niet lang meer voor ze de bergen achter zich hadden en in het bos liepen.

"Ik vlieg vast vooruit," zei Ivar tegen het gezelschap. "Dan kan ik de elfjes het goede nieuws vertellen. Ze hoeven nooit meer bang te zijn voor Ziggara." En hij klapwiekte weg op zijn vleugels.

"Mijn huisje is niet ver meer," kondigde kabouter Grisius aan.

"Dan zal ik afscheid van jullie nemen."

"Ga je dan niet mee naar de elfjes?" vroeg Joris verbaasd.

De kabouter schudde met zijn hoofd.

"Nee," antwoordde hij alleen maar.

"Maar doe ze mijn groeten," voegde hij eraan toe. "Ik heb de Rode Steen weer hier, en dat is het belangrijkste. Iedereen in het bos kan weer rustig leven."

"Het wordt allemaal weer als vanouds," knikte kabouter Rompelpot. "Ik ga ook niet naar de elfjes, kinderen. Feesten is niets voor mij. Doen jullie dat maar samen met Ivar. Ik hoor van hem wel hoe het is geweest."

De kinderen vonden het jammer afscheid te moeten nemen van kabouter Grisius, en niet veel later van kabouter Rompelpot.

"Het ga jullie goed," zei kabouter Rompelpot toen ze van hem afscheid namen. "Bedankt kinderen, voor jullie hulp."

"We zullen je vertellen hoe het feest was", beloofde Resi hem. Maar tot haar verbazing schudde kabouter Rompelpot toen langzaam met zijn hoofd.

"Jullie komen niet meer bij me terug," zei hij.

Dat verbaasde de twee kinderen heel erg.

"Waarom niet? Mag het niet?" vroeg Joris.

"Nee nee, dat is het niet," antwoordde de kabouter. "Maar jullie taak zit er op. Jullie gaan weer terug naar waar jullie vandaan komen, niet?"

Ja, hun eigen wereld! Plotseling herinnerde Joris en Resi zich dat ze ook een eigen wereld hadden. Ze waren hier nu al zo lang, dat ze er helemaal gewend aan waren geraakt onderdeel van deze wereld te zijn.

Resi moest aan haar vader en moeder denken, en ze schrok. Jeetje, zouden die haar gemist hebben? Ook Joris was even met zijn gedachte bij zijn eigen thuis.

"Maar, hoe kom ik terug?" vroeg hij. "Jij hebt me toen hierheen gehaald, kabouter Rompelpot."

Maar hij kreeg geen antwoord. De kabouter was al verdwenen.

"Hey," zei Joris verschrikt terwijl hij overal om zich heen keek.

"Kabouter Rompelpot!"

Plotseling klonk er een hoop gefladder in de lucht en daar verscheen Ivar weer.

"Oehoe," zei hij zachtjes. "Ik kom jullie halen, kinderen. De elfjes verwachten jullie."

Maar Joris was nog te veel verward.

"Waar is kabouter Rompelpot?" vroeg hij aan de uil. "Hij moet me nog naar huis brengen."

"Wil je dan niet naar het feest?" vroeg Ivar verbaasd aan de jongen. "Maar ze hebben het speciaal voor jou georganiseerd. En voor Resi natuurlijk ook. Jullie hebben er voor gezorgd dat Ziggara nu weg is, en dat willen de elfjes vieren."

"Ja, eh," stotterde Joris. "Hij wist niet meer wat hij moest zeggen."

"Laat die oude kabouter maar," adviseerde de uil. "Hij heeft zo zijn nukken. Volg me maar. De elfjes wachten op jullie. Het wordt een prachtig feest, kinderen."

De uil vloog op en vloog weg tussen de bomen. De twee kinderen begonnen hem te volgen. Onder het lopen pakte Resi Joris bij zijn hand.

"Denk maar niet meer aan de kabouter," fluisterde ze tegen hem. "Een van de elfjes heeft mij hier gehaald. Zij zal jou vast ook terugbrengen."

Het feest was prachtig! Vol met muziek en dans en de heerlijkste dingen om te eten en te drinken! De kinderen werden opgewacht door een erehaag van elfjes. Iedereen stond klaar om de jongen en het meisje te begroeten die hun volk gered hadden. Joris en Resi werden heel verlegen toen ze samen door de erehaag liepen. Zij hadden het toch niet helemaal alleen gedaan? Heel veel wezens hadden hun geholpen. Kabouter Rompelpot, Ivar, Elsa, Bart,.... Die moesten ook bedankt worden! Maar gelukkig verdwenen de twijfels toen het feest begon. De kinderen genoten!

"Oh, dit is fantastisch," dacht Resi toen ze vrolijk met een elfje danste. En ook toen ze in de lekker hapjes beet. "Dit is fantastisch. Ik zal dit nooit meer vergeten."

Joris en Resi zagen Ivar nog een paar keer op het feest, maar toen het dag werd, was de uil verdwenen. Het feest naderde zijn einde. Iedereen was moe, en de twee kinderen ook.

"Maar eerst moet er nog wat belangrijks gebeuren," zei Esmeralda, terwijl ze de jongen en het meisje scherp aankeek.

"Wat dan?" vroegen Joris en Resi half slapend.

"We brengen jullie terug naar waar jullie vandaan komen," antwoordde het elfje. "Dan kunnen daar jullie lekker slapen en uitrusten van ons feest voordat jullie leven daar weer begint."

"Is het bij ons dan nog nacht?" vroeg Resi. "Hier begint de dag al."

"De nacht is bij jullie nog niet voorbij," antwoordde Esmeralda.

Joris en Resi knikten. Ze voelden zich ineens allebei heel erg moe worden. Van ver weg klonk de stem van Esmeralda.

"Goed zo kinderen, rust maar lekker uit."

Toen leek het alsof tijd niet meer bestond, terwijl een harde wind om hun heen waaide.

Hoofdstuk 35: Slot

Resi werd wakker in haar eigen bed. Ze was weer thuis!

"Hoe kan dat?" dacht ze. Ze was zo gewend op de meest vreemde plekken wakker te worden, dat het raar was dat ze nu weer gewoon in haar eigen bed lag. Maar toen herinnerde ze zich het feest van gisteravond weer. En de stem van Esmeralda die zei dat ze hun naar huis zou brengen. Dat was dus gebeurd.

"We hebben niet eens afscheid kunnen nemen!" bedacht het meisje ineens met schrik. "Van niemand niet! De elfjes, Ivar, kabouter Rompelpot, Elsa....."

Het was nog geen tijd om op te staan. Resi had nog even. Liggend in haar bed dacht het meisje aan wat ze de afgelopen dagen allemaal had beleefd. Nu ze weer hier was, leek dat alles ineens erg ver weg. Had ze het wel meegemaakt? Of was het een droom geweest?

Een droom..?

Resi schoot overeind. Wat voor dag was het vandaag?

Tegen de tafelpoot zag ze haar rugzak liggen. Die was ook weer terug. Had ze het allemaal wel echt beleefd?

Het was koud buiten het bed. Resi ging weer liggen. Ze dacht weer aan de wereld waarin ze was geweest. De heks Ziggara, de Rode Steen, kabouter Rompelpot, Ivar de uil, die echt had kunnen praten. Kon dat eigenlijk wel?

Toen dacht ze aan de ruïne van Abaron. Aan Elsa die daar alle dagen bij haar kookpot zat. Jammer dat ze er weg was. Ze had de oude vrouw graag willen helpen. Op de een of andere manier had ze medelijden met haar. Wat was er eigenlijk met haar aan de hand? Haar hand had heel koud aangevoeld. Was ze eigenlijk wel een mens? Jammer dat ze daar nu niet meer achter kon komen.

Buiten begon het licht te worden. De normale wereld werd werkelijker en werkelijker. De herinneringen aan de wereld van de elfjes begonnen te vervagen. Onwerkelijk te worden. Niet echt meer. Toch een droom?

Resi wist het niet meer.

"Prrrrt."

Daar ging haar wekkertje af. Opstaan! Opstaan en naar school. Resi stond op en liep naar de badkamer. Ze aarzelde even voordat ze in de spiegel keek. Hoe zou ze eruit zien? Nog steeds lelijk? Nog steeds als een trol, zoals Bart had gezegd? Maar toen ze eindelijk keek, zag ze zichzelf door het glas terugkijken. Gewoon zichzelf. Niet lelijker, niet anders. Resi bekeek zichzelf nog eens goed, maar ze kon echt niets ontdekken. Ze was vreselijk opgelucht dat ze niet meer lelijk was. Maar toch was ze ook teleurgesteld. Was alles nu gewoon een droom geweest?

Tijdens het ontbijt kon het meisje niet nalaten het toch te vragen.

"Mam?" vroeg ze.

"Ja kind?"

"Wat voor dag is het vandaag?"

"Het is woensdag! Weet je dat niet meer?" zei haar moeder verbaasd.

"Wat een onweer was dat gisteravond hè," merkte haar vader op terwijl hij de krant op tafel neerlegde. "Wat een harde knallen." Onweer? Gisteravond? Dus niet een aantal dagen geleden, maar gewoon gisteravond? Toen wist Resi het zeker. Ze had het gedroomd. Ze had alles gedroomd: De elfjes, Ziggara, Ivar, kabouter Rompelpot met zijn huisje, Bart. Natuurlijk was ze niet naar een andere wereld geweest. Dat kon helemaal niet. Ze had gewoon een fijne droom gehad. Een mooie droom, dat wel. Maar gewoon een droom.

Maar toen Resi even later boven haar rugzak pakte, haalde ze er tot haar verbazing een brok steen uit.

Dit kon niet waar zijn!

Het meisje hield haar adem in terwijl ze de steen in haar handen bekeek. Een steen met een hengel en een knopje eraan. Dit kon echt niet waar zijn! Deze steen leek wel... de glimsteen die ze van kabouter Rompelpot gekregen had!

Zou hij het nog doen?

Met een ruk schoot Resi naar haar klerenkast. Nu erin en dan de deuren helemaal dicht. Ze prutste aan het knopje. Zou de steen gaan schijnen? Zou hij het werkelijk doen?

Maar de steen deed helemaal niets. Hij gaf geen licht.

Teleurgesteld kwam Resi even later weer de kast uit. Gewoon een stuk steen. Niets meer en niets minder.

Maar toen ze het brokstuk even later opnieuw bekeek, wist ze zeker dat dit wel de lichtsteen was geweest die ze van kabouter Rompelpot gekregen had. Alleen deed hij het nu niet meer.

Dus toch?

Het was een paar dagen later. Resi was al weer helemaal thuis in haar eigen wereld. De dagelijkse bezigheden hadden haar opgeslokt en ze dacht niet veel meer aan de wereld van het bos en de elfjes waar zo zo'n groot avontuur beleefd had. Haar gedachten daarover waren trouwens ook nog steeds verward. Bestond deze wereld nou wel? Of toch niet? Was ze er echt geweest? Of was alles toch alleen maar een droom geweest? Resi wist het niet. Ze kon er niets van zeggen! En dat was wel een beetje jammer. Graag had ze gewild dat die wereld, met al die wezens erin met wie ze was opgetrokken, had bestaan. Dat ze er echt was geweest. Een droom was zo gewoontjes. Zo simpel. Iedereen kon alles dromen. En Resi had toch echt wel het gevoel gehad dat dit speciaal was geweest. Dat het speciaal was geweest dat ze in dat bos geweest was. Dat niet iedereen daar kon komen. Maar ze wist het niet! Ze liep door de drukke schoolgangen. Het was tijd om van les te wisselen en de gangen van het schoolgebouw waren vol met wandelende kinderen.

"Hoi!" Klonk het opeens. Resi keek op, en zette toen grote ogen op. Was dat niet....? Nee, dat kon toch niet? Dat was toch niet....? Joris! Het was Joris die tegenover haar stond! Niet meer zo lelijk zoals ze hem in het bos had gekend. Aangetast door de ruïne van Abaron. Nee, nu zag hij er normaal uit. Net als zij. Een gewone,

normale jongen. Maar wel een knappe jongen. Een heel knappe jongen, zelfs. Maar Resi herkende hem wel.

"Hee, hoi," zei ze verlegen terug.

De jongen gaf haar een vriendschappelijke stomp tegen de schouder.

"Je ziet er goed uit."

"Jij ook," was alles wat Resi kon zeggen. Stamelen meer.

"Beter," wilde ze zeggen, maar op de een of andere manier vond ze dat niet netjes klinken.

Toen liep hij door.

Jessica, Resi's vriendin die naast haar had gelopen en alles had gezien, stootte Resi nieuwsgierig aan.

"Ken je hem?" vroeg ze aan haar.

"Eh, ja," antwoordde Resi vaag. Ze was nog steeds in de war.

"Een knappe gozer zeg," zei Jessica terwijl ze achterom keek en Joris door de menigte heen nakeek. "Waar ken je hem van?"

"Oh, van zomaar ergens," antwoordde Resi vaag.

Maar dat had ze niet moeten zeggen!

"Zomaar ergens?" vroeg Jessica terwijl ze Resi scherp aankeek. Ze proestte. "Dat is verdacht, Resi, als je zoiets zegt. Heel erg verdacht. Kom op. Zijn jullie vrienden?"

"Eh, ja," antwoordde Resi. "Ja, ik geloof van wel."

"Jeetje, je bent wel onder de indruk van die jongen hè," reageerde haar vriendin. "Je loopt helemaal te stamelen. En nu word je zelfs rood. Volgens mij is dit je grote liefde. Resi is verliefd."

"Stil toch!," zei Resi geschrokken. "Ik ben helemaal niet verliefd!"

Maar dat nam Jessica niet serieus.

"Nee, het is zo te zien. Resi is verliefd," zei ze nogmaals plagend.

Twee andere meiden hoorden dit.

"Is Resi verliefd?" vroegen ze aan Jessica.

En nadat Jessica hun de details had verteld, begonnen ze mee te doen.

"Resi is verliefd."

De meiden namen het nieuws mee naar de klas en vertelden het daar door; en voordat de les begon, wist de hele klas het. Ze namen de roep over.

"Resi is verliefd, Resi is verliefd."

"Resi is verliefd, Resi is verliefd."

Zo klonk het de hele verdere dag. Resi vond het erg akelig wat de kinderen deden. Nare Jessica om het zo op te blazen! Stel dat Joris dit hoorde! Wat moest hij wel niet van haar denken? Ze was helemaal niet verliefd! Niet op hem in ieder geval. Maar daar trok de klas zich niets van aan.

"Resi is verliefd, Resi is verliefd."

's Avonds in bed dacht het meisje over alles na. Ze vond het vreselijk dat ze vandaag zo was gepest. Maar, als ze eerlijk moest zijn, was ze toch wel heel blij dat ze Joris was tegengekomen. Ze was niet verliefd op hem, natuurlijk niet. Maar samen hadden ze wel wat bijzonders meegemaakt. Zij twee. Hij had het ook beleefd. Anders zou hij haar niet hebben herkend, en zou hij niet hebben gezegd dat ze er weer goed uit zag. Het was dus toch geen droom geweest! Ze was niet als enige in dat bos geweest. Joris had het ook meegemaakt. De elfjes, kabouter Rompelpot, de heks Ziggara. Het was allemaal geen droom geweest!

En daarom was Resi blij. Ze had het allemaal echt meegemaakt!

"Heerlijk dat het toch geen droom was," dacht het meisje tevreden terwijl ze nog eens lekker in haar bed ging liggen.

Nee, Resi had het niet gedroomd. In dat verre land, onbestemd in tijd en ruimte hadden Joris en zij de Rode Steen echt naar de elfjes teruggebracht. En daar, in dat verre land, leefden de elfjes nu, dankzij de twee kinderen, nog lang en gelukkig!

Einde.

Vond je dit boek leuk?

Laat me in een mailtje weten. Het adres vind je op

<http://www.ngjmkamp.nl/nanny/mail.html>

Andere boeken op NGJMKAMP:

(<http://www.ngjmkamp.nl/boeken/>)

De prinses en het meisje van de straat - Nanine Kamp

Myrra leeft op straat en droomt ervan bij een echt gezin te horen. Als de prinses van haar land met de koets een rondje door haar stad maakt, lukt het het meisje in de koets plaats te nemen. En met haar brutaliteit slaagt ze er zelfs in bij de prinses thuis te komen! En daar blijft het niet bij: Als het paleis 's nachts door rebellen wordt overvallen, drijft het lot de twee meisjes samen. De koning en koningin worden gevangen genomen, maar Myrra en de prinses weten te ontsnappen. Met zijn tweeën belanden ze in het bos, maar worden daar door rovers opgepakt. Hoe komen ze weer vrij? En hoe krijgt de prinses ooit haar vader en moeder weer terug? Een ding ontdekt Myrra al snel: Als zij niets doen, doet niemand in het land wat.

De wonderhand van Tristán Hallet (deel 1) - Roos

Louise's haar is rood. Vlammeend rood. Als een vuurgolf hangt het over haar rug. Maar het brengt haar geen geluk. Verdreven door haar vader moet ze als kindsblaaf werken in een steengroeve. De bewakers in de steengroeve zijn onmenselijk hard en deinen er niet voor terug een kind tot bloedens te slaan. En door haar rode haar wordt Louise ook nog eens extra gepakt. Geen wonder dat het meisje ernaar verlangt vrij te zijn. En op een dag is er een nieuwe bewaker in het kamp. Hallet is anders dan de andere bewakers. Hij geeft Louise nieuwe hoop. Maar zal ze met haar rode haar echt vrijheid kunnen vinden?

Gratis te downloaden!

DE RODE STEEN

"Ik zal het doen," zei Esmeralda. Haar stem klonk vastbesloten. De elfjes die rondom haar zaten, keken Esmeralda geschrokken aan. "Maar het is gevaarlijk! En stel dat heks Ziggara je mist! Dan krijg je vreselijke straf," riepen ze uit. "En wij ook." Maar Esmeralda schudde met haar hoofd. "Er moet wat gebeuren," zei ze. "We moeten van Ziggara bevrijd worden. En dat kan alleen met iemand uit de mensenwereld. Ik ben er al een paar keer geweest. Ik weet wat ik moet doen." De elfjes rondom haar vielen stil en knikten. Ze zagen dat Esmeralda niet van haar besluit af te brengen was. "Wees voorzichtig," zei er een toen. "Ja, en kom terug met iemand die we kunnen vertrouwen," zei een ander. "Ja ja," antwoordde Esmeralda. "Ik zal geen volwassene nemen. Ik heb al iemand op het oog." Een klein elfje vlak bij Esmeralda schoof haar handje in de hare. "Ben je snel weer terug?" vroeg ze kleintjes aan Esmeralda. "Ik wil niet dat Ziggara ontdekt dat je weg bent." "Ik zal snel weer terug zijn," beloofde Esmeralda. Door de gangen van de steengroeve kwam haastig een elfje aangevlogen. "Snel, snel," zei ze tegen de elfjes die bij Esmeralda op de grond zaten. "Terug aan het werk. Ziggara komt eraan."